Simpaticul nostru Leon Gaspar abia acum își recapătă o relativă bună dispoziție după stupida întîmplare din timpul nopții. Din acel ceas n-a făcut decît să se întrebe mereu: «Unde naiba am greșit? Unde?» — pînă cînd a dat de ideea-dinamită, cîntînd despre acvilă, ca să-i vină în minte porumbelul care zboară planat, ca să nu mai vorbim de ciorapul vărgat. Incidentului de la ruine Leon Gaspar nu i-a acordat prea mare atenție, deși cele întîmplate l-au privit, după cum va vedea cititorul, direct și personal pe faimosul detectiv. Faptele s-au derulat astfel. Silueta omenească apărută la cîțiva metri de punctul de observație EGO și-a dus pînă la capăt fapta plină de lașitate; a dizlocat bolovanul și l-a prăvălit cu un gest de orbire, peste cei doi, să-i piarză. Pietroiul a atins în cădere umărul lui Leone de unde a căzut pe sol, zdrobindu-i acestuia trei degete ale mîinii stîngi. Sînge pe ziduri! N-a zis nici «ău!». S-a întors rapid, proiectînd lanterna înspre silueta care dispărea, printr-o săritură de pisică, dincolo de zidul vertical; a reținut doar că răufăcătorul purta o pălărioară vînătorească de culoare kaki, cu pană de bibilică. Atît. Sabina i-a bandajat brațul cu propria bluză, după care Leone a făcut fel de fel de comicării ca să scoată frica din cei doi, care se speriaseră rău. Locul blestemat a fost părăsit tîrziu, fără să-și adune feluritele instalații. Detectivul a dat explicațiile de rigoare: «Posibil ca necunoscuții să revină la locul crimei, șă-și adune propriile scule și să facă curat, după spectacolul în aer liber. Vom lăsa mini-magnetofonul la locul său, pus pe înregistrare. S-ar putea să recoltăm niște voci care să mă intereseze în cel mai înalt grad. Nu de alta, dar să știm cum discută fantomele în culise». «All right!», s-au entuziasmat la rîndu-i Dim Epsilon și Amazoana în cortul portocaliu și în sacurile lor de dormit umplute cu puf de pinguin. Rămînea de aflat ce anume urmăresc pungașii. Zorii erau gata să se reverse, iar cei trei — ca să afle ceea ce și-au propus — aveau neapărată nevoie de somnul scurt, înviorător, în care se adînceau; curînd-curînd aveau să reintre în profesia-paralelă care-i alibiul lor. Leone cu șervetul și tava de aluminiu, Dimos-Grecul cu idiotenaparat, *iar Amazoana cu palmierul de tablă.*

— Mai dă o bere, șefule, cere Joo, dus pe gînduri.

— Dau-dau, zice Leone vioi, strecurîndu-și mîna buclucașă sub tava grosolană de aluminiu.

(va urma)

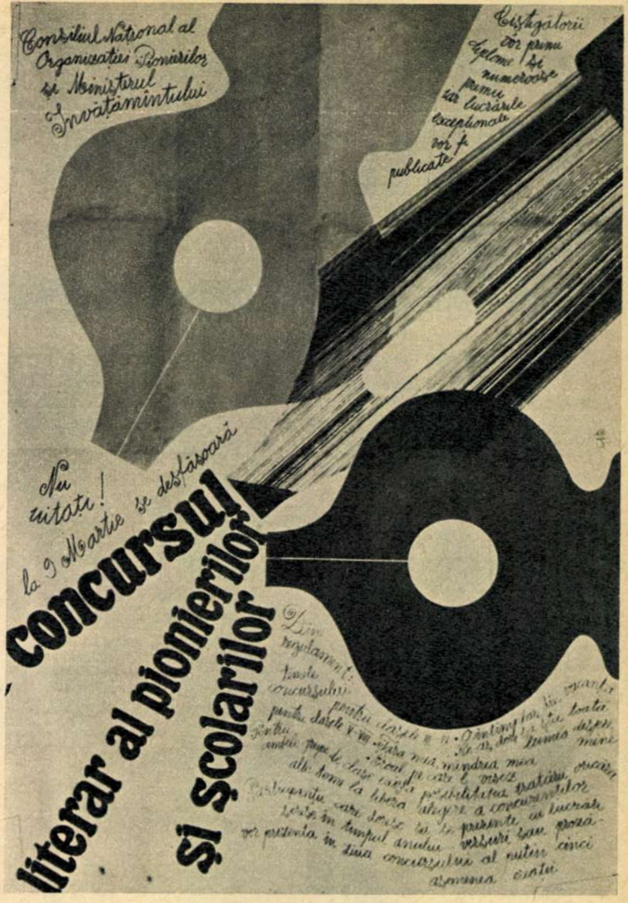
Consiliul Național al Organizației Pionierilor și Ministerul Învățămîntului
Cîștigătorii vor primi diplome și numeroase premii iar lucrările excepționale vor fi publicate
Nu uitați! la 9 Martie se desfășoară
concursul literar al pionierilor și școlarilor
Din regulament:

ÎȚI PLACE SĂ POVESTEȘTI? ȘTII SĂ SCRII POEZII? VREI SĂ CÎȘTIGI ȘI TU UN PREMIU FRUMOS? PARTICIPĂ LA CONCURSUL LITERAR AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR, CARE SE VA DESFĂȘURA LA 9 MARTIE!

Cutezătorii *urează tuturor participanților mult succes!*

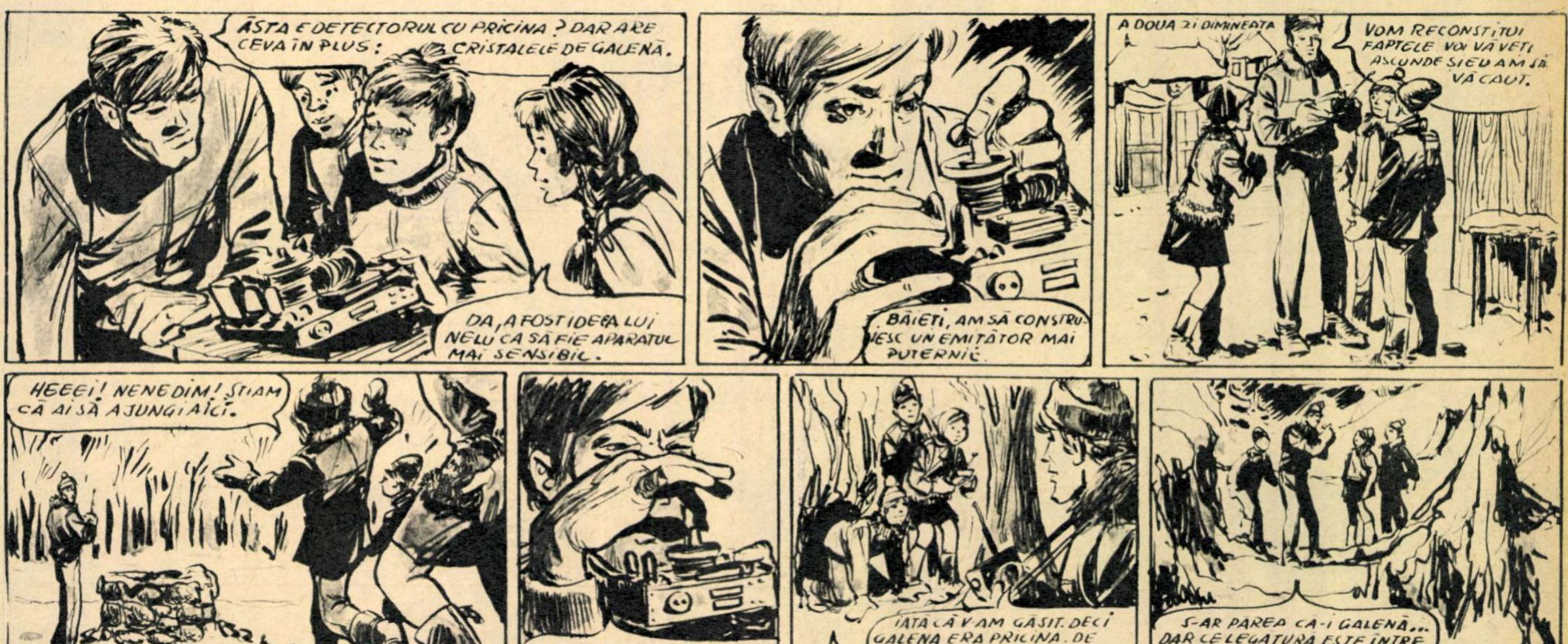
ĂSTA E DETECTORUL CU PRICINA? DAR ARE CEVA ÎN PLUS: CRISTALELE DE GALENĂ.
DA, A FOST IDEEA LUI NELU CA SĂ FIE APARATUL MAI SENSIBIL.
BĂIEȚI, AM SĂ CONSTRUIESC UN EMIȚĂTOR MAI PUTERNIC.
A DOUA ZI DIMINEAȚA
VOM RECONSTITUI FAPTELE. VOI VĂ VEȚI ASCUNDE ȘI EU AM SĂ VĂ CAUT.
HEEEI! NENE DIM! ȘTIAM CĂ AI SĂ AJUNGI AICI.
ASCULTAȚI. VOI SCOATE GALENA, SĂ VEDEM CE SE-NTÎMPLĂ.
IATĂ CĂ V-AM GĂSIT. DECI GALENA ERA PRICINA. DE UNDE AȚI LUAT-O?
SE GĂSEȘTE MULTĂ LA „ȘA", E O ÎNGRĂMĂDIRE DE STÎNCI NUMITĂ „ȘAUA". DACĂ VREI, MERGEM ACOLO.
S-AR PĂREA CĂ-I GALENĂ... DAR CE LEGĂTURĂ ESTE ÎNTRE „ȘA" ȘI PUȚUL PĂRĂSIT? SÎNT DOAR DESTUL DE DEPARTE UNA DE ALTA! ÎNSĂ AM O BĂNUIALĂ.
VA URMA

AVENTURI ELECTRONICE

„MĂRȚIȘOARE"

Scenariu.
AL. BOGDAN
Desene:
POMPILIU DUMITRESCU

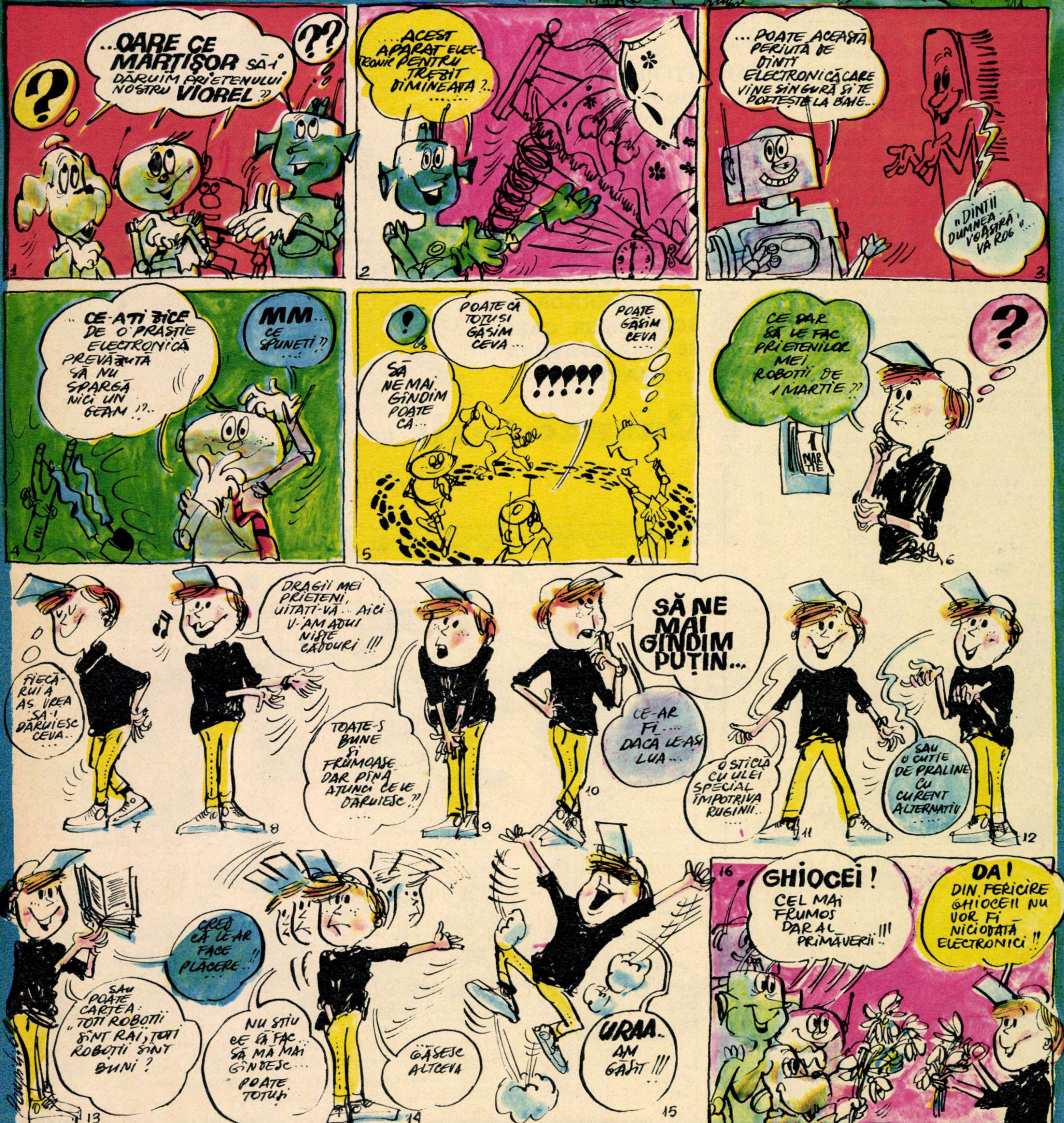
...OARE CE MĂRȚIȘOR SĂ-I DĂRUIM PRIETENULUI NOSTRU VIOREL ??
?
??
1
...ACEST APARAT ELECTRONIC PENTRU TREZIT DIMINEAȚA ?...
2
...POATE ACEASTĂ PERIUȚĂ DE DINȚI ELECTRONICĂ CARE VINE SINGURĂ ȘI TE POFTEȘTE LA BAIE...
„DINȚII DUMNEAVOASTRĂ, VĂ ROG"...
3
...CE-AȚI ZICE DE O PRAȘTIE ELECTRONICĂ PREVĂZUTĂ SĂ NU SPARGĂ NICI UN GEAM !?..
MM... CE SPUNEȚI ?? ...
4
!
POATE CĂ TOTUȘI GĂSIM CEVA...
POATE GĂSIM CEVA ....
SĂ NE MAI GÎNDIM POATE CĂ...
?????
5
CE DAR SĂ LE FAC PRIETENILOR MEI ROBOȚII DE 1 MARTIE ??
?
1 MARTIE
6
FIECĂRUIA AȘ VREA SĂ-I DĂRUIESC CEVA.. ...
7
DRAGII MEI PRIETENI, UITAȚI-VĂ... AICI V-AM ADUS NIȘTE CADOURI !!!
8
TOATE-S BUNE ȘI FRUMOASE DAR PÎNĂ ATUNCI CE LE DĂRUIESC ?? ....
9
SĂ NE MAI GÎNDIM PUȚIN...
CE-AR FI.... DACĂ LE-AȘ LUA...
10
O STICLĂ CU ULEI SPECIAL ÎMPOTRIVA RUGINII.. ....
11
SAU O CUTIE DE PRALINE CU CURENT ALTERNATIV ....
12
CRED CĂ LE-AR FACE PLĂCERE..!! ...
SAU POATE CARTEA: „TOȚI ROBOȚII SÎNT RĂI, TOȚI ROBOȚII SÎNT BUNI ?
13
NU ȘTIU CE SĂ FAC.. SĂ MĂ MAI GÎNDESC... POATE TOTUȘI
GĂSESC ALTCEVA
14
URAA.. AM GĂSIT !!!
15
16
GHIOCEI ! CEL MAI FRUMOS DAR AL PRIMĂVERII !!!..
DA! DIN FERICIRE GHIOCEII NU VOR FI NICIODATĂ ELECTRONICI !!

CLUBUL LOGICIENILOR

IATĂ ȘI A 10-A PROBLEMĂ DE LOGICĂ PE CARE V-O OFERĂ PROFESORUL UNIVERSITAR EDMOND NICOLAU **ÎN CADRUL CONCURSULUI CU PREMII «CLUBUL LOGICIENILOR». PRIMII CINCI DEZLEGĂTORI VOR PRIMI PREMII. NU UITAȚI, GRĂBIȚI-VĂ SĂ RĂSPUNDEȚI, SPECIFICÎND PE PLIC»PENTRU CLUBUL LOGICIENILOR NR. 10.»**

Mișule, care este cel mai mare număr ce poate fi scris cu trei cifre identice?

— Problema nu este suficient de precis formulată. În ce sistem de numerații lucrăm?

— Să lucrăm în sistemul zecimal.

— Atunci o a doua întrebare: cifrele sînt date, sau nu?

— Cifrele sînt date, dar nu precizez care anume. Fă un studiu complet.

PĂTRAT CU... ☐☐☐☐☐ ☐☐☐☐☐☐☐☐ JUMĂTĂȚI

Desenați un pătrat alcătuit din două căsuțe aranjate în trei rînduri de cîte trei. Pe rîndul din mijloc scrieți cifrele: 7, 5, 3. Observați că prin adunarea lor se obține suma 15.

Încercați acum să completați restul de șase căsuțe cu numere alese astfel încît să se obțină suma 15 prin adunarea numerelor de pe oricare rînd, coloană, precum și pe cele două diagonale.

Claudiu VODĂ

PERSPICACITATE

Un băiat s-a uitat la ceasul său de mînă tocmai cînd un orologiu dintr-un turn a bătut de 6 ori anunțînd ora 6. El a observat că între prima și ultima bătaie au trecut exact 40 de secunde. Atunci el și-a pus următoarea întrebare: dacă pentru 6 bătăi orologiului i-au trebuit 40 de secunde, atunci cîte secunde îi vor fi necesare pentru a anunța ora 24?

LA ȘCOALĂ
(criptografie: 1-2,5,4-1, 4, 2, 5)

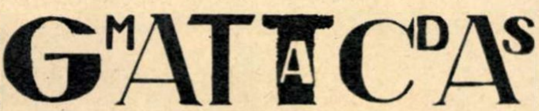

PESCĂREASCĂ
criptografie: 1-3, 5, 2. 5

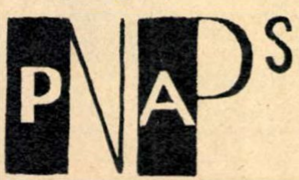

SFINX SFINX SFINX SFINX SFINX

Primăvară

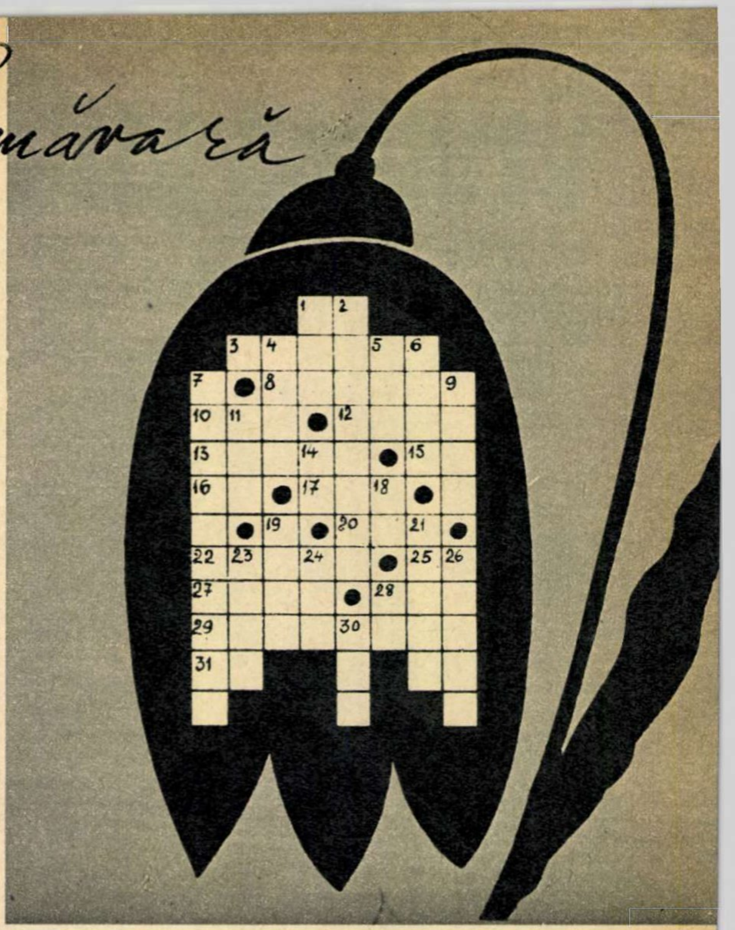

ORIZONTAL: 1) Pasiv la sfîrșit; 3) Mame (dins. pl.); 8) Condusă de amiral! 10) Emilia... mică; 12) Nu-s ușori! 13) Sierra Madre de vest sau de sud; 15) Calde! 16) Pentru înfrumusețarea feții! 17) Lac vulcanic cu rezonanță feminină; 20) De la Florica; 22) Fiica iubită a lui Zeus; 26) Cap de serie; 27) Roman tematic de Ion Slavici; 28) Apă în limba mexicană; 29) O emisie de particule; 31) Desigur; 32) Plantă textilă.

VERTICAL: 1) Mamă (abr.); 2) Eroină, alături de Paul dintr-un binecunoscut roman de B. Saint-Pierre; 4) Pictor român, autorul pînzelor «Femei spălînd rufe», «Femeie în costum național», «Femeie cu părul despletit; 5) Cloncăne cioara; 6) Aureola lui... Saturn; 7) Regină mitică a Babilonului, posesoarea splendidelor «grădini suspendate», considerate una dintre cele «șapte minuni ale lumii»; 9) Cunoscută operă de Verdi; 11) Specie de arbuști; 14) Tată! 18) «Unealtă» casnică des folosită de gospodine; 19) Mama tuturor (mit); 21) Steluța (pl. masc.); 23) Argentina; 24) Munte în R.S. Cehoslovacia; 26) Femeie din antichitatea greacă, numită în mitologie «Frumoasa...»; 28) Puțin aer! 30) Orașul în care își avea templul Amaterasu, zeița soarelui la japonezi.

Dicționar: ATL; NAD

Prof. **Teodor AXIOTI**

REDACȚIEI

ALEXANDRU PISICĂ — MIHĂEȘTI, ARGEȘ «Am auzit că o tapiserie românească împodobește una din sălile clădirii O.N.U. E adevărat? Aș vrea să știu cine e autorul acestei lucrări».

Tapiseria despre care te interesezi este o lucrare de mari dimensiuni executată de pictorul Ion Nicodim. Inspirată de poemul «Cîntare omului» de Tudor Arghezi, lucrarea împodobește una din sălile clădirii Organizației Națiunilor Unite alături de alte valoroase opere de artă.

LEONARD NEGRUȚI — VASLUI. Dacă mai și știe să... citească, după cum spui — pisicuța are haz. Publicăm desenul tău în această pagină.

O cititoare din Iași care semnează: «O ADMIRATOARE A REVISTEI». Ne scrii că vrei să devii aviator. Interesant. Știi, desigur, că este o profesie care cere deosebite calități. Va rămîne oare idealul tău? Oricum, îți dăm o adresă la care poți scrie cerînd lămuriri pentru tot ceea ce te interesează. **Ministerul Transporturilor, Direcția generală a aviației civile, Palatul C.F.R., et. I, B-dul Dinicu Golescu nr. 38 — București.**

Din partea noastră, succes și mai scrie-ne. Am dori să știm mai multe despre tine. În ce clasă ești, cum înveți, și mai ales despre această pasiune a ta.

Răspundem mulțumind elevilor: **ANTONICA RĂDUINEA** — Moldoveni, Teleorman; **ADRIAN SCRIOȘTEANU** — București, **GEORGE VLAD** — Galați și altora care ne-au scris despre activitatea lor.

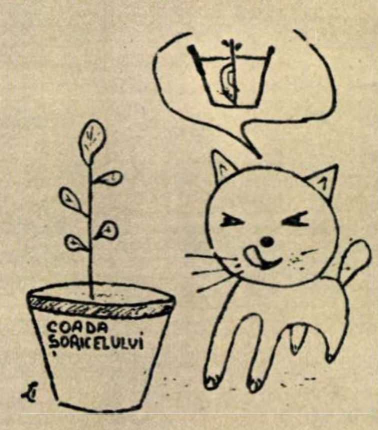

CĂSUȚA CU ADRESE

Acești copii așteaptă să le scrieți:

CAMERUN

Tchakoute André, S/C P.P. 50, Douala New-Bell.
(Corespondență în limba franceză).

R.D. GERMANĂ

Wolfgang Gruchot, 61 Meiningen, Leipzigerstrasse — 32
(În limba germană. Schimb de cărți poștale ilustrate).

R.P. POLONĂ

Jerzy Niewiadomeski, Poznan 22,ul. Warsawska 33 B, m. 10.
(În limbile engleză, germană, latină și chiar esperando, pe teme sportive).

R.S. ROMÂNIA

Bora Mircea, strada Triumfului nr. 28, Oradea, Județul Bihor.
(Filatelie).

Vremea lui Țepeș Vodă

7

Scenariu: **VASILE MĂNUCEANU** Ilustrații: **ANTON PERUSSI**

ÎN VREME CE ȚEPEȘ-VODĂ ÎNFRUNTA PRIMEJDIE DE MOARTE ÎN TABĂRA MUSULMANĂ, O MÎNĂ DE BOIERI, ÎN FRUNTE CU SPĂTARUL HOLBAN, PUN LA CALE PIERZAREA DOMNULUI. ÎNTORS LA AI SĂI, VLAD AFLĂ DESPRE ACESTE URZELI ȘI PORNEȘTE ÎMPREUNĂ CU CREDINCIOSUL SĂU CĂPITAN PETREA, PE URMELE VÎNZĂTORILOR.

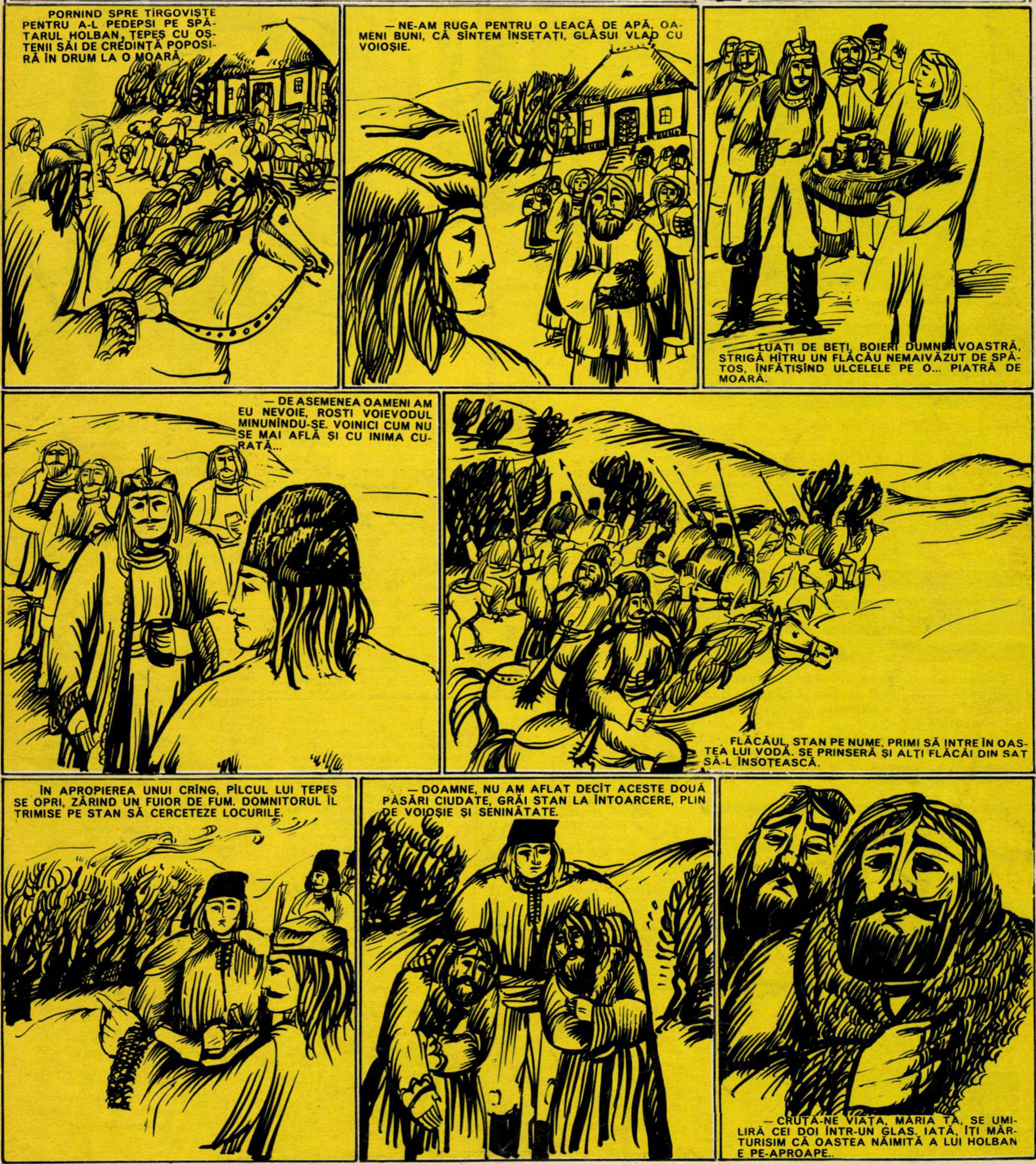
PORNIND SPRE TÎRGOVIȘTE PENTRU A-L PEDEPSI PE SPĂTARUL HOLBAN, ȚEPEȘ CU OȘTENII SĂI DE CREDINȚĂ POPOSIRĂ ÎN DRUM LA O MOARĂ.
— NE-AM RUGA PENTRU O LEACĂ DE APĂ, OAMENI BUNI, CĂ SÎNTEM ÎNSETAȚI, GLĂSUI VLAD CU VOIOȘIE.
— LUAȚI DE BEȚI, BOIERI DUMNEAVOASTRĂ, STRIGĂ HÎTRU UN FLĂCĂU NEMAIVĂZUT DE SPĂTOS, ÎNFĂȚIȘÎND ULCELELE PE O... PIATRĂ DE MOARĂ.
— DE ASEMENEA OAMENI AM EU NEVOIE, ROSTI VOIEVODUL MINUNÎNDU-SE. VOINICI CUM NU SE MAI AFLĂ ȘI CU INIMA CURATĂ...
FLĂCĂUL, STAN PE NUME, PRIMI SĂ INTRE ÎN OASTEA LUI VODĂ. SE PRINSERĂ ȘI ALȚI FLĂCĂI DIN SAT SĂ-L ÎNSOȚEASCĂ.
ÎN APROPIEREA UNUI CRÎNG, PÎLCUL LUI ȚEPEȘ SE OPRI, ZĂRIND UN FUIOR DE FUM. DOMNITORUL ÎL TRIMISE PE STAN SĂ CERCETEZE LOCURILE.
— DOAMNE, NU AM AFLAT DECÎT ACESTE DOUĂ PĂSĂRI CIUDATE, GRĂI STAN LA ÎNTOARCERE, PLIN DE VOIOȘIE ȘI SENINĂTATE.
— CRUȚĂ-NE VIAȚA, MĂRIA TA, SE UMILIRĂ CEI DOI ÎNTR-UN GLAS. IATĂ, ÎȚI MĂRTURISIM CĂ OASTEA NĂIMITĂ A LUI HOLBAN E PE-APROAPE..

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul poligrafic «CASA SCÎNTEII». Redactor artistic: Ion DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.

1 leu

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

11 (77)

JOI, 13 MARTIE
1969, ANUL III

Bibliote[illegible]pală
Tirgu-[illegible]

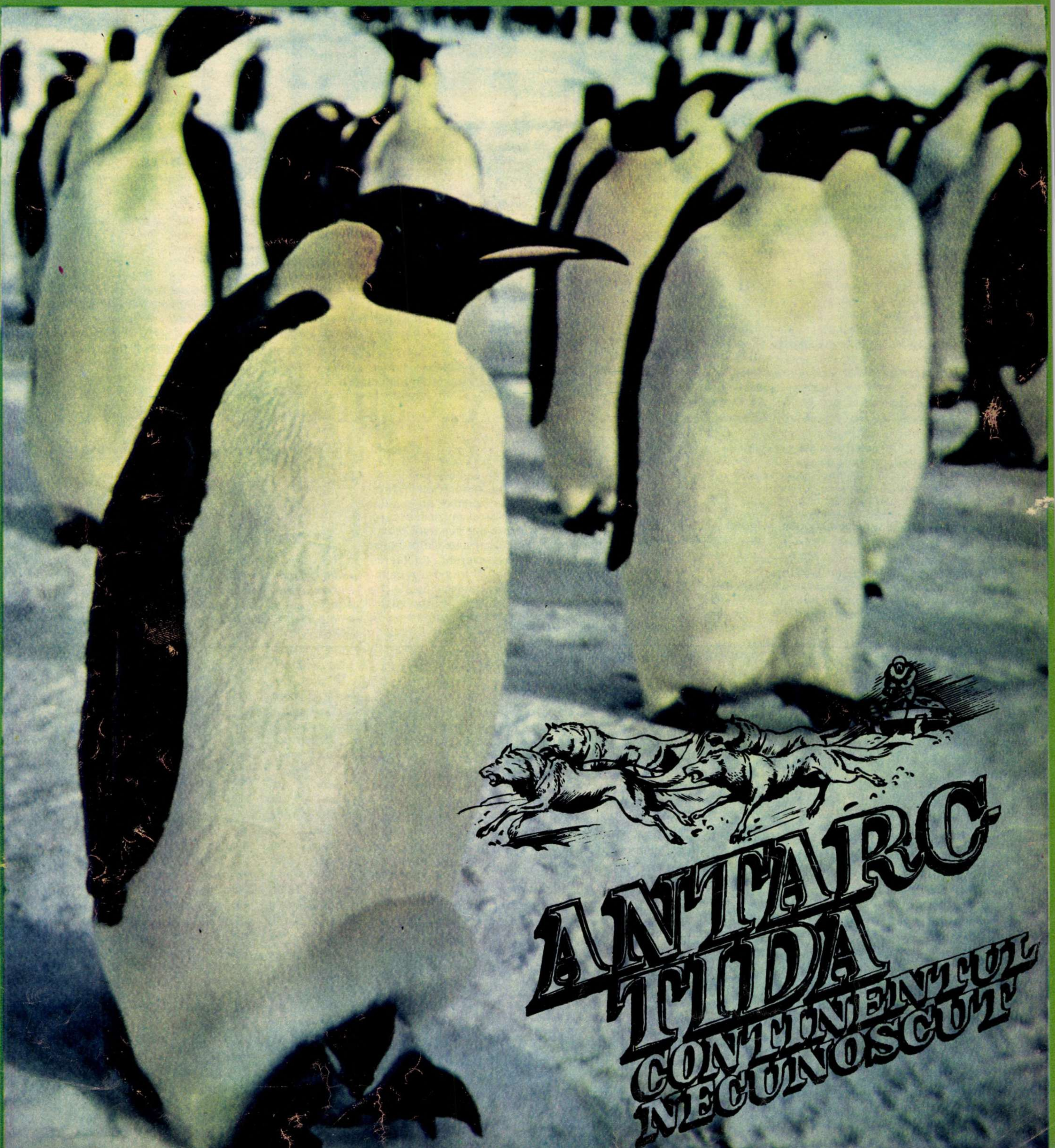

ANTARCTIDA
CONTINENTUL NECUNOSCUT

CHIPURI NEMURITOARE

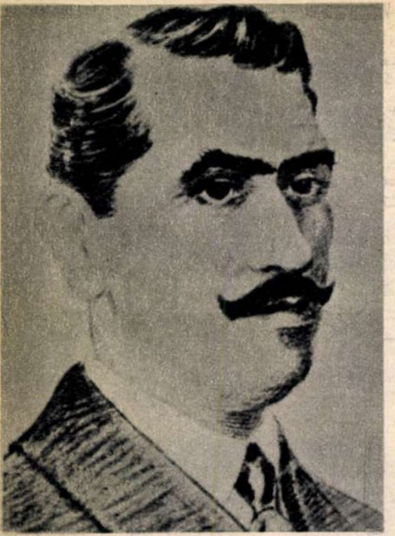

I. C. FRIMU

* * *

S-au împlinit recent 50 de ani de la moartea lui I.C.Frimu, militant de seamă în mișcarea muncitorească din România.

Născut la 4 octombrie 1871, într-un sat din județul Vaslui, intră după absolvirea școlii primare la un atelier de tîmplărie. La București, lucrător acum, devine un membru de prestigiu al mișcării muncitorești și socialiste, datorită mai ales calităților sale de agitator și orator.

El a fost unul dintre cei mai activi militanți pentru făurirea partidului social-democrat al muncitorilor din România, aducînd o mare contribuție la organizarea luptelor muncitorilor și la întemeierea primelor sindicate muncitorești din România.

* * *

Bernat Andrei s-a născut la Sîn Paul, jud. Tîrnava, la 15 septembrie 1908. După ce termină două clase de liceu, neavînd posibilitatea să-și continue studiile, intră la un atelier de tîmplărie. Se remarcă repede în rîndurile ucenicilor, insuflîndu-le ca tînăr utecist (ulterior avea să fie ales secretar al C.C. al U.T.C.) spiritul de luptă revoluționară, tipărește împreună cu alți luptători, în condiții grele de ilegalitate, manifeste antirăzboinice. Din această perioadă rămîne și acest episod de mare curaj: într-o zi, fiind escortat cu un teanc de manifeste subsuoară, s-a făcut că se împiedică de o piatră, căzînd în stradă; prilej să «scape» din mînă foile care, duse de vînt sub ochii polițiștilor, ajungeau în mîinile trecătorilor (muncitori, ucenici, soldați), tocmai cum voia tînărul luptător comunist.

BERNAT ANDREI

LAZĂR GRÜNBERG

* * *

Nu împlinise încă 16 ani băiatul înalt, cu fața smeadă și ochi scînteietori cînd se strecura pe străzi întortocheate ascunzînd sub haine «fluturași» pe care era scris cuvîntul partidului, trecînd din mînă în mînă mesaje de luptă împotriva asupritorilor, pentru o viață mai bună.

Trimis de partid, tînărul lăcătuș comunist Lazăr Grünberg a organizat o temeinică rețea de difuzare a materialelor de partid printre tineri, în schelele petroliere din Valea Prahovei, la Moreni și Petriș, la Țuicani și Urleta.

Arestat în 1935, a fost condamnat la ani grei de temniță fiind deținut la Doftana, la Caransebeș, iar în anii războiului hitlerist în lagărul de la Vapniarca, unde și-a regăsit un bun și apropiat prieten, pe Bernat Andrei cu care fusese întemnițat la Doftana. A căzut sub focul gloanțelor fasciste, în aceeași seară de martie a anului 1944, alături de vechiul său tovarăș de luptă.

Scrisoarea săptămînii

MAREA VÎNĂTOARE A „CERBULUI DE AUR“

Acum, cînd revista noastră pleacă în tipar și eu scriu aceste rînduri, dragă cutezătorule,la Brașov, în frumosul oraș de la poalele Tîmpei, care pentru o perioadă de șase zile a devenit capitala cîntecului european, se desfășoară pasionanta vînătoare muzicală a «Cerbului de aur». Vînătorii, tineri interpreți și interprete, reprezentanți a 25 de societăți de radio-televiziune de pe continent, și-au pregătit bine arcurile lor lirice, au făcut exerciții îndelungi de lansare a săgeților sonore, pentru ca lovitura să fie sigură și cît mai neașteptată. Într-adevăr, cine ne-ar putea spune nouă, acum chiar, după ce vînătoarea a început, care va fi cel ce va face să vibreze cel mai mult, prin melodie și interpretare, inimile noastre calde și, mai ales, inimile de gheață ale membrilor juriului, pentru a putea săgeta astfel mult doritul, mult valorosul trofeu, ce și-a căpătat un meritat prestigiu în universul multicolor al muzicii ușoare. Desigur, va cîștiga țintașul care are mai mult talent, cel care a muncit mai mult pentru a șlefui acest talent, prin studiu serios, perseverent, dublat de acea receptivitate la tot ce e nou și frumos, caracteristică unui creator. Ne-ar place enorm, firește, ca în final, Marele vînător al Cerbului de aur să fie ales dintre cele trei concurente ce reprezintă muzica ușoară din țara noastră. Pînă atunci, tuturor neobișnuiților vînători angajați în marea competiție, noi le trimitem spre încurajare săgeata de aur a cutezanței noastre, a speranței noastre, a admirației noastre.

Petre Ghelmez

P.S. Cînd rîndurile acestea vor vedea lumina tiparului, desigur, rezultatul concursului va fi cunoscut. Noi vom avea bucuria însă să revenim în numărul următor al revistei cu două pagini de relatări despre marea întrecere, realizate de trimisul nostru special la Brașov.

Lansat în spațiu ca încă o treaptă spre Lună, «Apollo-9» a realizat repetiția generală a unei bune părți din ceea ce va fi prima aselenizare. Eforturile cosmonauților James McDivitt, David Scott, Russell Schweickart *au rezolvat numeroase ecuații ale ofensivei către satelitul natural al Pămîntului. Cea mai de seamă, încercarea în spațiu a modulului lunar, care a simulat o aselenizare lină a fost proba-cheie a acestui moment, urmărit cu încordare de întreaga noastră planetă.*

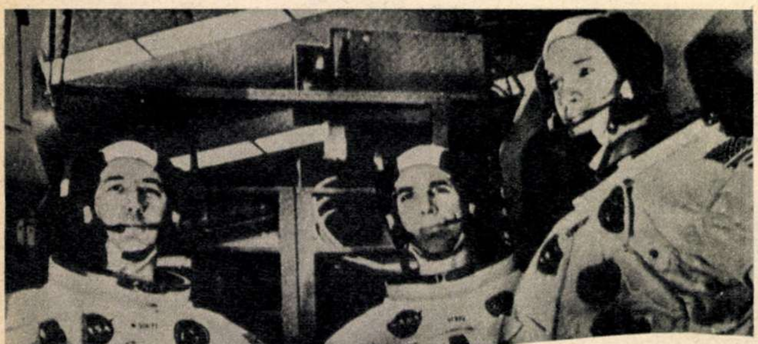

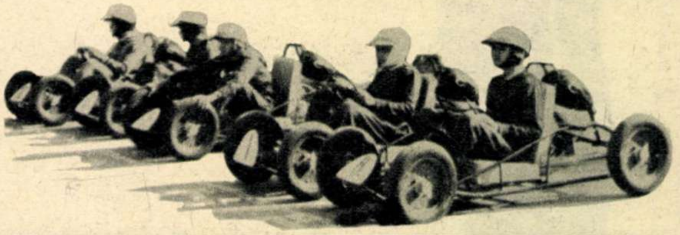

La Casa pionierilor din Constanța, carturile s-au aliniat la linia de start.

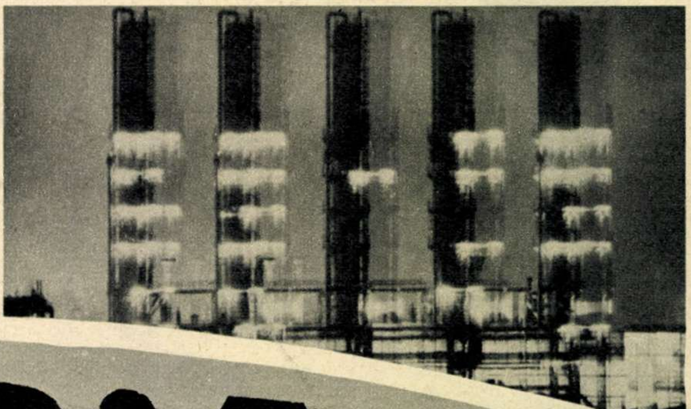

Coloane ale fabricii de acid azotic de la Combinatul chimic Craiova.

ECRAN
CUTEZĂTORII

ATENȚIUNE! ATENȚIUNE!

PENTRU TOȚI CITITORII NOȘTRI: O NOUĂ ETAPĂ A CONCURSULUI „ROZETELE CUTEZĂTORII"

De azi începe cea de a doua alertă a rozetelor!

Dedicată celei de a XX-a aniversări a Organizației pionierilor din Republica Socialistă România, «Ștafeta pionieriei» cheamă pe toți cititorii revistei «Cutezătorii» să participe intens la acțiunile pionierești, să ne scrie despre cele mai interesante, cele mai îndrăznețe, mai emoționante momente din viața de pionier.

«Ștafeta pionieriei» vă cheamă să răsfoiți file din jurnalul unității, să cercetați istoria ei.

Memoria detașamentului reține exemple de dragoste pentru învățătură, de interes pentru știință, tehnică, artă și literatură. Memoria detașamentului consemnează fapte deosebite, de cinste, modestie, curaj, prietenie. Memoria detașamentului păstrează faptele voastre, ale pionierilor și școlarilor, fapte care dovedesc dragoste și devotament nemărginit față de poporul și patria căreia aparținem, Republica Socialistă România, față de Partidul Comunist Român, exemple de mîndrie patriotică, pentru realizările obținute în construcția socialismului, de prietenie și frăție între copiii români și cei din rîndul naționalităților conlocuitoare.

Despre toate acestea așteptăm să ne scrieți. Cele mai semnificative fapte relatate vor apărea în paginile revistei la rubrica «Ștafeta pionieriei».

Punctele acumulate de participanți, la această alertă, vor fi totalizate în cadrul concursului anual cu premii, «Rozetele Cutezătorii».

Autorul celei mai interesante lucrări va primi trofeul transmisibil «Pana de aur» și un aparat de fotografiat.

Trimiteți corespondențele voastre, pe cît posibil, însoțite de fotografii, desene și alte materiale ilustrative, pînă la 1 iunie a.c. Nu uitați, specificați pe plic: pentru «Ștafeta pionieriei».

SUCCES TUTUROR!

Cîștigătorii Alertei I a concursului de corespondență — «Cutezătorii printre noi».

«PANA DE AUR» *revine pionierilor* FRENȚ ANA SOFIA *și* BUBLEA GHEORGHE *de la Școala generală — Labașinț, comuna Șistarovăț, județul Arad. Ei vor participa alături de ceilalți doisprezece colegi, care au ajutat la stingerea incendiului, la o excursie prin județul Arad.*

Se mai acordă și două MENȚIUNI, *pentru calități literare, elevilor:*

CĂLINESCU MARIUS, *Școala generală nr. 175, București, o călătorie dus-întors cu avionul* TAROM *pe ruta București-Timișoara.*

ROSENTZWEIG SORIN, *Liceul nr. 1, Iași, o călătorie dus-întors cu avionul* TAROM, *pe ruta București-Iași.*

„Ștafeta pionieriei"!

„FARFURII ZBURĂTOARE" LA... SEBEȘ?

DA! SPUN Cutezătorii

...deoarece cinci copii din Sebeș – Dăneț Ioan, Roxa Dumitru, Oprean Gheorghe, Tripșa Ionel, Epure Florin — s-au hotărît să facă la... ei acasă farfurii zburătoare! De fapt, e foarte simplu: se ia un motor electric, două rame rotunde, un ax, brațe și pale. Prin învîrtirea palelor rezultă forța portantă capabilă să ridice întreaga construcție de la pămînt. Mai este nevoie de un fir legat la o sursă de curent electric și o masă de comandă de la care farfuria zburătoare este electrotelecomandată. Toată această muncă poartă numele construcției celor cinci copii din Sebeș: farfurii zburătoare electrotelecomandate, cu care ei se vor prezenta la concursul Minitehnicus.

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

1.
UN OM DE ZĂPADĂ CAM SOMNOROS
2.
CLASA ÎN CARE NU RÎDE NIMENI
3.
MEDITAȚIE SPRE VIITOR

**Reportaj
și fotografii
de COSTACHE ANTON**

Era soare, era cald, cerul se limpezise, devenise albastru și diafan, iar zăpada strălucitoare te îmbia să-ți pui schiurile să o pornești cu sania spre derdeluș, să-ți faci provizii de ghiulele ca să poți să te avînți apoi în cea mai aprigă dintre bătălii. Totuși, nici la Predeal, nici la Bușteni, nici la Poiana Țapului n-am văzut schiuri, n-am văzut sănii, n-am auzit larmă pe meterezile cetăților albe.

În Poiana Țapului m-am oprit mirat și ușor descumpănit. Zărisem un om de zăpadă. Era înalt, uscățiv și cam somnoros. M-am aplecat și i-am ridicat de jos pipa. Omul de zăpadă a deschis ochii, a mormăit un mulțumesc destul de firav și-aproape în aceeași clipă a adormit iar. L-am privit cu atenție. Avea un nas lung și ascuțit de Țăndărică, un chip cam supt și palid și-o gură imensă dintr-o coajă de portocală. Am vrut să plec, dar Omul de zăpadă simțind, ori ghicindu-mi intenția, a deschis ochii și m-a rugat să mai rămîn. Am rîs:

— De ce să mai rămîn? Să văd cum dormi?

— Nu dorm! Așa m-am obișnuit. Să țin ochii închiși. E odihnitor... Și-apoi suport mai ușor indiferența copiilor. Nu pot să-i văd trecînd fără să-mi adreseze un cuvînt, fără să-mi arunce o privire.

— Sînt atît de răi?

Omul de zăpadă a zîmbit.

— Nu sînt răi... Sînt copii. Eu îi înțeleg. Iarna a fost lungă, mult prea lungă și ei s-au plictisit de schiuri, de sănii, de bătăliile cu bulgări... Visează la altceva...

— La ce?

— La multe... Uite, nu mai departe ieri. A venit un băiat, și-a așezat șevaletul puțin mai încolo, a deschis cutia cu vopsele și-aproape toată dimineața a pictat. Eram bucuros. Credeam că mă pictează pe mine.

— Și nu te-a pictat?

— Nu. La prînz a venit un alt băiat și l-a întrebat de departe. «Ce faci, Victore? Ce-ai pictat?» S-a apropiat și după ce i-a privit planșa, s-a dat un pas înapoi. «Ce-ai mîzgălit tu aici?» Victor a înălțat din umeri. «Niște cocori». «Cocori? Și de ce cocori? Unde vezi tu cocori?» Victor nici nu l-a privit. I-a spus: «Nu-i văd. Îi aștept. În curînd or să vină!»

Acum un ceas doi băieți au intrat colo, peste drum, la papetărie. Ce crezi că și-au cumpărat? Sfoară, pelicanol, hîrtie colorată. Vor să construiască un zmeu...

Omul de zăpadă a închis iar ochii și eu m-am îndepărtat repede, în vîrful picioarelor. Am vrut să intru la papetărie, dar de undeva, din deal, răzbătea larmă de glasuri. «Un derdeluș», mi-am zis și-am pornit-o într-acolo. Cînd am ajuns sus, mi-am dat seama că mă înșelasem. Nu era nici un derdeluș. Larma se înălța din curtea școlii. Era recreație. Adică fusese, pentru că în clipa în care treceam pragul porții, se suna de intrare. Larma s-a întrerupt și cît ai bate din palme toți elevii au intrat la ore. În capătul unuia dintre culoare l-am întîlnit totuși pe Murzea Adrian, dintr-a 7-a.

— N-ai intrat în clasă? l-am întrebat.

Adrian avea în privire aproape aceeași somnolență pe care o avea și Omul de zăpadă. A răspuns evaziv:

— N-am ore.

— Atunci ce faci la școală?

Nu m-a privit. Se gîndea probabil dacă avea vreun rost să-mi răspundă. O clipă am avut chiar impresia că se pregătește să-mi întoarcă spatele. Dar nu mi l-a

CÎND SÎNT AȘTEPTAȚI COCORII

întors. Avea un frate în clasa a 3-a și venise pe la el să-l ajute.

— I-ai scris temele în recreatie?

Adrian a zîmbit superior. Nu era vorba de asta. Fratele său își scria singur temele, învăța destul de bine, dar era cam timid. Ca să-i dea curaj trecea din cînd în cînd pe la școală. Știindu-l prin apropiere, Gabriel (așa îl chema pe cel mic) era mai îndrăzneț, dădea răspunsuri bune.

— Și vii în fiecare zi?

Adrian a zîmbit iar. Fratele său așa știa, că vine în fiecare zi. Dar el nu venea decît o dată sau de două ori pe săptămînă. În rest își vedea de-ale lui.

— Înveți bine?

— Așa și așa...

— Adică?

Lui Adrian îi venea greu să vorbească despre el. Am aflat că acel «așa și așa» erau note de 8, 9 și 10. Am aflat însă greu. Mult mai ușor i-a venit să vorbească despre Ivașcu Gabriela — care era cea mai bună elevă din clasă, «și la învățătură și așa ca colegă», mult mai ușor a vorbit despre întreaga clasă care era fruntașă pe școală.

— Pe trimestrul I nu avem decît un corigent. Toți profesorii ne laudă că sîntem cuminți.

— Cum să înțeleg această cumințenie?

— Nu ne batem, sîntem atenți în ore, nu rîdem.

— Nu rîde nimeni? Înseamnă că sînteți o clasă tristă.

Adrian m-a privit drept. Voia să știe dacă glumesc. A spus apoi îngîndurat și nemulțumit de întorsătura discuției:

— Rîdem cînd este cazul.

Antonescu Viorel, din clasa a 8-a A, este pasionat de fizică, de matematică, de muzică, de sport, de desen, de literatură. Astea sînt numai pasiunile declarate. Din felul cum și-a înălțat o sprînceană, mi-am dat seama că mai are și alte pasiuni, dar ca să nu fie luat drept un lăudăros, deocamdată era mai bine să tacă. L-am cunoscut într-o oră de consultație la muzică. Mai erau aici Gătej Florentina și Boltașu Valentin, amîndoi din clasa a 8-a B. Valentin obținuse premiul I pe județul Prahova ca solist de muzică populară în cadrul festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor și era pregătit să ia parte la faza republicană — care se va desfășura în zilele de 12—13 aprilie la București. Valentin și Florentina veneau la orele de consultație, dar în mod cu totul paradoxal, nu muzica era pasiunea lor. Adică nu era pasiunea nr. 1. Orele de consultație la muzică erau doar rampa de lansare spre unul dintre cele mai frumoase vise. Amîndoi voiau să urmeze liceul pedagogic, să ajungă dascăli. Acesta era visul lui Valentin și al Florentinei. De ce veneau la aceste ore de consultație? Pentru că amîndoi știau că pentru examenul de admitere la un liceu pedagogic trebuiau să cunoască teoretic și practic mai multă muzică.

L-am întrebat pe Antonescu Viorel dacă se gîndea să se înscrie și el la un liceu pedagogic. Viorel a zîmbit amuzat.

— Nu. El venea așa, de plăcere, din pasiune pentru muzică

De la ora de consultație la muzica, am trecut într-o sală unde elevii claselor a 8-a aveau oră de meditație la matematică. Mi-a atras atenția o observație cu totul remarcabilă a elevei Dumitriu Gabriela, care a scos problema dintr-un punct aproape mort. Am vrut să știu ce note avea la matematică. Răspunsul Gabrielei a fost destul de laconic:

— 9 și 10.

Am întrebat-o:

— La aceste ore de meditație vin cei mai buni elevi?

— Nu.

— Atunci cei mai slabi?

Gabriela își ținea ochii plecați peste caietul de notițe.

— Nici cei mai buni, nici cei mai slabi. Vin cei care se gîndesc la viitor...

M-am uitat peste bănci. Erau ocupate toate. Undeva, în rîndul dinspre ferestre l-am văzut și pe elevul Antonescu Viorel... Cînd m-am apropiat de el, mi-a șoptit:

— Știți, de fapt pe mine mă pasionează electronica. Am construit pînă acum trei aparate de radio. Două din ele mai simple. Al treilea mi-a pus probleme complicate. Dar mi-a reușit.

SĂ SALVĂM GUVIDUL

de MAIA BELCIU

Ilustrații de **MAGDA BÎRSAN**

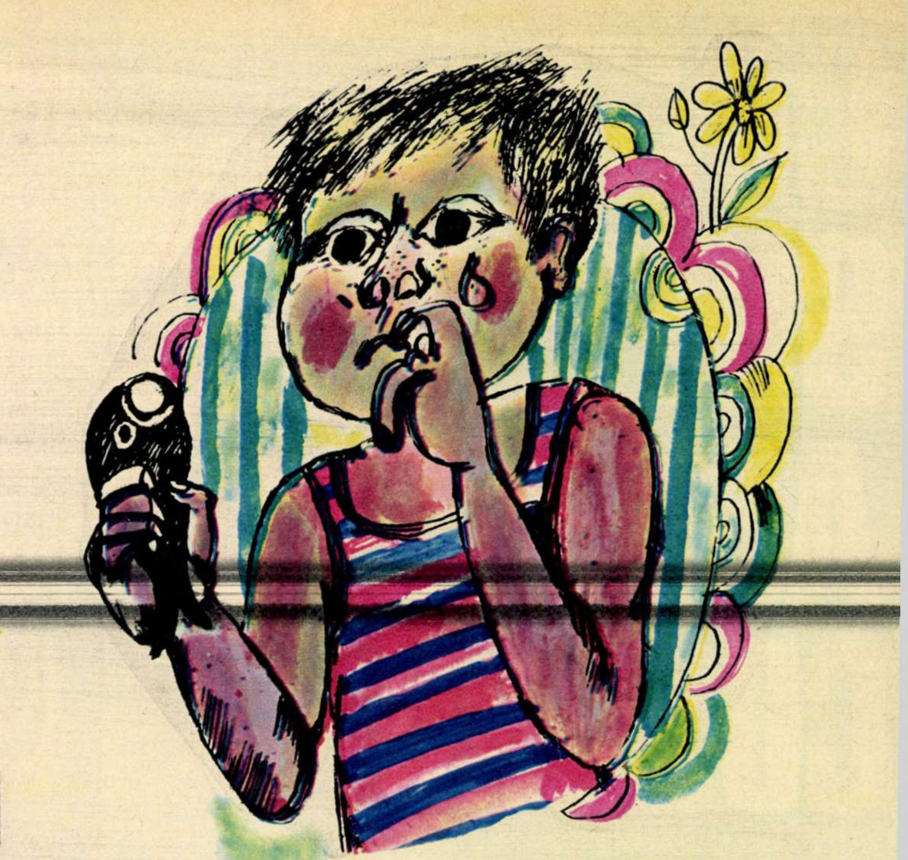

Nu s-ar spune că un guvid e cineva foarte arătos. Este posac și negru, cu o oarecare intenție de culoare în părți, trezit parcă mereu cu un ceas prea devreme dintr-un nod de alge. Cocoșat, cu gura pînă la urechi, guvidul are expresia disperată a celui veșnic în pericol să se înece. Probabil că n-a fost întotdeauna pește. Că era o vietate senină care se sorea pe o lespede spălată de ape verzi, cînd niște dorade jucăușe, nevrînd să-i facă rău, l-au împins — pedagogic— cu aripioarele în gulerul de spumă stătută dintre pietre, ca pe un copil timid care nu știe să înoate (astfel că rămîne de-a pururi speriat de apă). Și guvidul, strîns cu marea, a învățat să înoate. Memoria fixată într-un punct din micul lui creier plin cu fosfor îl invada cu o mică certitudine: «ce bine era pe lespedea însorită!»

Dacă, însă, aceleași dorade jucăușe l-ar împinge din nou cu aripioarele pe plaje, guvidul s-ar apuca să se zbată și să se vaite, cu gura lui largă și urîtă: «ce bine se putea respira în marea învîltorată!»

Pentru că se pare că guvizii nicăieri nu respiră bine și dau vina pe mediul ambiant. Cînd Bebe și Sandu (prietenii mei de la mare, pentru cei care nu-i cunosc: Bebe nouă ani și Sandu unsprezece ani) începură să descopere vacanța cu propriile lor mijloace, enunțară unele adevăruri absolute:

1) cățelul Noe (zis astfel pentru că din cînd în cînd nimerea, în elanurile sale săltărețe, drept în butoiul cu apă din cotlonul cu dușul și făcea prăpăd împrejur, el însuși putînd fi salvat cu greu numai datorită unei joarde de măslin) mănîncă nu numai oase și mămăligă, ci și bomboane, chiar cu vădită plăcere, cu predilecție pe cele de la cofetăria Union, de doi lei suta.

2) broasca țestoasă Tanți se mișcă greu, pentru că, suspicioasă, avară și grijulie, își poartă «casa cu sine».

3) șopîrla Șoșo — de care nu e cazul să te temi, oricît ai mîngîia-o și ai încredința-o de toată simpatia pe care i-o porți, cum îi întorci spatele, cum alunecă și se fofilează printre mușcate, pe sub garduri și... mai prinde-o!

4) puiul de găină nu seamănă cu puiul de mîță etc. etc.

Într-o dimineață, butoiul de sub burlan le trezi băieților un mare interes. Pe fundul lui stăruia o masă umedă, neagră, strălucitoare, cu miros de mare neprimenită.

— Ce sînt ăștia? întrebă Bebe vîrîndu-și capul rotund și tuns arici pînă unde simți că se îneacă și, strîmbîndu-se repetă întrebarea:

— Ce sînt ăștia?

— Guvizi.

Pescarul n-avea timp de vorbă.

— Un fel de broaște?

— Guvizi.

— Adică un fel de raci?

— Gu-vizi! Pescarul nu era în toane bune.

— Guvizi! întări și Sandu, adică «ce mai întrebi?» cu aerele pe care și le dau copiii mai răsăriți față de cei mai mici, ca să le intre-n voie oamenilor mari. Deodată, de sub nori, se rupse o rază de soare care-și dădu drumul drept în fundul butoiului. În cădere, se înfipse cam tare în spatele unui guvid, că acesta se desprinse din masa inertă, țîșnind pînă-n gura butoiului și a lui Bebe, care tot mai avea întrebări de pus:

— Dacă sare, el este viu?

...Și guvidul se lăsă prins, sărmanul, în entuziasmul băiatului.

— Las' că moare el! mîrîi pescarul căruia nu-i plăceau băieții entuziaști.

— Dar eu nu vreau să moară! Hai să-l salvăm! Să salvăm guvidul!

Bebe se pătrunse de salvarea unui suflet de pește și începu să se agite, să alerge, să se frîngă, nici el nu știa de ce — după ce, dar «trebuia încercat și imposibilul». Peștișorul urît, mic, cu gura largă, trăgea zorit ultimele înghițituri de aer în contul amintirii de pămîntean.

Se zbătu să lunece din mîinile băiatului care, deși atent «să nu-l doară», spre binele lui, îl apucă o dată cu nădejde, încît, dacă peștele n-ar fi fost «mut ca un pește», ar fi icnit din greu — și începu să-i facă respirație artificială, trăgîndu-l de aripioare în toate părțile, îl apăsă pe burtă și îl întoarse cu capu-n jos, «să-i scoată apa».

Peștele privea fix, inexpresiv și se lăsă salvat, oarecum resemnat, ca la dentist cînd toată groaza scapă din gura condamnată și se concentrează, tragic, în privire.

Bebe interesîndu-se pe la toate ușile, pe după toate perdelele de tifon află diferite păreri în legătură cu salvarea peștilor care și-au pierdut respirația și în cele din urmă adoptă părerea pescarului.

— Peștele trăiește în apă.

Necăjit că nu-i dăduse lui prin minte se repezi la fîntînă să umple o găletică, pe urmă i se păru prea mică și se chinui să verse pe jumătate o găleată prea mare. În timpul acesta peștele abia mai tresărea. Pescarul zise:

— Peștele trăiește în apă de mare.

Băiatul era nefericit pentru că la asta s-ar fi putut gîndi și singur, deci alergă întîi cu găletica, apoi cu găleata la mare, mai ales cînd Sandu, spuse, convins, ca la lecția de ihtiologie suplinită de profesoara de română, dirigintă a clasei, pe deasupra:

— Dacă nu-i schimbi apa, el moare.

Bebe se aplecă fuga să privească guvidul — care se arcui pentru ultima oară — îl mai întoarse o dată pe față și pe spate de parcă l-ar fi dat prin făină, și, cu plînsul pe la rădăcina nasului și pe sub urechi, spuse asistenței, înciudat și profesional:

— Eu am făcut tot ce am putut.

Gata să se spele pe mîini, mai riscă o întrebare.

— Nu cumva o fi rănit, săracul?

— I s-o fi agățat un cîrlig în gură — se mai îmblînzi pescarul.

— Oh! Să-l bandajăm!

Deși peștișorul aluneca în sus și-n jos, copiii îl bandajară zdravăn — după ce-l împroșcară cu un jet de spirt medicinal. Pe urmă îl lăsară în găleată și alergară pe țărmul mării, la plajă...

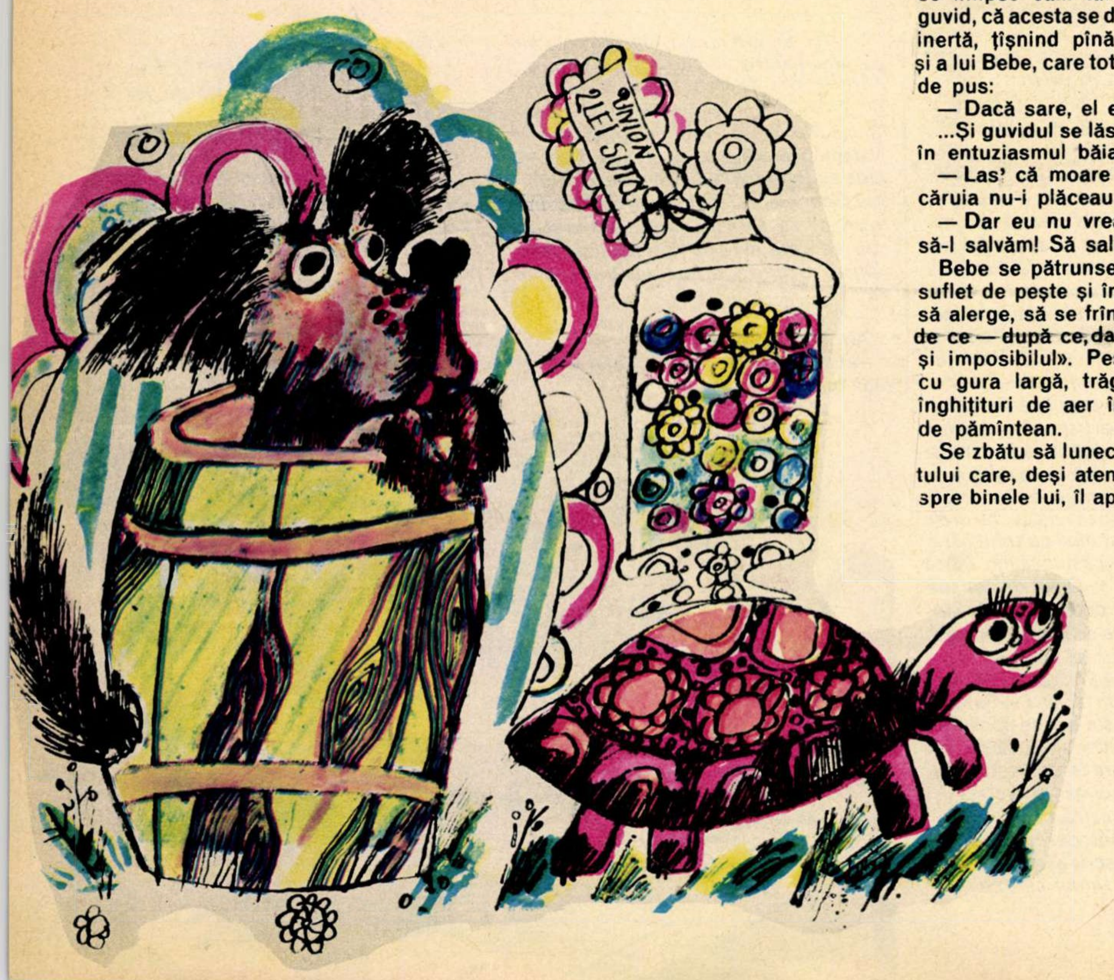

VĂZUT CU OCHII MARI, AI COPILĂRIEI,

UN SAT ȘI CÎTEVA AMINTIRI DESPRE EL

de A.I. ZĂINESCU

Un foșnet adînc de pădure încremenită în trunchiuri îmi vine pe jos, dinspre podgorii. Un foșnet adînc de zăpadă, un murmur în alb al izvoarelor, pe dedesubt, pe sub ghețuri, în revărsări de cascadă, dinspre păduri. Satul meu e acolo, e copilăria mea gălăgioasă acolo, sînt părinții mei, stîlpii casei înalți tremură poate la auzul din piatră al codrilor, al viței de vie pe dealuri, ca într-un uriaș tablou alb, cu nuanțe de alb nesfîrșite. Și îmi aduc aminte de drumuri, de case, de oameni. Văd sănii aievea, o mulțime de sănii pe deal, ca în «Iarna pe uliță» a lui Coșbuc. Dincolo de case, fumul lipit de cer, al hornurilor caselor, cade ca o uriașă cortină pe văi. Nu mai departe decît cu două decenii în urmă, mă revăd cu cravată la gît, pionier, rostind versuri, cu voce tare, despre lucrurile toate cîte au să fie, despre satul așa cum va arăta el, la timpul viitor pe atunci, prezent astăzi, concret. Recitam versuri, pe o scenă a școlii, mutată ori de cîte ori era nevoie în sala căminului cultural, o clădire modestă pe-atunci, cu acoperișul jos, dar care tresărea la auzul viselor noastre spuse cu voce tare, așa cum deprindeam a citi și socoti din cărți, jucam în scurte piese de teatru întîmplări aievea, din viitor. Și era cum nu se poate mai frumos, mai omenesc cu putință, mai înalt! Ceea ce noi toți învățam și spuneam părinților noștri ni se părea un basm, o poveste, o oglindă imensă în față, ne măsuram creșterea în ea, măsuram creșterea însăși a satului, Șarînga, așezare domoală la poale de deal și pădure, între largi arii de viță de vie și pomi. Țin minte o întîmplare. La căminul cultural a fost adus un aparat de radio. Ne-am rotit toți copiii pe lîngă el, țîșnind pe lîngă bătrînii mirați și ei, căutînd a vedea cine cîntă în cutiuța aceea magică, cine ne vorbește de-acolo, am stat așa lîngă aparatul acela pînă noaptea tîrziu, sub lună, uitînd că ne mai era somn și foame, afară, nu ne clinteam. Pînă cînd ni s-a spus cald «noapte bună!», am auzit pentru prima oară, în acest sat, atunci, urarea de om «noapte bună» și cred că fiecare și-a spus după aceea în șoaptă, frumos, unul altuia, la fel: vă dorim noapte bună.

La scurt timp după aceasta în sat, pe peretele mare, de piatră, al școlii, a rulat un film, primul film care poposea în podgorii, adus cu o mașină de la Buzău și însoțit de trei tineri operatori. Era afară, seara. Am stat, fiecare pe unde am apucat, pe cîte-un scaun, o piatră, pe iarbă cei mai mulți, jos. După ce s-a terminat filmul nimeni nu s-a ridicat, n-a vrut să plece nimeni acasă, și operatorii au mai pus o dată filmul, l-am mai văzut o dată, și tot l-am mai fi văzut dacă ei nu s-ar fi grăbit. De ce spun toate acestea? Fiindcă ele sînt părți ale copilăriei noastre, a generației care eram pe atunci în pantaloni scurți și cu cravată de pionier la gît, fiindcă ele sînt cele dintîi orizonturi ce ni s-au deschis atunci, prin ele aveam să vedem mai departe chipul de azi al satului, aveam să fim martori la înflorirea și dezvoltarea lui. La cercul restrîns care era și se numea «micii prieteni ai naturii», într-o zi, profesorul de fizică ne-a vorbit despre televizor. Ni s-a părut că auzim de asemenea un basm, că trăim în vecinătatea frumoasă a unor basme, a unui vis. Și totuși!...

Totuși, «înțelepciunea copilului e jocul», spune undeva, un mare poet, Blaga. Trăite ca adevărate jocuri, cu amîndoi ochii, cu întreg sufletul și fruntea de-atunci, întrebătoare, întîmplările acelea vizau o realitate de fapt, nu prea îndepărtată, ne îngăduiau visul cu aripi, lucid, propria noastră devenire, de mai tîrziu. Și iată, fie și succintă, o imagine de azi: privit dinspre cîmpii, Șarînga seamănă cu un vast amfiteatru în trepte deschis către soare, pînă-n păduri, cu terase de piatră zidite înalt, peste care alunecă norii, înverzesc peste ele cîteva sute de hectare de viță de vie nobilă, pămîntul astfel întărit și redat rodului, circuit productiv continuu își măsoară în miresme de struguri și fructe bogăția, oamenii îl îngrijesc astfel și îl apără ca pe un tezaur; și ei, cooperatorii, au un plan vast, de excaladare a dealurilor, prin așezarea lor în terase, făcîndu-le meandre dulci, de luxuriantă vegetație vara, cumpănind struguri în aer, aidoma stelelor, coapte pe cer. O școală maiestuoasă, cu învățători și profesori tineri, invită de la bun început, simbolic, la meditație. Căci intri în sat, dinspre cîmpii, întîlnind o fîntînă, bei apă din ea, și alături, cum nu se poate mai firesc, o școală: bei apa cea vie a cărții aici, urci mai departe, în vecinătatea stîlpilor cu portative electrice-n aer, și întîlnești vechiul cămin cultural. (Vă amintiți? Aici, în sala acestuia, copiii de acum douăzeci de ani ne imaginam viitorul). Mai sus, într-un complex arhitectural specific, cu proaspătă, nouă biografie, faci cunoștință cu noul, încăpătorul cămin cultural, e alături și librăria, e alături și magazinul universal, construcție de asemenea recentă, urci pe un drum larg, pe un drum drept și de o parte și de alta sînt casele, casele noi ale podgorenilor, cu garduri de piatră, cu stîlpii de piatră, cu antene de televizor pe acoperișuri, urci pe un drum larg, pe un drum drept, pietruit și întîlnești încă o școală, întîlnești vița de vie, rîndurile ei lungi caligrafiate parcă, desenate încet de o harnică mînă a unui visător. Pe aeriene conducte, traversînd spectaculos văile și terasele, apa e adusă în sat din păduri, de la izvoarele ei răcoroase, în fața caselor de gospodari, oameni care au deprins și sensul adînc al frumosului, sădind pomi și trandafiri, tufe de liliac și iasomie la porți; la porțile copilăriei generației de acum, din Șarînga — așezare domoală la poale de deal și pădure...

POEȚI CONTEMPORANI

Moioara Cremene

COPILUL-RÎU

Cîteodată, păstrăvilor rezemați în rugină,
lunecoaselor mrene,
le țineam discursuri ca Demostene
(mă ascultau mișcînd mustăcioase antene).

Cîteodată, malurilor le atingeam mersul în ritmi
necunoscuți,
stîncile îmi puneau radicale probleme
(n-aveam la mine tabelele de logaritmi).

Cîteodată un rac morocănos amenința cu foarfecele/
voia să prindă aburii-n clești,
cîntecele spălătoreselor miroseau a ienuperi,
cerul își spăla și el boarfele cele
cerești,
copiii se scăldau și aduceau liniștii mele
ciudate-ntreruperi.
(Cum e cînd ești om, dacă nu te superi?)

Și așa — multă vreme după cum vedeți,
uitasem, fugind fără capăt și frîu
că am fost un școlar într-o clasă cu patru pereți,
dar am vrut să-nvăț singur ce este un rîu.

ENIGMELE CIVILIZAȚIEI TERESTRE

ANTARCTIDA

CONTINENTUL NECUNOSCUT

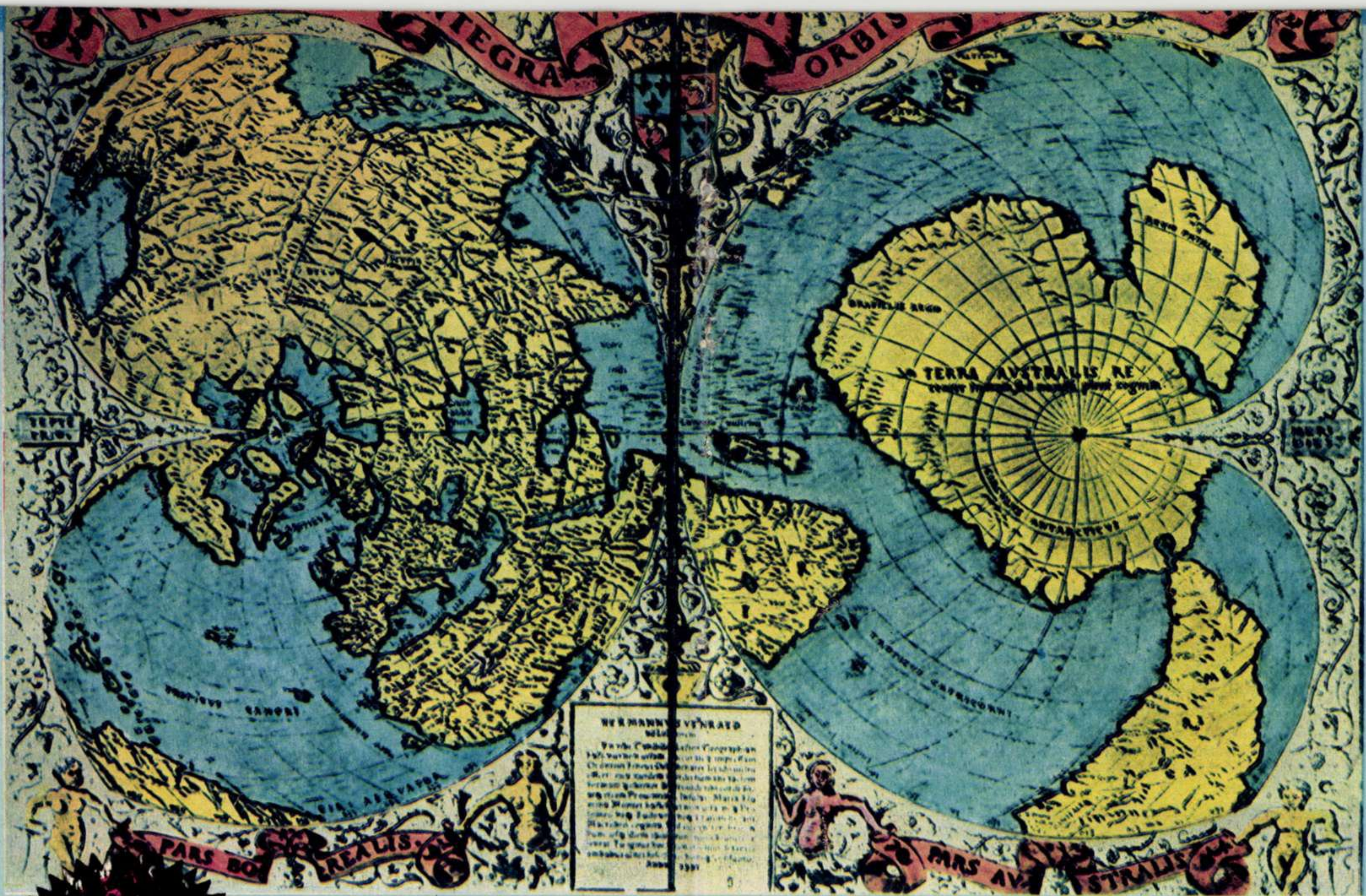

DOUĂ HĂRȚI CARE AU ZGUDUIT LUMEA

Uimitoarea istorie a redescoperirii continentului antarctic a început în 1929, cînd directorul Muzeului național din Istambul a identificat două fragmente dintr-o hartă foarte veche, considerată de mult pierdută. Autorul ei a fost binecunoscutul amiral și geograf turc Pirî Reis. Această hartă, care avea să stîrnească pasiunile savanților, a fost alcătuită în 1513, după cum relatează însuși geograful turc în a sa «Carte a mărilor», unde sînt adunate alte 215 hărți vechi. Cele două fragmente au devenit peste noapte de o valoare științifică inestimabilă, deoarece cuprindeau, desenată cu o precizie uimitoare, harta continentului sud-american și á țărmurilor continentului înghețat care *avea să fie descoperit abia după 300 de ani!*

18 ani mai tîrziu, Oronteus Finaeus, matematician și geograf francez, a dăruit posterității o hartă tot atît de celebră. Și de data aceasta conturul Antarctidei era precis desenat. Descoperirea acestor două hărți a stîrnit o mare vîlvă în lumea oamenilor de știință. Cum au putut fi alcătuite, cunoscut fiind nivelul scăzut al cartografiei în evul mediu?

PE URMELE MISTERULUI

Răspuns la această întrebare au căutat, pe lîngă mulți alții, căpitanul in retragere H. Mallery și profesorul H. Hapgood de la colegiul de stat din Keen (S.U.A.) Mai întîi, primul (care era arheolog amator) și apoi al doilea, independent unul de altul, au rămas frapați de exactitatea cu care au fost executate cele două hărți. Aceasta l-a determinat pe Hapgood să întreprindă un studiu foarte amănunțit asupra miraculoaselor hărți. Rezultatele au făcut senzație în cercurile oamenilor de știință. Și nu e de mirare: pe harta lui Pirî Reis era desenat continentul *înainte ca acesta să fi fost acoperit de ghețari!* Dar, mai surprinzător, dacă se poate, s-a dovedit faptul că erau menționate pe hartă lanțurile de munți, piscurile continentului, și toate acestea cu o exactitate uluitoare, corespunzînd întrutotul datelor obținute recent prin cartografierea Antarctidei cu ajutorul mijloacelor moderne. Cealaltă hartă nu era nici ea mai puțin exactă; configurația continentului corespundea și aici cu cea a hărților actuale elaborate de expedițiile științifice ale U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței, Australiei, Argentinei, Noii Zeelande, Suediei, Norvegiei și Japoniei.

Dacă pentru întocmirea acestor hărți secolul al XX-lea a simțit nevoia unei colaborări internaționale, și dacă ea a necesitat mobilizarea unei adevărate armate de cercetători înzestrați cu cele mai moderne instrumente de investigație (elicoptere, calculatoare electronice, aparate radar etc.) exactitatea celor două hărți care rivalizează cu cele ale secolului atomic devine fenomenală. În mod legitim se naște întrebarea: Cum au fost întocmite?

HARTA HĂRȚILOR

O mică incursiune în istoria descoperirilor geografice pare necesară și edificatoare. În 1442, cînd Columb descoperea drumul spre Indiile sale, navigînd spre Apus, apăruse un atlas în care Europa era separată de Japonia prin ocean, iar acolo unde Columb și Vespucci au descoperit America se întindea doar marea. Cinci ani mai tîrziu, Vasco de Gama, ocolind Capul Bunei Speranțe, a descoperit un drum răsăritean spre India. Astfel a devenit cunoscută forma Africii, dar nici acest explorator nu bănuia existența Antarctidei. În 1520, cînd se descoperea «pămîntul necunoscut» al Braziliei, continentul sud-american începea să iasă la lumină... șapte ani după ce harta lui Pirî Reis îl înregistrase.

Lucrurile devin mai surprinzătoare dacă amintim existența unei hărți descoperite recent la o bibliotecă din Bonn și desenată în 1510. Ea conține configurația exactă a Americii din Canada pînă în Țara de foc, dar fără Antarctida.

Faptele acestea, ca și altele, atestă că pe vremea întocmirii hărții lui Pirî Reis, nimeni nu se încumeta să treacă dincolo de paralela 40°, spre Antarctida, care se întindea la 3 000 km spre sud. Țărmurile oceanului necunoscut, înconjurînd deșertul de gheață, așteptau marinarii secolului al XIX-lea. În acest context, cînd nici unul din contemporanii lor nu bănuiau existența Antarctidei, este și mai greu de presupus care sînt izvoarele de care s-au folosit cei doi geografi cînd au alcătuit uimitoarele lor hărți?

AH, ACEST EV MEDIU!

O ipoteză destul de îndrăzneață încearcă să explice originea acestor cunoștințe geografice transmise de antichitate pînă în plin ev mediu. Care era nivelul cunoștințelor geografice în această perioadă? Deși evul mediu nu a constituit o totală «noapte neagră», cu cîtă greutate au putut să parvină pînă la Pirî Reis cunoștințele matematice, geografice, astronomice care înfloriseră în antichitatea greacă și latină. Istoria consemnează cunoștințele geografice ale egiptenilor, care cunoșteau circumferința globului și diametrul pămîntului. După unele date mai recente, fenicienii sînt considerați ca primii marinari care au navigat în jurul Africii și se pare că locuitorii antici ai Chinei ar fi ajuns pînă în Madagascar și chiar în Spania. Se presupune că nu Columb ar fi fost primul care a descins în America, el avîndu-i ca predecesori pe Vikingi, fenicieni sau chiar navigatori asiatici. Din aceste considerente este foarte probabil că la baza întocmirii hărților să fi stat cunoștințe geografice foarte vechi, păstrate din adîncă antichitate pînă în evul mediu. Dar aceasta este doar o ipoteză.

A.B.C.-UL CIFRULUI

E foarte posibil ca taina întocmirii hărții lui Pirî Reis să fie descifrată de nepoții sau strănepoții noștri. Dar nu e mai puțin adevărat că, încetul cu încetul tot mai multe necunoscute legate de ea sînt pe cale de a fi lămurite. O întîmplare petrecută în timpul celui de al doilea război mondial a avut menirea să clarifice conturul puțin deformat al hărții lui Pirî Reis. În vederea unor operații aeriene, se întocmea în Africa orientală o hartă care avea o proiecție echidistantă. O astfel de hartă se deosebește de cea obișnuită, contururile insulelor, de exemplu, devin alungite. Se spune că unul din specialiștii care participau la întocmirea acestei hărți, observînd conturul unei insule din oceanul Pacific, a murmurat emoționat: «Dar aceasta e Antarctida lui Pirî Reis». Momentul a echivalat cu începutul descifrării enigmei legată de forma neobișnuită a Antarctidei lui Pirî Reis. Ecoul acestei exclamații a rămas stins aproape 20 de ani, pînă cei doi specialiști de care am pomenit la început, studiind hărțile, au ajuns la aceeași concluzie. Așa-zisa «deformare» se explica prin faptul că autorul ei, Pirî Reis, a folosit diverse părți din hărți vechi, desenate cu proiecții și la scări diferite.

CINE EȘTI TU, ANTARCTIDA?

Harta lui Pirî Reis devine mereu mai misterioasă, deoarece s-a constatat că elementele desenate (rîuri, munți etc.) au fost înregistrate înainte să fi început perioada glaciară. Logica ne duce la concluzia că, înainte de a fi acoperită de gheață, Antarctida nu era un continent mort, ci fremăta de viață. Nu mai puțin convingătoare sînt însă în această privință faptele. În ultimii ani, sub crestele ghețarilor *au fost descoperite straturi de cărbune și copaci pietrificați.* Dacă acest continent avea o faună și o floră bogată, nu e greu de presupus că putea fi populat de locuitori al căror grad de civilizație le permitea întocmirea unor hărți foarte exacte a continentului lor.

Dar a început înghețul. S-a stabilit, cu ajutorul carbonului radioactiv, că începutul perioadei glaciare a polului se cifrează la 9—10 mii de ani, iar după unele ipoteze la mai mult. Existența unei civilizații necunoscute care a dispărut acum zece mii de ani nu e neverosimilă, deoarece sînt cunoscute civilizații cu o viață de 5—6 000 de ani, cum ar fi cea sumeriană. După unele presupuneri, pe planeta noastră au existat chiar orașe, cum ar fi Ciatal-Hainka (Turcia), cărora li se atribuie o vîrstă între 8—10 000 de ani.

Cum a dispărut această civilizație? Ipoteza ce presupune vizita unor locuitori de pe o planetă îndepărtată, cu o civilizație superioară, care din motive necunoscute s-au decis să distrugă civilizația «inferioară» de pe continent e o teorie simplă și relativ ușor de acceptat. Se avansează ideea că acum 10 000 de ani Luna era un corp ceresc independent, iar în momentul cînd a devenit satelit al Pămîntului a stîrnit două uriașe valuri vulcanice, înalte de cîteva sute de metri, care au acoperit continentul.

În istoria multimilenară a planetei noastre — afirmă alți savanți — Soarele se eclipsa periodic între nori cosmici de dimensiuni gigantice, care absorbeau energia radiantă; în acest timp, planetele, deci și Pămîntul, intrau într-o perioadă glaciară.

Nimic n-ar fi putut să împiedice, în condițiile unei clime temperate, apariția vieții, a civilizației în Antarctida.

Care era imaginea continentului extrem sudic al planetei înaintea cataclismului care l-a înmormîntat sub platoșa de gheață? Iată o problemă care, odată dezlegată, va întregi tabloul cunoștințelor noastre despre Antarctida.

N. MARIS

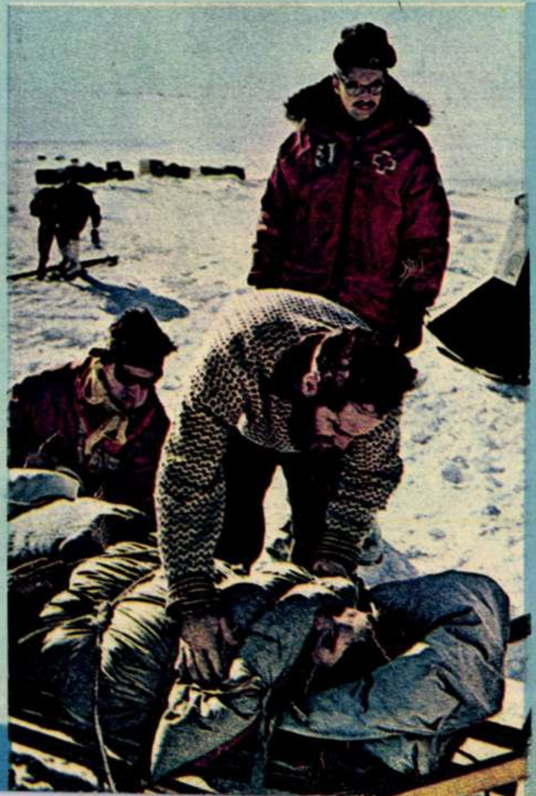

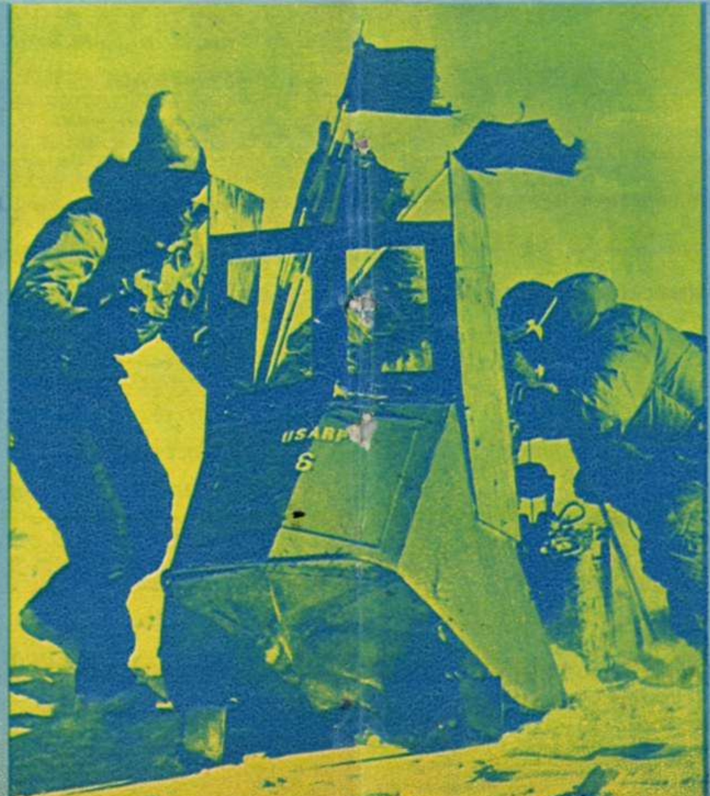

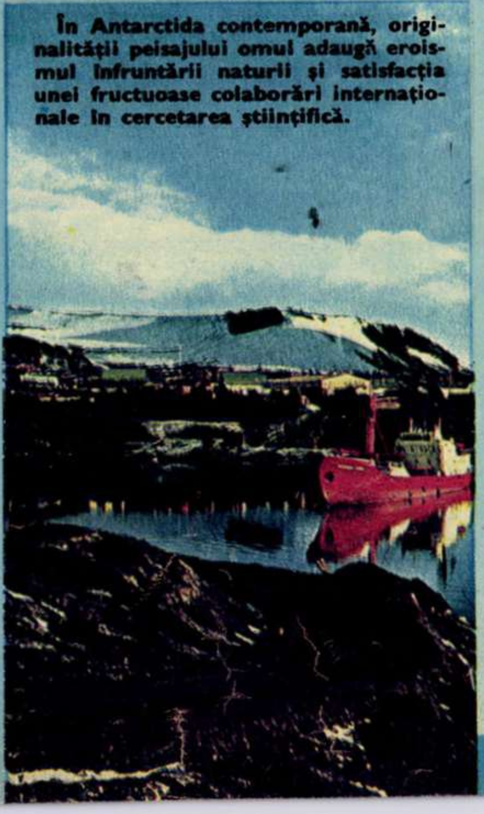

În Antarctida contemporană, originalității peisajului omul adaugă eroismul înfruntării naturii și satisfacția unei fructuoase colaborări internaționale în cercetarea științifică.

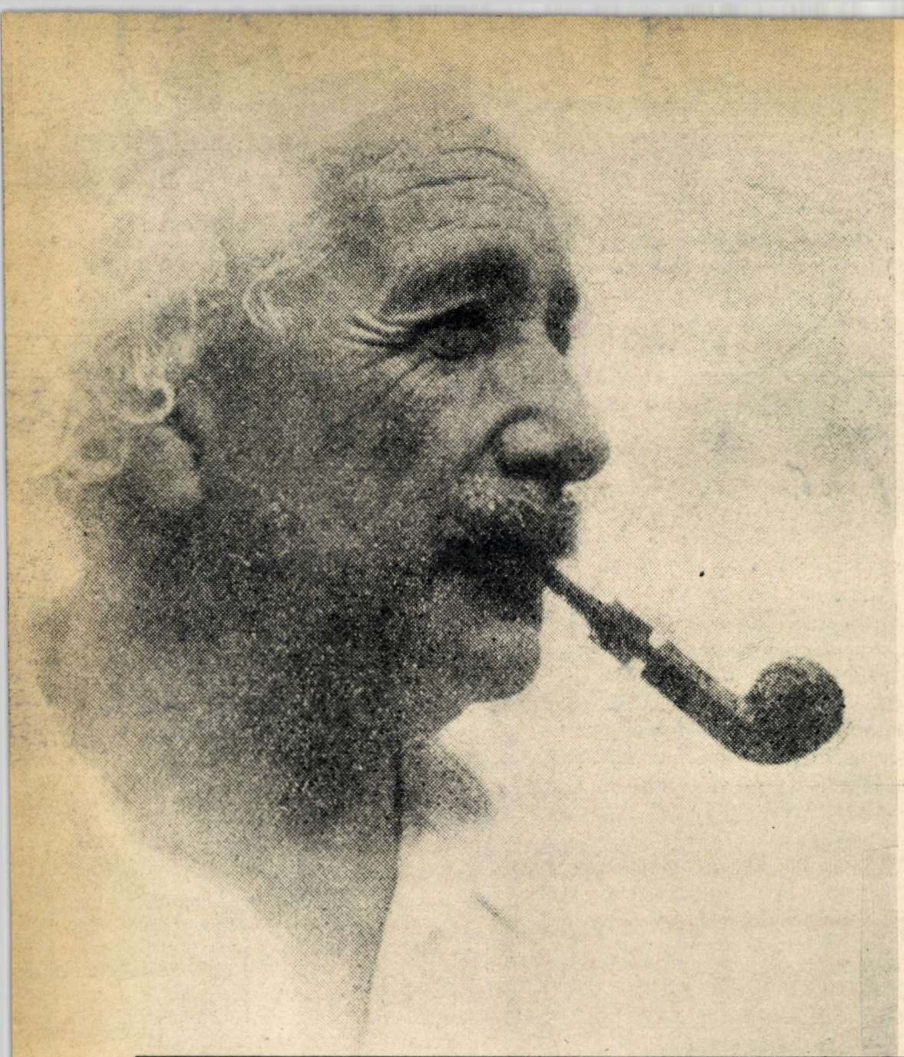

90 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI ALBERT EINSTEIN

> **LUCRURILE ADMIRABILE PE CARE ÎNVĂȚAȚI SĂ LE CUNOAȘTEȚI ÎN ȘCOLILE VOASTRE SÎNT OPERA A NUMEROASE GENERAȚII, CREATĂ ÎN TOATE ȚĂRILE LUMII CU PREȚUL UNOR MARI SUFERINȚE ȘI AL UNOR EFORTURI PLINE DE PASIUNE. TOATE ACESTEA SÎNT DEPUSE ÎN MÎINILE VOASTRE CA O MOȘTENIRE PE CARE S-O PRIMIȚI, S-O VENERAȚI, S-O DEZVOLTAȚI ȘI S-O TRANSMITEȚI ÎNTR-O ZI ÎN MOD FIDEL COPIILOR VOȘTRI.**
>
> **ALBERT EINSTEIN**

Printre marii cutezători ai tuturor timpurilor istoria cunoașterii
menționează la loc de cinste numele lui ALBERT EINSTEIN.
După cuvintele academicianului *Victor Vâlcovici*
teoria relativității,
opera capitală a lui Einstein, omul care,
«împreună cu Kopernic și Newton, a găsit legile fundamentale ale naturii,
a restructurat fizica,
transformînd-o într-o disciplină
cu mult mai cuprinzătoare».
O recentă și spectaculoasă confirmare a teoriei relativității ne-a oferit-o
primul zbor circumlunar al omului,
în cursul căruia cosmonauții s-au desprins
pentru prima oară
de timpul trăit pe Pămînt și, datorită vitezei zborului lor,
au revenit pe Terra *cu o secundă mai tineri* decît noi,
care-i așteptasem.
Aceasta întrucît, conform legii descoperite de marele savant
al cărui nume îl cinstim aci,
cînd viteza mai multor corpuri în mișcare diferă,
timpul se scurge și el în mod diferit.
Și anume,
viteza curgerii lui scade o dată cu creșterea vitezei corpului.
În cazul amintit, diferența dintre viteza rachetei
și a Pămîntului a dus la economisirea unei întregi secunde.
Cei ce visează la cucerirea stelelor știu că ea va fi posibilă
numai pe baza acestui paradox al timpului, descoperit
de Albert Einstein.

Titanii secolului XX

ÎNTÎLNIRI CU EINSTEIN

Era în 1923 și studiam la Göttingen. În drum spre țară, am hotărît să rămîn cîteva săptămîni la Berlin. La universitatea din acest oraș Albert Einstein ținea un curs asupra teoriei relativității generalizate.

Îmi amintesc faptul că, intrînd plin de emoție în amfiteatru, am fost uimit de numărul mic al audienților. Einstein își expunea ideile cu tot aparatul matematic necesar, ceea ce alungase pe cei interesați numai de savantul «la modă». În schimb, în mănunchiul de oameni aflați în sală puteau fi văzuți tineri din diferite colțuri ale lumii, veniți ca și mine să-l asculte pe marele învățat și dintre care mulți au devenit mai tîrziu savanți de prestigiu.

Intrarea lui Einstein în aulă ne-a impresionat. Nimic nu era obișnuit în înfățișarea lui, dar ea îți devenea pe dată familiară. Ani mulți m-am aflat prin natura lucrărilor mele în preajma operei marelui savant, și de fiecare dată această apropiere mi-a amintit-o pe cealaltă, iar în fața mea au luminat iarăși ochii lui scînteietori, figura mobilă și expresivă, degajarea și siguranța lui bazate pe convingerea adevărului.

Cunoașterea îndeaproape a ideilor lui Einstein a deschis căi noi activității mele de investigație științifică. Aș exemplifica amintind elaborarea unei lucrări pe care mi-a inspirat-o un studiu al lui Einstein și al unuia dintre colaboratorii săi.

Vastul avînt al științei aduce la fiecare pas noi dovezi ale valorii teoriei relativității și confirmă convingerea mea că, pe lîngă contribuția esențială pe care acest mare savant a adus-o la dezvoltarea fizicii contemporane, noua viziune despre spațiu și timp instaurată de el dă impuls și altor științe, printre care și geometriei.

Acad.
GH. VRÎNCEANU

Celebrul psiholog prof. JEAN PIAGET, directorul Institutului de psihologie din Geneva, relata recent într-un interviu:

«Cu prilejul primei mele întîlniri cu Albert Einstein, la un congres de filozofie a științei care a avut loc după primul război mondial, i-am prezentat preocupările mele privind nașterea și dezvoltarea inteligenței la copii. El s-a arătat interesat de cercetările mele, după cum îl interesa profund tot ce ține de sfera cunoașterii omenești. Totodată mi-a sugerat să-mi orientez cercetările către încercarea de a descoperi în gîndirea elevilor noțiunea de viteză independentă de durată.

La copii există o precoce intuiție a depășirii. De pildă, cînd un copil observă că un mobil venind din urmă îl depășește pe un altul, consideră că mobilul care a realizat depășirea merge mai repede. Experiențele au dovedit că la elevi această noțiune de viteză nu presupune o relație de spațiu sau timp, ci doar una de ordine (schimbarea ordinei celor două mobile).

I-am comunicat lui Einstein aceste observații și el m-a încurajat să perseverez în căutarea altor elemente fundamentale ale științelor contemporane a căror intuiție se formează de timpuriu la copii.

Pot afirma că într-o măsură importantă aceste idei și sugestii ale lui Einstein mi-au format convingerea, întărită ulterior de cercetările experimentale, că de la vîrsta primilor ani de școală copiii au capacitatea de a-și însuși noțiunile științifice moderne. Pornind de aci aș putea spune că teoria relativității elaborată de Einstein sugerează căi noi nu numai cunoașterii științifice și psihologiei inteligenței, ci și modernizării formelor de instruire și educație în general».

Nu cred în mişcări frumoase, cu atît mai puţin în ceea ce se numeşte graţie. În general se crede că numai fetele — spre deosebire de bărbaţi — ar fi născute pentru dans datorită graţiei lor. Ne-am convins că această părere e greşită, că nu graţia sau mai bine-zis feminitatea stau la baza dansului, nu ele îl definesc.

DANSUL - MOMENT DE FRUMUSEŢE

Materialul cu care lucrează un dansator, bărbat sau femeie, nu este mişcarea frumoasă, ci *mişcarea* pur şi simplu. O mişcare capătă adevărata ei frumuseţe atunci cînd crezi în ea. Mişcările nu pot fi frumoase decît atunci cînd sînt ale tale, cînd corpul le primeşte şi le trece prin el în modul cel mai firesc. Valoarea unei mişcări nu constă în efortul depus pentru a o executa, ci în capacitatea ei de a te exprima. Cele mai frumoase mişcări pe care le-am dansat, le-am deprins pe stradă, printre oameni şi maşini, din jocul copiilor, din jocul imaginaţiei sau din improvizaţiile de dans. Nu le-am inventat în sala de studii. Aici am descoperit doar că le ştiu. Iar cea care m-a învăţat să le descopăr, astfel, este mai mult decît o maestră, este mai mult decît o minunată dansatoare, ea se numeşte Miriam Răducanu, şi ea poartă în arta ei lumea întreagă.

Întrebat, un matematician n-ar răspunde dacă cifrele lui i se par frumoase, sau urîte. Dar cu aceste cifre despre care nu ştie cum sînt, el exprimă cele mai mari adevăruri.

Aşa se întîmplă şi în dans. Cu ajutorul mişcării se pot exprima gînduri, sentimente, idei. Un dans care reuşeşte în acest sens este bun, frumos, adevărat.

GHEORGHE CĂCIULEANU

Balerinul Gheorghe Căciuleanu, într-o miscare de dans modern.

OLIVER TWIST CÎNTĂ

Oliver, băieţelul orfan şi oropsit, născut din fantezia lui Dickens, în anul 1838, a ajuns eroul unui film muzical mult aplaudat pe toate meridianele lumii (sperăm să-l aplaudăm şi noi). Cei care au modelat noul destin al copilului ieşit din paginile cunoscutului scriitor englez au vrut să realizeze o creaţie nu numai înduioşătoare, ci şi optimistă. Toate necazurile şi bucuriile lui Oliver sînt puse pe note de compozitorul Lionel Bart şi regizate de Carol Reed, într-un spectacol despre care se spune că trebuie neapărat văzut de două ori. Interpretul lui Oliver este un băiat de 11 ani, Mark Lester, care a mai jucat în alte patru filme, apărînd de multe ori şi la televiziune.

A apărut volumul «Geografia distractivă» *o pasionantă enciclopedie care te poartă în fantastice călătorii. în cele mai îndepărtate puncte ale globului terestru. Autorul, Aurel Lecca, la rugămintea noastră, a ţinut să adreseze cu acest prilej cîteva cuvinte «Cutezătorilor»:*

— Geografia e un domeniu pasionant. Am scris şi voi mai scrie încă despre minunile Terrei. Sper că în curînd să puteţi citi o nouă carte de a mea, despre Oceanul Atlantic.

AUREL LECCA
GEOGRAFIE DISTRACTIVĂ

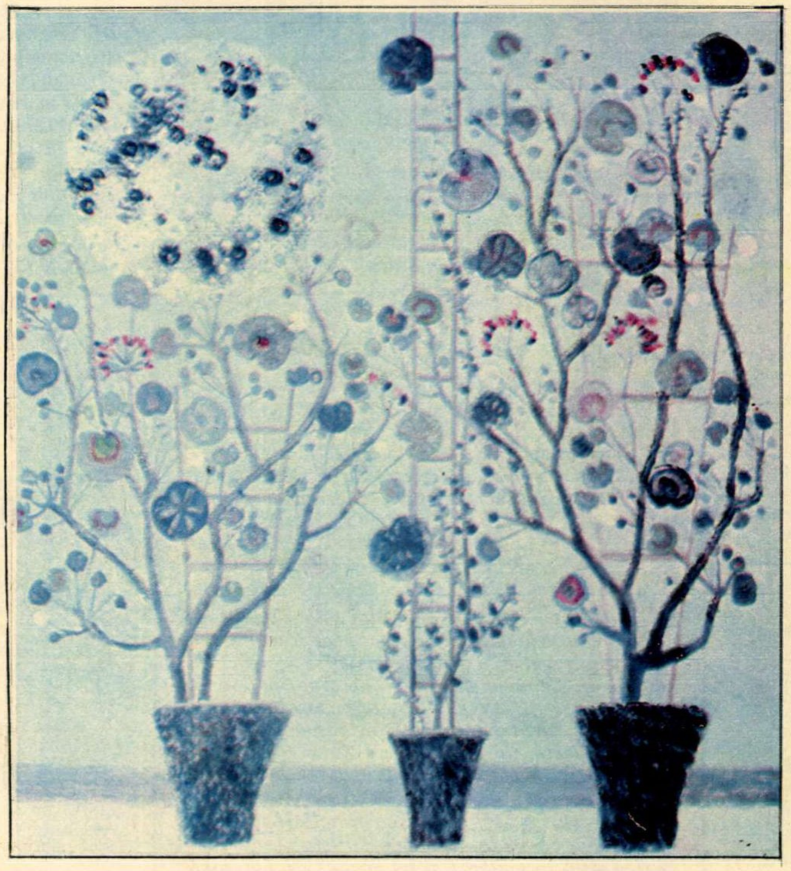

Culori de lumină

Nu de mult, Galeria de artă modernă din Roma a cumpărat o lucrare a pictorului şi desenatorului Octav Grigorescu (expusă anul trecut la Bienala de la Veneţia, unde artistul a reprezentat arta românească, împreună cu pictorul Virgil Almăşanu şi sculptorul Ovidiu Maitec). Deunăzi am aflat că artiştii Ion Biţan, Peter Iacobi, Riţi Iacobi şi Paul Neagu au deschis o expoziţie la Hamburg, în Republica Federală a Germaniei, şi au fost invitaţi să deschidă aceeaşi expoziţie în Anglia la Edimburg. După cum vedeţi artiştii noştri sînt din ce în ce mai cunoscuţi pe meridianele globului, unde duc mesajul artei româneşti. Printre tinerii pictori ridicaţi în anii aceştia mai sînt încă mulţi care ar trebui menţionaţi. M-am hotărît ca în rîndurile de faţă să mă opresc la un singur tînăr artist, dintre cei mai cunoscuţi desigur, pe care-l ştiu şi eu de cînd era student, şi ale cărui picturi nu mă îndoiesc că orsă vă placă şi dumneavoastră. E vorba de Viorel Mărginean. Lucrările lui au fost prezentate, începînd de prin 1965, la expoziţiile noastre deschise la Budapesta, la Belgrad, la Havana. Iar în 1967 a participat cu cinci picturi în ulei la Bienala internaţională a tineretului de la Paris. Tînărul artist a obţinut anul trecut Premiul Uniunii artiştilor plastici şi a fost decorat cu Ordinul «Meritul cultural». M-am gîndit la toate acestea cînd mi-am propus să vă vorbesc despre el, dar m-am gîndit mai ales la desenele şi picturile lui. Pentru că tot ceea ce desenează sau pictează el este trăit aievea şi redat cu o rară prospeţime. Aceasta şi datorită culorilor luminoase şi senine pe care le foloseşte acest pictor.

Viorel Mărginean s-a născut şi a copilărit în comuna Cenade fiind al zecelea copil al unui pădurar. Amintirea locurilor unde s-a născut şi a pădurii, care i-a rămas un bun prieten, revine mereu în picturile sale, hrănindu-i arta cu poezie.

Mărginean a rămas strîns legat şi de arta noastră populară, de vestita ceramică românească, de crestăturile în lemn şi, mai ales, de frumoasele ţesături. Unul dintre peisajele sale, intitulat «Coline» seamănă într-un fel, chiar cu ţesăturile ştergarelor româneşti. Mărginean pictează, de asemenea, portrete şi mai ales flori. Florile lui sînt totdeauna gingaşe şi totdeauna exprimă bucuria de a trăi.

Am fost zilele trecute la dînsul, în atelier. Mi-a arătat o mulţime de desene pe care vrea să le transpună pe pînză, în ulei. Lucrează foarte mult şi stăruie timp îndelungat la cîte un tablou.

Anul acesta Viorel Mărginean se pregăteşte să-şi deschidă prima expoziţie personală.

HORIA HORŞIA

FAPTE PIONIEREŞTI
„Ideea"

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Şi ce-i dacă IDEEA n-a fost a copiilor? E atît de important, în definitiv, cui i-a venit ideea? Principalul este că ea a venit şi că n-a rămas la intrarea în fiinţa lor pe acel covoraş de un centimetru pătrat (vorbesc, desigur, despre timpan), unde rămîn atîtea idei, ca nişte frunze moarte pe ştergătoarea de la intrarea în casă.

Aşadar, ideea a pătruns înlăuntrul fiinţei copiilor şi şi-a văzut de drum, un drum de altminteri de mult bătătorit, căci nenumărate alte idei călătoriseră deja pe acolo. De fapt, grozav aş vrea să pot întocmi harta acestui drum, să v-o ofer spre studiu fiecăruia, să pot, cu alte cuvinte, spune:

— Prima la dreapta, drept înainte, jos, sus... Gata! De ce? Pentru că la cuvîntul «gata» ideea s-a şi prefăcut în ceva extraordinar, nu ştim precis ce anume, un fel de pilulă poate, un arc sau o bobină sau aşa ceva şi care trezeşte şi morţii din mormînt. Ajunsă unde trebuie — şi drumul nu e lung — dar care o fi? — ideea te preface dintr-un butuc înţepenit, într-un fel de roată de foc, căreia nu-i rezistă nimeni şi nimic. Cîteva exemple n-ar fi de prisos...

Un stadion la marginea satului, cu zgură şi marcaje, cu tribună şi ţabelă de scor, împrejmuit de 10 000 de plopi... Ce credeţi că a fost acest stadion la început? Desigur, o idee!...

Şi porticurile acelea de gimnastică din fiecare curte tot o idee au fost cîndva. Numai că pe o idee nu te poţi căţăra şi da huţa.

Şi cei 3 000 de km parcurşi pe bicicletă, pe ploaie şi arşiţă, pînă departe, foarte departe şi înapoi, au început fără bicicletă, tot de la timpan. La fel ca şi expediţiile pe schiuri a întregii unităţi, duminică de duminică, toată iarna sau pe caii gospodăriei cînd, în atîtea duminici nu mai există zăpadă. Şi parcă transformarea acelui sălaş de pădurar din creierii Harghitei, părăginit şi părăsit, într-o cabană n-a fost, la început, *idee?!*

Mă tot gîndeam să întocmesc harta de care vorbeam la început, cînd am primit o nouă veste;

«Acum facem o bază sportivă pentru copiii de la grădiniţa din sat...»

A cui o fi fost IDEEA? N-are importanţă... Mai important şi foarte important este să-i facem harta. De la *idee* (A) pînă la GATA (B)! Am impresia că între A şi B ideea se preface într-o pilulă sau arc sau poate într-o bobină ori aşa ceva... Nu observaţi? Cum a trecut de timpan devine energie! «Minuni în ziua noastră nu cred să se întîmple», vorba fabulistului. Care e schema încă nu ştiu. Şi nici părerea voastră. Pentru documentare vă pot da doar adresa: *Şcoala generală comuna Micfalău, judeţul Covasna.*

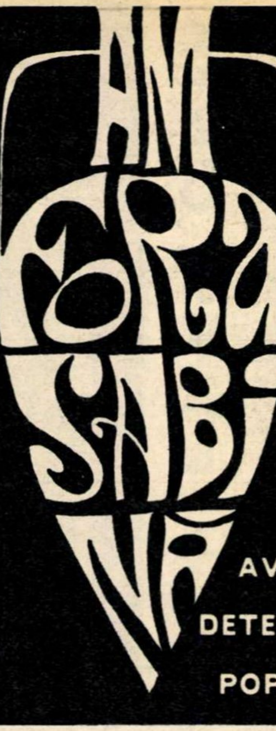

UN
SERIAL
DE
AVENTURĂ
ŞI
DETECTIVISM
DE
POP SIMION

11. DAR CINE-I DIO-MIO?

Situaţia o cere ca repedele curs al anchetei noastre să se mute la Bucureşti, în strada Selene, o mică arteră situată în preajma dealului Mitropoliei, unde viaţa este extrem de discretă, cum extrem de discretă este şi viaţa micului imobil tip vilă de la nu-

2

mărul 21, o casă în calcio-vechio. *cu ferestre ogivale şi portiţă de fier forjat, purtînd o tăbliţă de aramă galbenă, cam de mărimea unei batiste, cu numele instituţiei: A.A.A.S.S.S. E vorba de Asociaţia Anonimă a Agenţilor pentru Servicii Super Secrete, aşezămînt condus de Ringo-Coposu, jolly-jocker-ul detectivismului românesc după cel de al doilea război mondial. Menţionez că s-a apelat la serviciile acestui detectiv particular în cele cîteva anchete ale secolului; (împrejurările asasinării preşedintelui Kennedy, chestia cu căţelul pensionarului din Londra care găseşte dispărută cupa campionatului mondial la fotbal şi, desigur, senzaţionalul curs al afacerii cu chelnerul-maimuţă de la restaurantul «Polinesio» din Mexico-City, care făcea spionaj în favoarea coloniei de maimuţe «Tumbi-tumba» din Cordilieri. Sînt amănunte care pot da o imagine a acestui tip extraordinar al cărui colaborator apropiat este Leon Gaspar, cea de a doua vioară de la A.A.A.S.S.S.)*

A fost necesară scurta introducţiune spre a ne familiariza cu ceea ce se întîmplă în strada Selene 21 şi, mai ales, în craniul osos, de mare deschidere a lui Ringo (se observă că majoritatea detectivilor au capul neobişnuit de mare şi — straniu fenomen! — chelesc cu o repeziciune de neimaginat). Coposu tocmai recepţionează un mesaj de la principalul său colaborator, plecat în dificila acţiune de la Histria; deci un chel (ăl cu pistrui) comunică cu un alt chel (fără), spre a-şi confrunta inteligenţele, marca ingeniozităţii. Între cei doi e aproape o lege asta, dialogul din care se nasc tactici perfecte.

Ne găsim, aşadar, în încăperea de aluminiu a descrisului imobil, o sală sferoidală, unde se află secţia telex, putem zice creierul instituţiei, unde se recepţionează mesajele. Coposu şade pe un taburet turnant, e îmbrăcat într-un combinezon de polietilenă, plus casca galbenă, cu proiector (semănînd

3

cu a minerilor) şi cizmele, tot de plastic, un skay de culoarea lămîiei. Îl are în faţă pe Titt, robotul electronic, care lucrează cu o viteză de zece mii operaţii pe minut. Dar acest Titt merită să fie descris; e o construcţie gingaşă, cu cap pătrat şi ochi magic de celulă fotoelectrică drept în frunte, făsă să uităm ochiul său cefalic, cu care vede ce se întîmplă îndărătul său. Inima lui Titt, exagerat de mare, e făcută din foi rozacee de plastic şi are magnetofon, încît acolo se ticăie şi se lucrează ca în studiourile radioteleviziunii (nu avem alt termen de comparaţie). Datele prelucrate, puse într-o ordine logică, în cuvinte şi fraze, sînt comunicate prin gura lătăreaţă a robotului, care varsă zi-noapte o bandă de hîrtie asemenea papirusurilor din piramidele faraonilor. Pe bandă sînt cuvintele, frazele.

Dar să luăm act, o dată cu Ringo-Coposu, de mesajul pe care îl transmite de la Histria Leon Gaspar. Textul recepţionat şi retransmis de Titt sună astfel: «Urechea aude clarisim. Picasso e suspect. Cosmonautul n-are limbă. Distracţia e cu negustori. Trimite-l urgent pe Dio-Mio». În corpul robotului se aud, ca un uşor zumzăit de albine, cîteva manevre metalice, după care cei şapte nasturi de platină fixaţi pe vesta de azbest într-o poziţie de «Carul mare» clipocesc de cîteva ori şi pe ecranul portocaliu de la butoniera omului-maşină apare inscripţia «Finito!» Titt comunică astfel că, gata, textul mesajului s-a epuizat. În aceeaşi secundă Coposu face o manevră şi marele ochi cu celulă fotoelectrică din fruntea lui Titt începe să semnalizeze verde, deci automatul e gata de transmisie; chelul numărul 1 va răspunde mesajului transmis de chelul numărul 2 (cu pistrui), în aceeaşi manieră şi cu exactitatea specifică meseriei, dar nu înainte de a deschide o mică paranteză pentru cititorul ajuns la o nedumerire extremă. Răsfoim în fugă cele unsprezece tomuri din Marele cod al A.A.A.

4

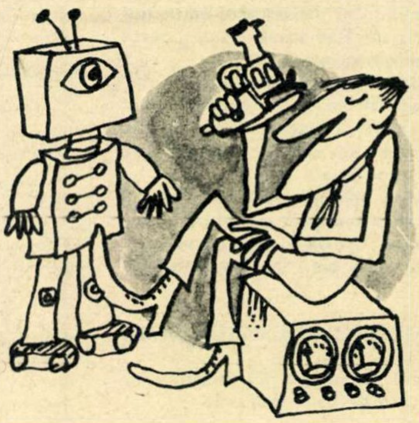

S.S.S., pentru a găsi «cheile» unor cuvinte din mesajul lui Leon Gaspar, înţelesurile lor secrete, spre a le dezlega (discreţia ne obligă să stăruim pe lîngă aliatul nostru, cititorul, să nu utilizeze hîrtia şi creionul în descifrarea textului; ne vom baza exclusiv pe buna noastră memorie, spre a nu lăsa urme ca să intre în posesia unei terţe persoane sau a unei puteri străine. Cuvîntul «ureche» se traduce, iată, prin acela de «magnetofon». Picasso (oare mai trebuie precizat?) e un pictor francez de origine spaniolă care are obiceiul de a desena porumbei albi. Aşadar «Picasso» echivalent cu «porumbel alb», vorba «Cosmonautul» e traductibilă cu exact inversul acesteia, «arheologul». Prin termenul «distracţia» trebuie să înţelegem «operaţiunea» şi, în sfîrşit, prin acela de «negustori» se traduce prin «pungaşi-excroci». Dar cine-i Dio-Mio? Şi cu ce va îmbogăţi acesta cursul palpitant al evenimentelor?

(Va urma)

AGENDA
MINITEHNICUS

BUCUREȘTI

*La **15** februarie a. c. a fost constituit în mod oficial, «grupul Minitehnicus-Cutezătorii» de la Școala generală nr. **21**.*

Cei 36 de membri l-au ales președinte pe colegul lor MIRCEA ELEFTERESCU, din clasa a VI-a A. Cu acest prilej, tovarășul profesor VASILE CĂILĂ, îndrumătorul grupului Minitehnicus, și-a exprimat încrederea în posibilitățile și perseverența membrilor, le-a urat succes. Acestea n-au fost cuvinte de circumstanță. Ele s-au bazat pe rezultatele activității începută cu o lună în urmă. Primele rachete așteaptă de-acum startul. Crucișătorul lui PETRE BARTOLOMEU începe să fie tot mai impunător, iar monoraiul se anunță, deocamdată, prin șuierul prelung, emis de mecanicul și constructorul lui, elevul CORNEL PATRICHI.

Nu lipsesc aparatele de radio cu tranzistori, șalupele, aeromodelele și, de ce nu, un aparat de distilat apă.

— Sîntem la început, ne-a spus proaspătul președinte, dar atîtea idei noi ne vin, în timp ce lucrăm!...

Să le spunem și noi succes și... cît mai multe idei.

AGENDA
MINITEHNICUS

BOTOȘANI

Și la Casa pionierilor din Botoșani a luat ființă de curînd grupul «Minitehnicus-Cutezătorii».

Cei peste 120 de pionieri care activează în acest grup se pregătesc intens pentru cea de a doua etapă a concursului «Minitehnicus».

Printre obiectele care vor fi prezentate la această etapă, se numără și o suită de racheto-modele a diferite tipuri, racheto-plane, farfurii zburătoare, precum și un ingenios automobil zburător cu motor reactiv. Originalul tren miniatural, acționat electromagnetic cu telecomandă, va sosi la concurs sub denumirea «Expresul Botoșani». El este realizat de membrii cercului tehnic de la Școala generală nr. 2 din Botoșani.

De remarcat că 25 la sută din membrii grupului Minitehnicus de aici sînt fete.

VACANȚELE unui tînăr liniștit

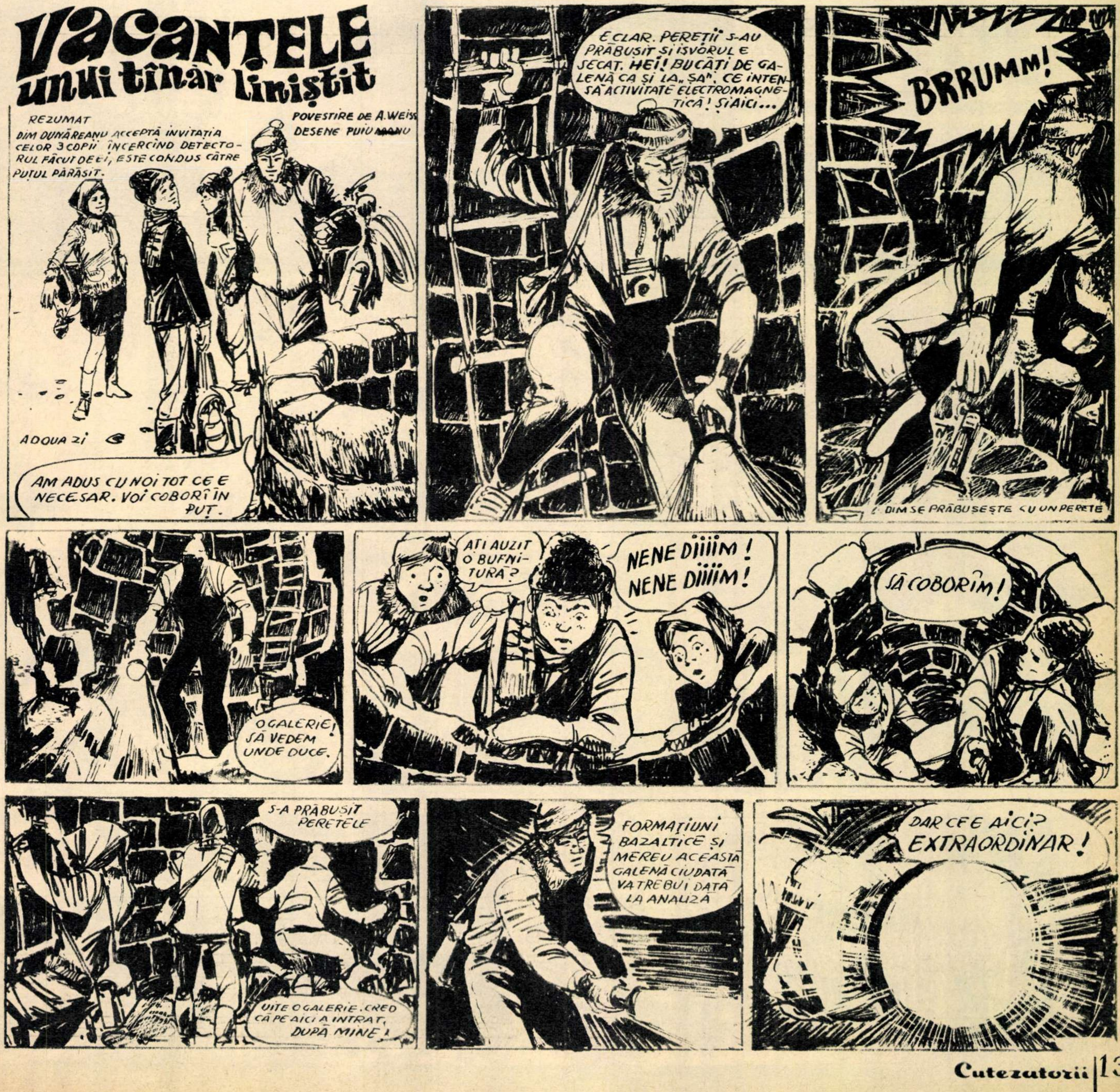
POVESTIRE DE A.WEISS
DESENE PUIU MANU
REZUMAT
DIM DUNĂREANU ACCEPTĂ INVITAȚIA CELOR 3 COPII ÎNCERCÎND DETECTORUL FĂCUT DE EI, ESTE CONDUS CĂTRE PUȚUL PĂRĂSIT.
ADOUA ZI
AM ADUS CU NOI TOT CE E NECESAR. VOI COBORÎ ÎN PUȚ.
E CLAR. PEREȚII S-AU PRĂBUȘIT ȘI ISVORUL E SECAT. HEI! BUCĂȚI DE GALENĂ CA ȘI LA „SA". CE INTENSĂ ACTIVITATE ELECTROMAGNETICĂ! ȘI AICI...
BRRUMM!
DIM SE PRĂBUȘEȘTE CU UN PERETE
O GALERIE! SĂ VEDEM UNDE DUCE.
AȚI AUZIT O BUFNITURĂ?
NENE DIIIIM! NENE DIIIIM!
SĂ COBORÎM!
S-A PRĂBUȘIT PERETELE
UITE O GALERIE. CRED CĂ PE AICI A INTRAT. DUPĂ MINE!
FORMAȚIUNI BAZALTICE ȘI MEREU ACEASTĂ GALENĂ CIUDATĂ. VA TREBUI DATĂ LA ANALIZĂ
DAR CE E AICI? EXTRAORDINAR!

(VA URMA)

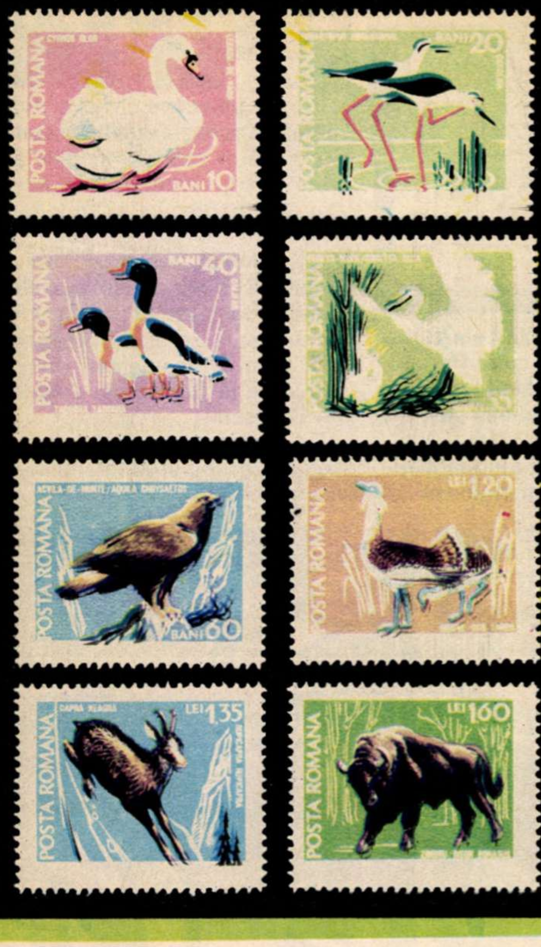

FILATELIE

De curind, Directia Generală a Postelor a pus în circulatie o frumoasă emisiune tematică formată din 8 valori, intitulată «Fauna din rezervatia naturală» şi care ilustrează cele mai reprezentative exemplare ale faunei din rezervatii: 10 bani, Levăda de vară (Cignus olor); 20 bani, Cătăliga (Himantopus himantopus); 40 bani, Călifar (Todorna todorna); 55 bani, Egreta mare (Egretta alba); 60 bani, Acvila de munte (Aquila chrysaetos); 1,20 lei, Dropie (Otis tarda); 1,35 lei, Capra neagră (Rupicapra rupicapra); 1,60 lei, Zimbru (Bison bonasus).

Ati putea răspunde ce reprezintă această fotografie?

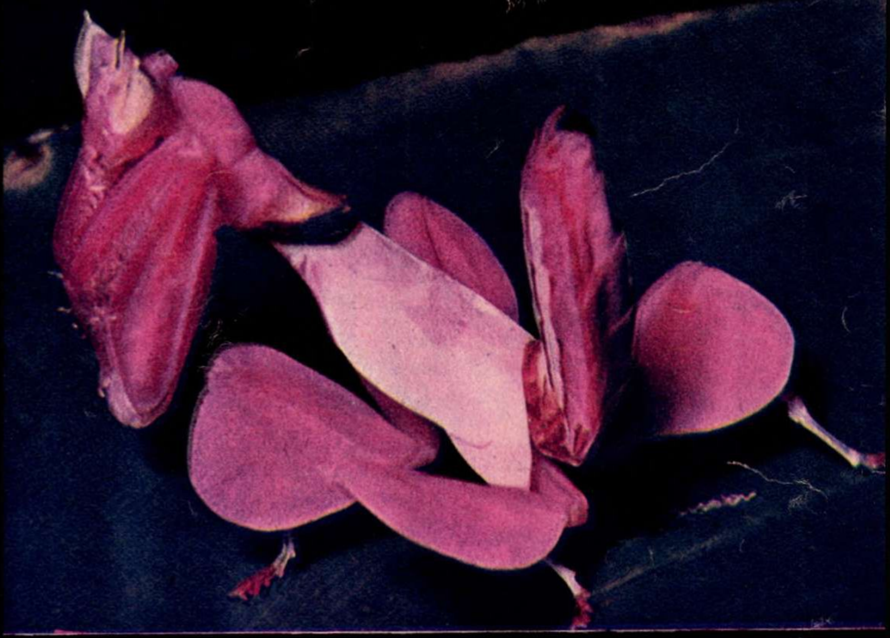

»CAMPIONUL«

AVENTURI ELECTRONICE

de SANDU ALEXANDRU

DESENE: POMPILIU DUMITRESCU

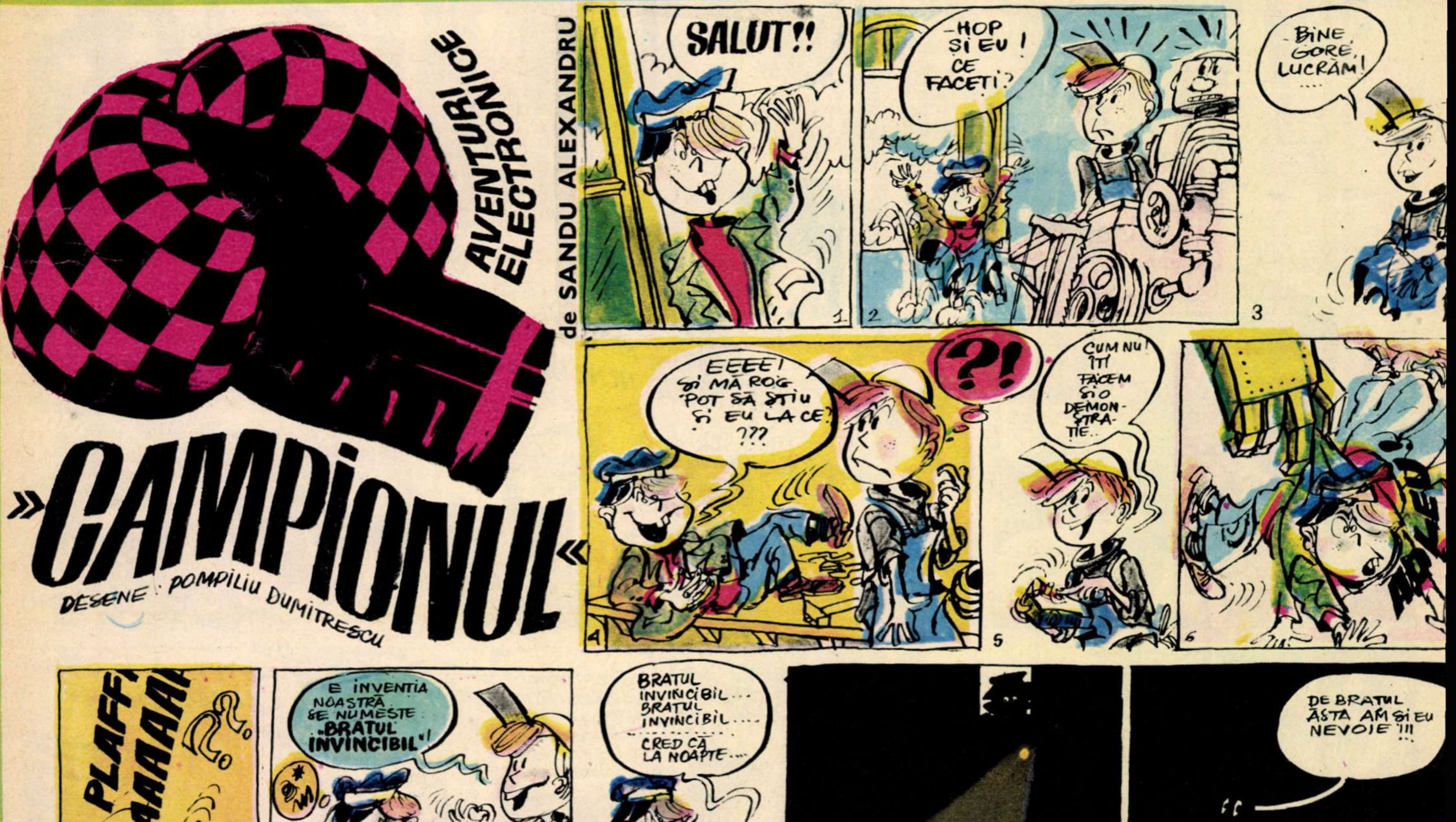
SALUT!!
1
-HOP ŞI EU! CE FACEŢI?
2
-BINE, GORE, LUCRĂM! ....
3
EEEEE! ŞI MĂ ROG POT SĂ ŞTIU ŞI EU LA CE? ???
?!
4
CUM NU! ÎŢI FACEM ŞI O DEMONSTRAŢIE...
5
6
PLAFF
AAAAAAA
7
E INVENŢIA NOASTRĂ SE NUMEŞTE „BRAŢUL INVINCIBIL”!
8
BRAŢUL INVINCIBIL... BRAŢUL INVINCIBIL.... CRED CĂ LA NOAPTE....
9
DE BRAŢUL ĂSTA AM ŞI EU NEVOIE!!!

CASETA

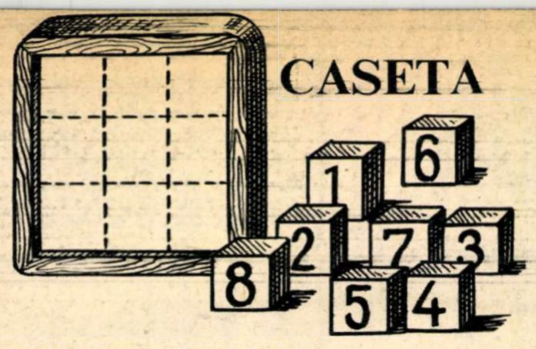

Așezați cîte 8 cuburi în patratele casetei, astfel ca suma cifrelor pe orizontale, pe verticale și pe diagonale să fie 12.

FANTEZIE MONOVOCALIC

ORIZONTAL: **1) De vorbă cu mine însumi; 2) Notă — proaspăt; 3) Afluent al Oltului; 4) Grăunte — Pește de mare; 5) Rotund; 6) Porțiune a intestinului gros.**

VERTICAL:

1) Impulsionează. 2) Recipient mare. 3) În intregime. 4) Grămadă! 5) Există și la baschet. 6) Implicit plictisitor 7) Mare scriitor rus.

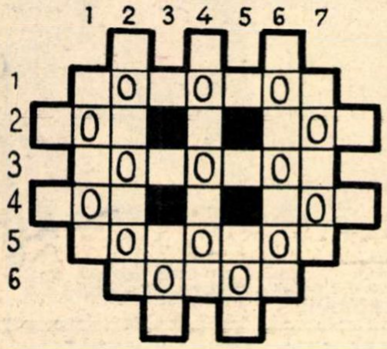
1 2 3 4 5 6 7
1
2
3
4
5
6
0

MATEMATICĂ DISTRACTIVĂ

1) Care este cel mai mare număr pe care-l putem scrie cu ajutorul a trei cifre 2?

2) Cîte numere putem scrie cu ajutorul a trei cifre 2 fără a folosi semne aritmetice. Ele trebuie să exprime fiecare altă valoare.

FĂRĂ CUVINTE

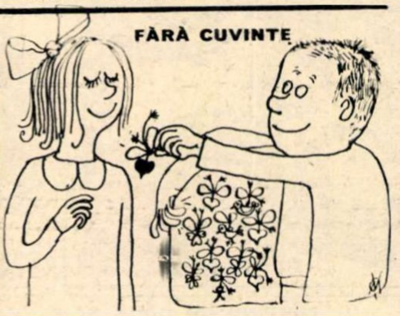

VASILE MÎNDRA-CRAIȚA

POȘTA REDACȚIEI

«Azi, Munții Bîrgăului au răsunat de cîntec, de cîntec pionieresc. Și Bistrița Ardeleană, pe ici pe colo, și-a scos capul de sub gheață să ne asculte bucuria...»ne scriu **SPUMĂ EMILIA, HAZANEȚ LIVIA** și **PASĂRE ILEANA** din clasa a III-a a Școlii generale nr. 2 din Bistrița Bîrgăului.

După cum vedeți, dragi prietene, emoția primirii cravatei roșii a răzbătut mai departe, sute de kilometri. Pînă la noi... Primiți felicitările noastre, voi și colegii voștri. Acum, cînd pășiți în rînd cu cei mai tineri cutezători, vă urăm să creșteți, să învățați spre binele și mîndria patriei.

CRISTIAN PANCIU — Școala generală nr. 21, București. «În școala noastră apare o foarte tînără revistă literară. Dorim să adunăm în paginile ei cele mai reușite creații literare, artistice ale colegilor noștri, să dăm primul «bun de tipar» talentelor care acum schițează primii pași...» Îți mulțumim pentru exemplarul trimis. Sînt lucrări frumoase, totuși, pentru că sînteți la început de drum, credem că ar fi utilă o întîlnire cu alți elevi — redactori. Vă recomandăm revistele: «Șoimii — Școala generală nr. 75,» «Fire de tort» — Școala generală nr. 81 și «Mugurel», Școala generală nr. 178, toate din București. Urînd succese tinerilor și cutezătorilor creatori ai revistei «Încercări», vă prezentăm pe corespondentul nostru, Cristian. Fie acesta un prim pas în cunoștința cu colegii de la celelalte reviste literare.

WAMSIEDEL ERWIN — Suceava. Rezultatele concursului «Cei mai îndrăgiți sportivi ai anului» s-au publicat în nr. 8 al revistei noastre.

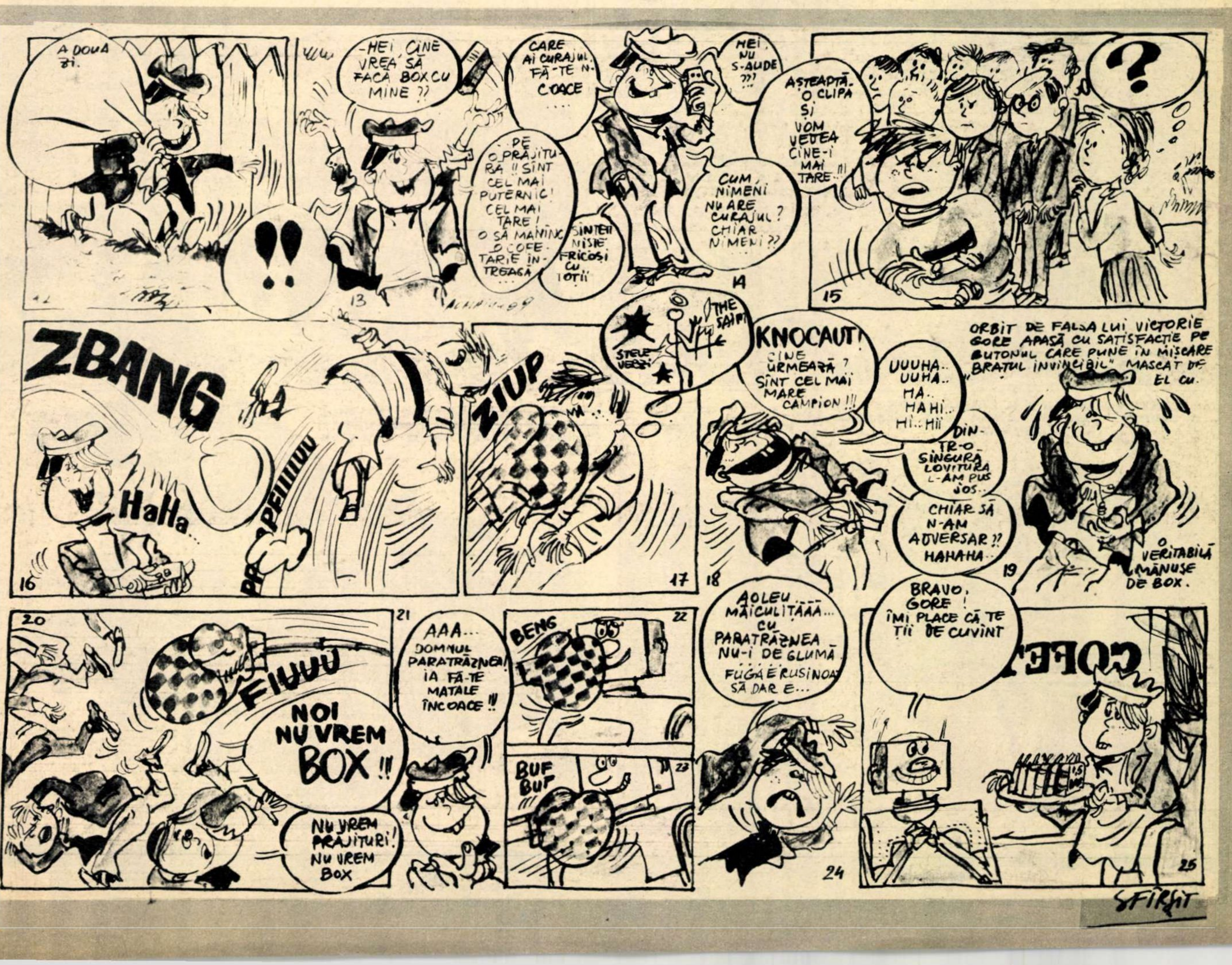
A DOUA ZI.
!!
13
-HEI, CINE VREA SĂ FACĂ BOX CU MINE ??
...DE O PRĂJITURĂ !! SÎNT CEL MAI PUTERNIC! CEL MAI TARE! O SĂ MĂNÎNC O COFETĂRIE ÎNTREAGĂ...
SÎNTEȚI NIȘTE FRICOȘI CU TOȚII
CARE AI CURAJUL FĂ-TE N-COACE ....
HEI, NU S-AUDE ???...
CUM, NIMENI NU ARE CURAJUL? CHIAR NIMENI ??...
14
AȘTEAPTĂ O CLIPĂ ȘI VOM VEDEA CINE-I MAI TARE..!!!
?
15
ZBANG
HaHa...
PRRPFIIIIUUU
16
ZIUP
17
STELE VERZI
THE SAINT
KNOCAUT! CINE URMEAZĂ ? SÎNT CEL MAI MARE CAMPION !!!
UUUHA.. UUHA.. HA.. HAHI.. HI..HII
DIN-TR-O SINGURĂ LOVITURĂ L-AM PUS JOS..
CHIAR SĂ N-AM ADVERSAR ?! HAHAHA...
18
ORBIT DE FALSA LUI VICTORIE GORE APASĂ CU SATISFACȚIE PE BUTONUL CARE PUNE ÎN MIȘCARE „BRAȚUL INVINCIBIL" MASCAT DE EL CU...
O VERITABILĂ MĂNUȘE DE BOX.
19
20
FIUUU
NOI NU VREM BOX !!
NU VREM PRĂJITURI! NU VREM BOX
21
AAA... DOMNUL PARATRĂZNEA! IA FĂ-TE MATALE ÎNCOACE !!
22
BENG
23
BUF BUF
AOLEU ... MĂICULIȚĂAA... CU PARATRĂZNEA NU-I DE GLUMĂ ...... FUGA E RUȘINOASĂ DAR E...
24
BRAVO, GORE ! ÎMI PLACE CĂ TE ȚII DE CUVÎNT
COFET
25
SFÎRȘIT

Vremea lui Țepeș Vodă

8

108

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU **Ilustrații: ANTON PERUSSI**

REZUMANTUL CAPITOLULUI PRECEDENT: AFLÎND DESPRE URZELILE SPĂTARULUI HOLBAN ȘI ALE ALTOR BOIERI, CARE VOR SĂ ÎNCHINE ȚARA VRĂJMAȘULUI, VLAD VODĂ PORNEȘTE SPRE TÎRGOVIȘTE PENTRU A-I PEDEPSI PE TRĂDĂTORI. ÎN DRUM, VOIEVODUL AFLĂ CĂ SPĂTARUL ȘI-A TOCMIT OASTE MARE DE LEFEGII.

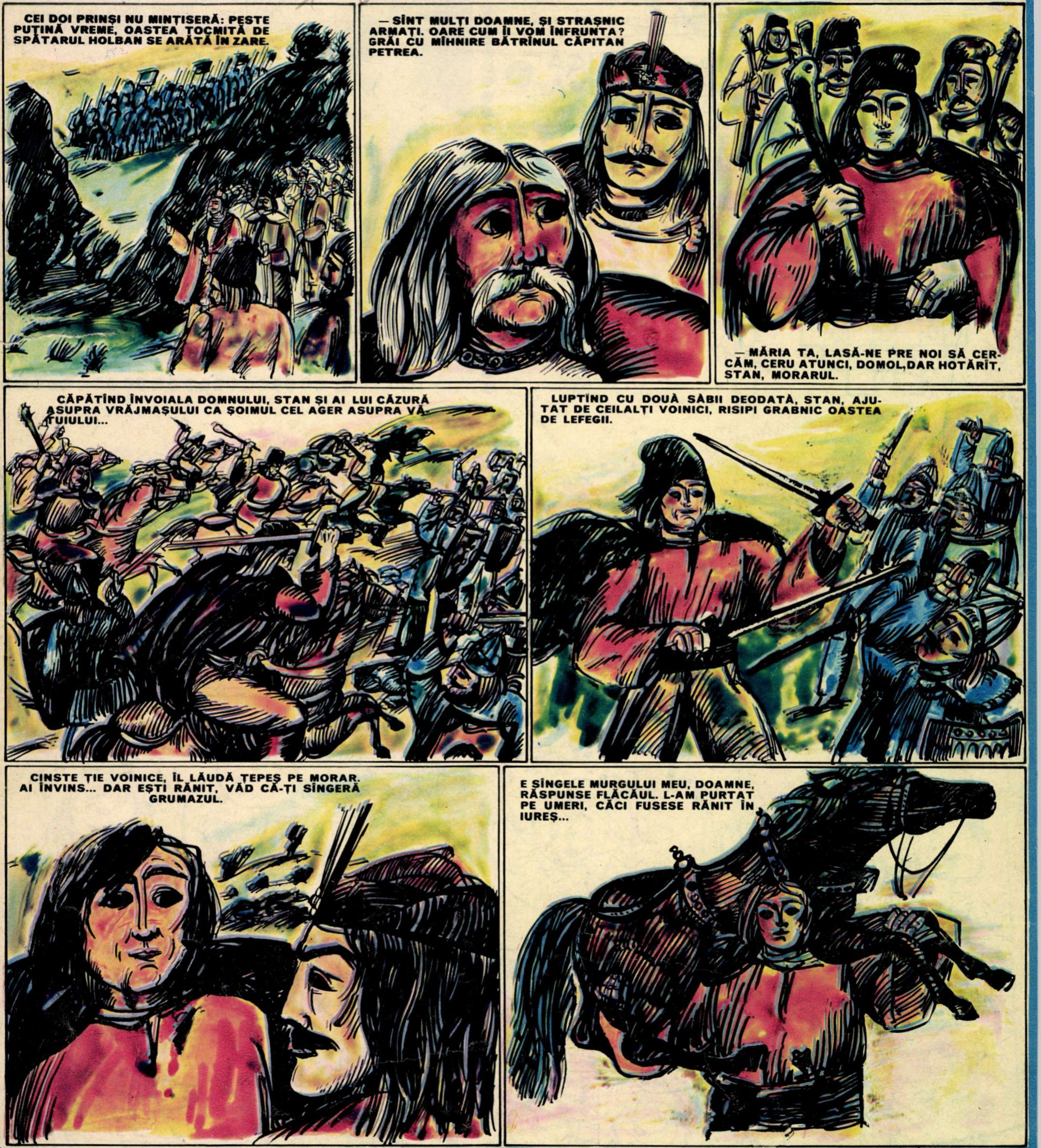
CEI DOI PRINȘI NU MINȚISERĂ: PESTE PUȚINĂ VREME, OASTEA TOCMITĂ DE SPĂTARUL HOLBAN SE ARĂTĂ ÎN ZARE.
— SÎNT MULȚI DOAMNE, ȘI STRAȘNIC ARMAȚI. OARE CUM ÎI VOM ÎNFRUNTA? GRĂI CU MÎHNIRE BĂTRÎNUL CĂPITAN PETREA.
— MĂRIA TA, LASĂ-NE PRE NOI SĂ CERCĂM, CERU ATUNCI, DOMOL, DAR HOTĂRÎT, STAN, MORARUL.
CĂPĂTÎND ÎNVOIALA DOMNULUI, STAN ȘI AI LUI CĂZURĂ ASUPRA VRĂJMAȘULUI CA ȘOIMUL CEL AGER ASUPRA VĂTUIULUI...
LUPTÎND CU DOUĂ SĂBII DEODATĂ, STAN, AJUTAT DE CEILALȚI VOINICI, RISIPI GRABNIC OASTEA DE LEFEGII.
CINSTE ȚIE VOINICE, ÎL LĂUDĂ ȚEPEȘ PE MORAR. AI ÎNVINS... DAR EȘTI RĂNIT, VĂD CĂ-ȚI SÎNGERĂ GRUMAZUL.
E SÎNGELE MURGULUI MEU, DOAMNE, RĂSPUNSE FLĂCĂUL. L-AM PURTAT PE UMERI, CĂCI FUSESE RĂNIT ÎN IUREȘ...

Cutezătorii

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul poligrafic «CASA SCÎNTEII». Redactor de număr: Costache ANTON. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.

Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

12

JOI, 20 MARTIE
1969, ANUL III (78)

Bine ai venit, primăvară!

Citiți în acest NUMĂR

Printre cutezătorii satelor timișene

ELICOPTERUL NU VA FI INLOCUIT!

Voi ce părere aveți?!

dîrzenie

Duminică de martie

AVENTURI ELECTRONICE

AMFORA SABINĂ

SESIUNEA MARII ADUNĂRI NAȚIONALE

Tovarășul
Nicolae Ceaușescu
a fost reales președinte
al Consiliului de Stat

Forumul suprem al țării — Marea Adunare Națională, întrunită săptămîna trecută în prima sesiune a celei de a VI-a legislaturi, după strălucita victorie a Frontului Unității Socialiste în alegerile de la 2 martie, a abordat probleme deosebit de importante, printre care alegerile organelor de conducere ale statului — Consiliul de Stat, Consiliul de Miniștri, precum și Biroul Marii Adunări Naționale.

Cu unanimitate de voturi, într-o atmosferă de puternic entuziasm, Marea Adunare Națională a reales în funcția de președinte al Consiliului de Stat pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Deputații, toți participanții la sesiune și-au exprimat prin vii și puternice aplauze sentimentele de stimă, de adîncă încredere și prețuire pe care ei și întregul popor le poartă tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Marea Adunare Națională a reales, de asemenea, cu unanimitate de voturi, în funcția de președinte al Consiliului de Miniștri, pe tovarășul ION GHEORGHE MAURER, care a expus cu acest prilej liniile directoare ale activității interne și externe a guvernului, întemeiată pe politica înțeleaptă a Partidului Comunist Român.

Ca președinte al Biroului Marii Adunări Naționale a fost ales tovarășul ȘTEFAN VOITEC.

Recenta sesiune a Marii Adunări Naționale a adoptat măsuri privind sporirea continuă a rolului Consiliului de Stat, crearea condițiilor pentru îndeplinirea la un nivel și mai înalt a atribuțiilor ce revin Consiliului de Miniștri, a adoptat importante legi și hotărîri care privesc bunul mers al activității generale a statului, a operei de construcție socialistă.

Alegerea cu o impresionantă unanimitate a organelor de conducere ale statului, însușirea deplină a propunerilor făcute de Comitetul Central al P.C.R., în cadrul recentei plenare, demonstrează încrederea și adeziunea deputaților, a tuturor cetățenilor țării, pe care îi reprezintă, față de politica partidului, reflectă entuziasmul și voința lor de a-și pune întreaga putere de muncă în slujba înfloririi continue a scumpei noastre patrii, România socialistă.

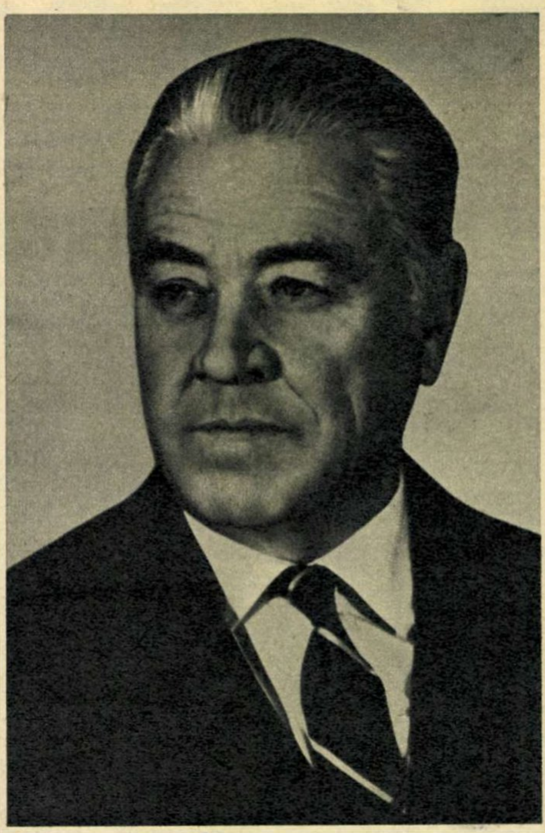

Tovarășul
Ion Gheorghe Maurer
a fost reales președinte
al Consiliului de Miniștri

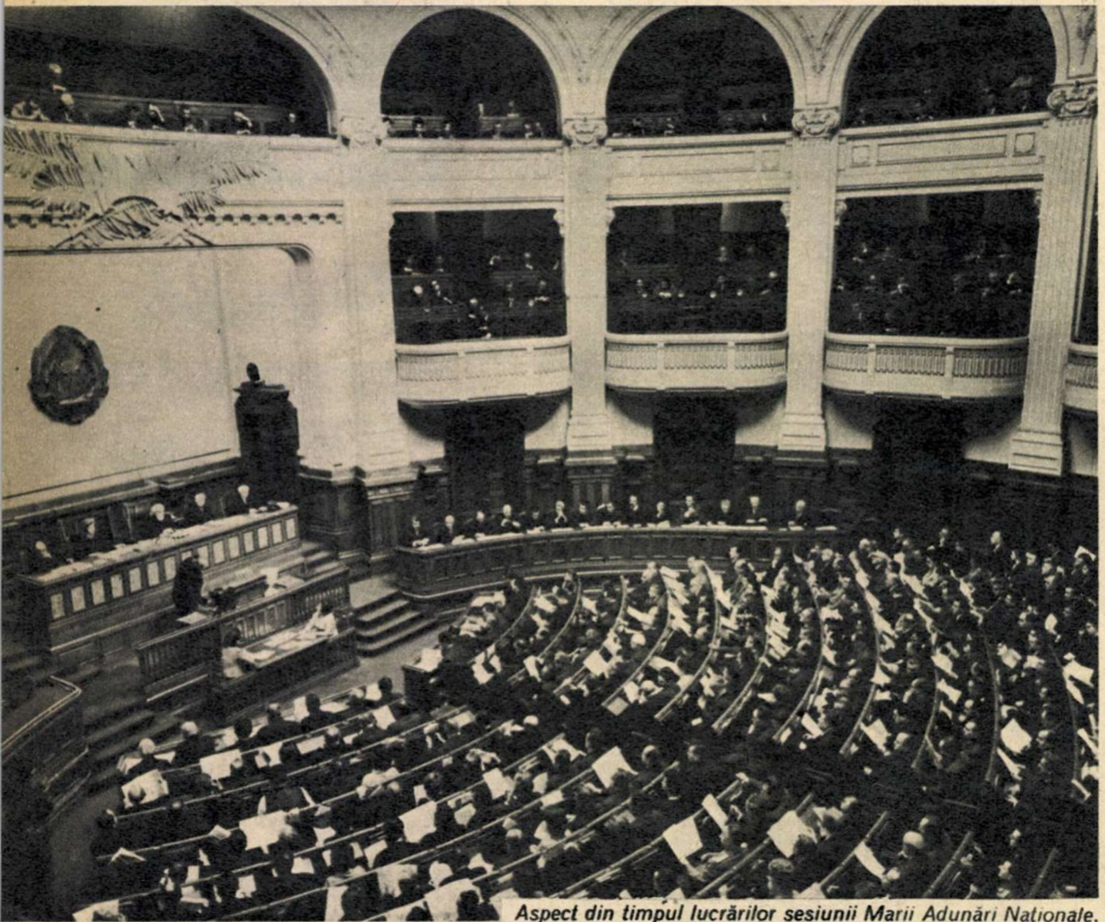

Aspect din timpul lucrărilor sesiunii Marii Adunări Naționale.

CONSILIUL DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

NICOLAE CEAUȘESCU — Președintele Consiliului de Stat
Emil Bodnaraș — vicepreședinte
Manea Mănescu — vicepreședinte
Dumitru Petrescu — vicepreședinte
Ștefan Péterfi — vicepreședinte

MEMBRII CONSILIULUI DE STAT.

Ion Anton
Gheorghe Bâlteanu
Aurel Bozgan
Constanța Ciontu
Ion Coman
Ion Cosma
Constantin Daicoviciu
Constantin Drăgan
Eduard Eisenburger
Suzana Gâdea
Ion Gluvacov
Athanase Joja
Carol Kiraly
Roman Moldovan
Gheorghe Pană
Ion Popescu-Puțuri
Cristofor Simionescu
Ion Spătărelu
Zaharia Stancu
Constantin Stătescu
Gheorghe Stoica
Ludovic Takács

În prima sa ședință Consiliul de Stat a ales ca secretar pe tovarășul **Constantin Stătescu.**

Ştafeta pionieriei

Prieteni de cutezanţă!

BURLEC BĂLOI PETRICĂ

BURLEC VASILE

BARNA IOAN

ŞERBAN ION

PANTELIMON VALERIU

1962. Sfîrşit de octombrie. Valea Jiului pluteşte intr-o piclă uşoară.

Undeva, în pădure, s-a iscat un nor de fum.

Sub Deleru Mic, în marginea Iscroniului, cîţiva copii au plănuit un meci de fotbal.

Aşii echipei n-au venit încă. Cei dintr-a VIII-a fac concesii. Vor juca şi puştii dintr-a II-a şi a III-a.

Flăcările au izbucnit şi aleargă ca şerpii.

Meciul a început. Primele mingi s-au şi schimbat...

— Priviţi! Îi opri Valeriu. Iese fum!

— Pădurea!... să dăm de veste.

Arde pădurea!

Erau 11. Doi din clasa a VII-a, patru din a cincea, trei din a şasea şi doi prichindei din a II-a şi a III-a.

Cîţiva au alergat în sat să anunţe oamenii. Ceilalţi, în goană, au urcat pieptiş dealul.

Cînd au ajuns, pădurea era cuprinsă de flăcări. Vreascurile, frunzele uscate, lăstarii tineri duceau focul spre stînga, unde plantaţia tînără de 300 000 puieţi încerca parcă să se retragă din faţa valului arzător. Pionierii au făcut repede o perdea de izolare, dînd la o parte frunzele şi crengile uscate, călcînd cu curaj flăcările. Cînd au sosit oamenii din sat focul îşi molcomise oarecum puterea.

A doua zi toată şcoala, mulţi oameni de pe Valea Jiului, cunoşteau fapta curajoasă a celor 11 pionieri.

Între timp, pe adresa şcolii au sosit două scrisori. Una, semnată de ing. Adrian Tatulici, şeful ocolului Silvic Lupeni, iar cealaltă din partea Comitetului U.T.C. Hunedoara, prin care era lăudată această faptă pionierească.

Lor însă nu li se părea că ar fi făcut un lucru deosebit. Oricare ar fi procedat la fel, fără ezitare. Viaţa îşi urma cursul. Îşi pregăteau ca de obicei lecţiile, priveau seninul cerului de vară intîrziată, plutirea fantastică a călătoarelor...

...Ne-am amintit de voi, prieteni — Pantilimon Valeriu, astăzi militar în termen, Barna Ioan — miner la Aninoasa, Florin Fluierătoru — muncitor la U.R.U.M. Petroşeni, Ion Negurean, Ioan Şerban — elevi la Liceul industrial, Valer Brînzău — muncitor la Fabrica de Oxigen, Gavrilă Răcolţea — minier la Aninoasa, Petrică Băloi Burlec — muncitor la Fabrica de oxigen, Vasile Burlec, atunci în clasa a II-a doar, azi, elev în clasa a VIII-a, Pichin Lovas, Lazăr Menador — azi şoferi.

Ne-am amintit de voi astăzi, după 6 ani, cînd ne pregătim să sărbătorim 20 de ani de la crearea Organizaţiei de pionieri, cînd cei 300 000 puieţi de molizi, ocrotiţi de voi, au crescut şi-şi aşteaptă prietenii.

Ce-aţi zice, dragi prieteni de cutezanţă, despre o întîlnire, la primăvară, pe locul unde cu şase ani în urmă v-aţi luptat cu focul? Vor veni mii de pionieri din Valea Jiului, din judeţ, vom admira pădurea şi şi ne veţi povesti despre voi, despre munca voastră.

Primiţi, pînă atunci, gîndurile noastre cele mai bune şi un cald salut voios de pionier.

GLIGOR HAŞA
preşedinte al Consiliului judeţean
Hunedoara al Organizaţiei Pionierilor

FLUTURELE URANIA RIPHEUS DIN RIO AMAZONA LA ... SUCEAVA?

DA!

SPUN

Cutezătorii

Într-adevăr, fluturele Urania Ripheus din îndepărtata Amazonie se află la Suceava. Nu este o curiozitate. Este rodul unei îndelungi corespondenţe cu institute entomologice din ţară şi de peste hotare.

Să ne explicăm: la Şcoala generală nr. 2 din oraşul Suceava cîţiva copii s-au adunat în jurul profesorului Ion Nemeş şi-au format un cerc entomologic. Fireşte, începutul a fost anevoios: 10—20 de fluturi. Azi însă, colecţia lor de 400 de cutii speciale, rînduite cu grijă în dulapuri, numără 93 000 de exemplare de fluturi! Aici poţi găsi fluturi de la cei mai mici, pînă la cei cu anvergura aripilor depăşind 18 cm. Alături de numeroase specii din ţara noastră în colecţie se găsesc fluturi din Brazilia, Uruguay, Japonia, Guineea.

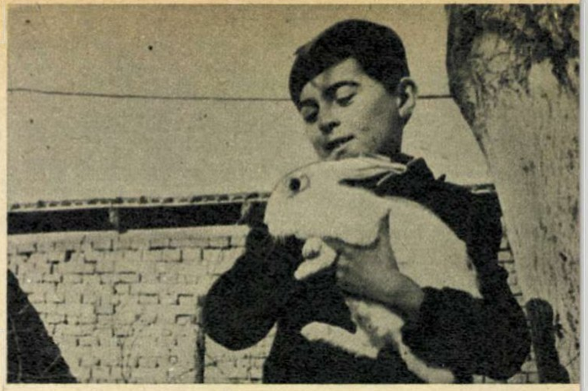

IEPURI ŞI PORUMBEI LA... MICROSCOP

N-am aflat cu precizie cînd şi cum, adevărul este însă acesta: micii naturalişti de la Şcoala generală din Jebel au ajuns la concluzia că poţi să descoperi mult mai uşor tainele vieţii animalelor dacă studiezi porumbeii şi iepurii. Firesc, însă pentru asta trebuie să-i creşti, să te ocupi de ei şi să-i observi zilnic, ca la... microscop. Ceea ce şi fac. Unii dintre ei (Dănuţ Dragotă, Nicolae Bogdan, Lăcrămioara Popovici, Ionel Vandici, Alexandru Bîrnaş) *au pe la casele lor adevărate colonii de iepuri şi porumbei pe care îi hrănesc, îi îngrijesc, îi apără de bufniţe şi-i observă zilnic. Şi, totodată, citesc (rar ghiozdan în care să nu se afle rătăcită printre manuale şi caiete vreo broşură sau chiar vreo carte mai mare despre viaţa animalelor), işi fac însemnări şi-şi comunică unii altora «descoperirile», concluziile.*

***Vă rugăm, întrebaţi-i pe oricare dintre aceşti «cercetători» ce vă trece vouă prin minte despre porumbei şi** iepuri. Ba chiar şi despre alte specii ale faunei din pădurile noastre. Şi-au să vă vorbească ca din carte: cîte rase există (cu denumirea lor populară şi ştiinţifică), ce preferinţe culinare are fiecare, în ce condiţii naturale şi de climă se dezvoltă mai bine, de ce boli suferă şi cum pot fi tratate. E o preocupare pasionantă, dar şi folositoare totodată, mai ales pentru cei care intenţionează să ajungă tehnicieni sau medici veterinari.*

Printre cutezătorii satelor timişene

CASELE DIN SACOŞĂ

La Variaş, comună întinsă, cu uliţele largi ca nişte bulevarde, casele sînt ca-n tot Banatul: mari, cu ziduri ca de fortăreţe şi acoperişuri grele, de olane. Cu atît mai surprinşi am fost cînd am aflat că aici există totuşi cîţiva locuitori (Traude *şi* Ilse Pfeifanf, Nicolaie şi Anton Schmelzer, Gertrude Rodrich *şi alţii*) *care au nişte case aşa de mici (2,5 kg), încît le pot purta cu ei în... sacoşe!*

Aţi înţeles, desigur, că-i vorba despre corturi. Pionierii de la şcoala din acest sat le-au «descoperit» avantajele în primăvara anului trecut. Le-au confecţionat repede, după un plan propriu, apoi, în vacanţa de vară, le-au experimentat într-o drumeţie prin Munţii Banatului. În cele 8 zile, în care expediţia a străbătut pe jos mai bine de loo km cu popasuri prin poiene şi luminişuri, corturile s-au dovedit nişte locuinţe excelente. Şi de-atunci pionierii din Variaş preferă expediţiile pe jos, confortul «caselor» din pînză şi deliciile mîncării pregătite ad-hoc, la foc de vreascuri.

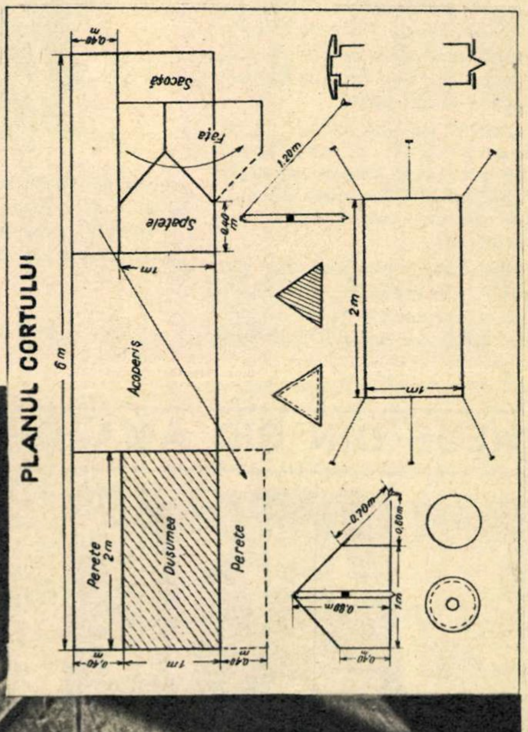

ORAŞELE SUSPENDATE DIN PĂDUREA CHEVEREŞULUI

Cerbii, căprioarele, fazanii şi alte sălbăticiuni din pădurea Chevereşului (aflată în apropierea Bazoşului Vechi) o duc foarte bine: au hrană din belşug şi se simt în deplină siguranţă. Că are grijă de ele nenea Iosif, pădurarul. Mai ales în timpul iernii dînsul colindă pădurea în lung şi-n lat, într-o sanie trasă de doi cai, ducînd la «cantinele» locatarilor tot felul de alimente: lucernă, fîn, frunză, porumb, mei, orz.

Poate că pădurarul s-ar descurca mai greu în treaba asta dacă n-ar avea şi alte ajutoare. Atît de multe, încît uneori dă numai indicaţii: «Boabele le pui aici, ştiuleţii îi duci acolo, fînul tocmai în vale!...» Sînt elevii de la şcoala din sat (toţi, fără nici o excepţie) care, pe lîngă acestea, au mai umplut şi unii arbori cu căsuţe pentru păsărele. E cîte un loc în pădure unde dacă priveşti pe sus descoperi adevărate oraşe în miniatură, suspendate pe ramuri. Şi toate sînt locuite, pînă la ultimul... centimetru cub: de piţigoi, de sticleţi, de vrăbii. Îndeosebi iarna, cînd din cauza Crivăţului şi a zăpezii multe cuiburi sînt distruse, micile «palate», în care păsărelele găsesc totdeauna apă şi seminţe sînt... supraaglomerate.

BULETIN METEOROLOGIC LOCAL

În fiecare zi la Banloc *se petrece ceva deosebit. Seara, cînd elevii cei «mari» se întorc de la şcoală, primul lucru pe care îl spun părinţilor după salutul de rigoare este... timpul probabil: «Mîine se prevede ploaie» sau «În următoarele zile s-ar putea să avem primul îngheţ timpuriu»*

Sînt cumva «ghicitori în stele» elevii din Banloc? Nicidecum. Informaţiile lor despre timpul probabil sînt obţinute printr-o activitate strict ştiinţifică. La marginea satului, în plin cîmp, se află o modernă staţie meteorologică. Mircea Maftei, Marcela Bileschi, Lazăr Vizman, *şi alţi colegi de-ai lor n-au rămas indiferenţi faţă de o asemenea vecinătate. Cu vreo doi ani în urmă au înfiinţat cercul meteorologilor amatori. Şi de-atunci*

Voi ce părere aveți?!

ANCHETA NOASTRĂ

ZILELE TRECUTE, LA REDACȚIA CUTEZĂTORILOR A SOSIT O SCRISOARE ÎN CARE UN PRIETEN CITITOR NE CEREA PĂREREA ÎNTR-O CHESTIUNE, PE CARE, TREBUIE SĂ RECUNOAȘTEM DE LA BUN ÎNCEPUT, NOI O CONSIDERĂM DEOSEBIT DE IMPORTANTĂ: CE ÎNSEAMNĂ O ADEVĂRATĂ PRIETENIE, CARE SÎNT ROSTURILE EI, CUM TREBUIE SĂ TE PORȚI FAȚĂ DE PRIETENI? DESIGUR, DUPĂ CE AM CHIBZUIT ASUPRA CELOR RELATATE ÎN SCRISOAREA CORESPONDENTULUI NOSTRU, I-AM FI PUTUT DA UN RĂSPUNS POTRIVIT. NE-AM GÎNDIT ÎNSĂ, CĂ ASEMENEA ÎNTREBĂRI ȘI LE PUN MULȚI DINTRE VOI, CĂ ASUPRA SEMNIFICAȚIILOR PE CARE LE ARE UN ASTFEL DE SENTIMENT ÎN VIAȚA ȘI ACTIVITATEA NOASTRĂ DE TOATE ZILELE, AȚI MEDITAT CU TOȚII ÎNDELUNG. TOCMAI DE ACEEA AM GĂSIT DE CUVIINȚĂ CA, MAI ÎNAINTE DE A PUBLICA RĂSPUNSUL NOSTRU, SĂ PUBLICĂM SCRISOAREA CU PRICINA ÎN PAGINILE DE FAȚĂ, ÎNTREBÎNDU-VĂ CU GRAVITATEA CU CARE NE ÎNTREABĂ ȘI AUTORUL SCRISORII: VOI CE PĂRERE AVEȚI? AȘTEPTĂM RĂSPUNSURILE PE ADRESA REDACȚIEI: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII NR. 1.

NU UITAȚI SĂ MENȚIONAȚI PE PLIC: PENTRU ANCHETA «CE ESTE PRIETENIA?»

CELE MAI INTERESANTE RĂSPUNSURI VOR FI PUBLICATE ÎN PAGINILE REVISTEI ÎN NUMERELE VIITOARE.

ȘI-ACUM IATĂ SCRISOAREA.

Dragă redacție,

Începuse prima oră de curs din ziua aceea. Era ora de desen. La tablă era scos un coleg pentru a fi ascultat la lecția predată cu o săptămînă în urmă. În timpul acesta, cel mai bun coleg și prieten al meu citea revista «Cutezătorii», deschisă la «Amfora Sabină». Era foarte cufundat în această lectură (particulară), în momentul acela mi-am dat seama că poate fi observat de tovarășa profesoară și va fi pedepsit. Mi-a venit o idee și am aplicat-o: în buzunarul hainei, aveam patru cărți din «Clubul temerarilor», i-am făcut semn că dacă îmi va da revista îi voi da și eu o carte din «Clubul temerarilor». A acceptat și mi-a trimis revista prin colegii de bancă. Dar, eu nu i-am mai trimis cartea promisă și i-am făcut semn să-și vadă de treabă pînă nu-l observă tovarășa profesoară. În recreație i-am dat revista, dar el a sărit la bătaie, protestînd că de ce nu i-am dat cartea promisă în timpul orei.

A tras un pumn în mine, dar eu m-am ferit și a lovit în... perete. Atunci a apelat la picior, ca la fotbal, dar tot în perete a tras. Am crezut că glumește și m-am retras în fundul clasei, la cîțiva colegi.

El a venit din nou spre mine și iar a sărit la bătaie. M-a apucat de o mînă vrînd să mi-o sucească, dar am reușit să scap trîntindu-l pe bancă, de unde nu mai putea face nimic. I-am dat drumul crezînd că s-a liniștit. Dar, cînd am dat să plec, un pumn a lovit de data aceasta în plin în obrajii mei. Am numărat trei pumni pe care mi i-a oferit (prietenește). Atunci am vrut să-l lovesc și eu, dar în mintea mea zdruncinată de cei trei pumni am înțeles că nu pot lovi un prieten. În acel moment privirile mele și ale lui s-au întîlnit. Atunci am privit fața lui rece, cu un zîmbet răutăcios. M-am îndreptat spre banca mea, cu toate că din nas începuse să-mi curgă sînge. M-au înconjurat cîțiva colegi îndemnîndu-mă să reîncep bătaia. Eu nu le-am răspuns nimic. Tăcînd așa m-a surprins clopoțelul sunînd pe sală. M-am pregătit pentru ora următoare, uitînd tot ce se întîmplase

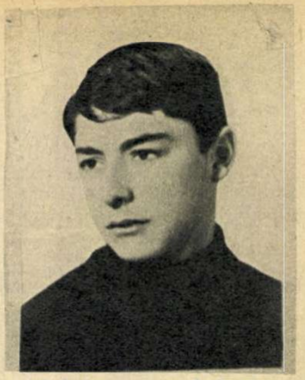

……

Aceasta a fost întîmplarea despre care am vrut să scriu redacției. Chiar dacă această întîmplare nu va fi inserată în paginile revistei «Cutezătorii», vă rog să-mi răspundeți dacă acest «prieten» mai merită să fie prieten cu mine? Care sînt rosturile unei prietenii? Ce înseamnă un prieten adevărat?

Totodată vă dau și numele fostului meu prieten: M. Marian.

CABURGAN VASILE
cl. a VIII-a,
Școala nr. 10, Galați

---

*timpul probabil este «enigma» pe care ei o dezleagă zilnic. Pentru că zilnic, indiferent de starea vremii, trei-patru meteorologi amatori merg la stație, citesc aparatele și își notează datele necesare. Apoi, într-o scurtă «ședință de lucru» le interpretează și elaborează un buletin meteorologic local pe care îl trec cu semne con*venționale (toți elevii din școală știu să le citească) în *gazeta de perete «Vremea». Mai interesantă e însă activitatea lor pe cont propriu. Din cînd în cînd membrii cercului fac măsurători ale temperaturii și umidității solului în mai multe locuri concomitent, analizează pe cicluri fenomenele naturale și prevăd vremea probabilă pentru următoarele două sau chiar trei luni. Și cum toate aceste previziuni se adeveresc în proporție de 99 din loo (e vorba doar de o activitate științifică, nu-i așa?) vă închipuiți ce recunoscători le sînt cooperatorii.*

Nu-i de mirare, deci (și nu trebuie să supere pe nimeni!) că sătenii din Banloc nu dau prea mare atenție buletinului meteorologic de la radio și televizor decît atunci cînd vreunul trebuie să plece la drum prin alte părți. Că doar dînșii au... meteorologii lor.

Reportaj și fotografii:
CONSTANTIN
DIACONU

ONIEREASCĂ

FAPTE PIONIEREȘTI

Dîrzenie

de M. SÎNTIMBREANU

Cunosc nerăbdarea de a izbuti și n-aș putea spune că e de lepădat dacă... dacă aș fi sigur că neizbutind ceva «din 2 timpi și 3 mișcări» nu ne-am pierde «dintr-un foc» și toată răbdarea.

Că nu ies toate și nu întotdeauna e nevoie de răbdare, e sigur. În definitiv, ce răbdare îți trebuie ca să pui o piedică unui coleg, să te lansezi cu capul la vale pe «balustradromul» blocului, să tragi o pisică de coadă ș.a.m.d.? Dar dacă ieșim din această sferă de nimicuri — și dacă am intrat, nu văd, zău, de ce n-am ieși cît mai curînd — nimic important, nimic din ceea ce merită să ne rețină atenția sau admirația, nu e cu putință fără răbdare. Uneori e nevoie chiar de ceva mai mult decît atîta. De exemplu: Răbdare + Răbdare sau Răbdare la cub. Vorbim atunci despre *dîrzenie* **și cred că acesta este pragul înalt al multor fapte pionierești.**

La școala din Botoșana — Suceava există un ierbar, dar un ierbar cu totul ieșit din comun, un ierbar viu, cu alte cuvinte o grădină botanică. Și ca să faci un ierbar îți trebuie răbdare, firește, dar o grădină botanică avînd sute de specii de plante și arbori pe cîteva hectare, cere neapărat acea Răbdare + Răbdare de care vorbeam + muncă + grijă + speranță și încredere + dăruire, căci ceea ce a făcut fiecare copil nici nu se vede, nu și-a scris nici unul numele în coaja copacului *lui*, **fiecare s-a îngrijit de munca tuturor și aceasta ani îndelungi, de loc împinși de la spate de cineva, căci iată, aflu dintr-o scrisoare că: «aflîndu-se cu vaporul, ca marinar, în insulele Celebes (Indonezia) un fost elev ne-a trimis o pungă cu semințe pe care le-am și răsădit...»**

De ani îndelungați pionierii din Botoșana păzesc această faptă a lor de arșită, de ger și mai ales, sînt convins, de nerăbdare...

Nimic prețios nu se realizează cît ai bate din palme. E posibil ca din mîna noastră să nu iasă un lucru pe deplin desăvîrșit, totul este să fie atît de desăvîrșit *cît ne stă în puteri*. **Greul nu se ivește de la început. El se ivește, ca într-o cursă de fond, nu după prima sută de metri, ci după ce ai alergat un kilometru sau doi sau trei, cînd fiecare pas în plus devine un act de sine stătător, parcă nici n-ai mai fi tu cel care fugi, ci o statuie de plumb care ți-a împrumutat picioarele. Ei bine, aflu dintr-o altă scrisoare, din Cojana — Argeș despre pionierul Ion Alion care a alergat 100 de metri în mai bine de... o jumătate de oră. Da, dar un amănunt: fugise 5 kilometri să anunțe la dispensar prăbușirea unui coleg într-o rîpă! Ultima sută de metri a parcurs-o într-o jumătate de ceas. Ce fel de record mai e și ăsta? Al dîrzeniei. Atît. Dar nici un fel de performanță nu e posibilă fără el.**

CERBUL DE AUR
BRAȘOV '69

Pagini realizate de
B. CARAGIALE
Fotografii: **GH. CUCU**

AU TRECUT MAI MULTE ZILE DE CÎND ASUPRA «CERBULUI DE AUR» A CĂZUT ACORDUL FINAL. CONCURENȚII STRĂINI AU PLECAT ÎN ȚĂRILE LOR, UNII ÎNTOVĂRĂȘIȚI DE TROFEE, ALȚII CU PLANURI MAI CUTEZĂTOARE PENTRU CEA DE-A TREIA EDIȚIE A FESTIVALULUI. SPRE BUCURIA NOASTRĂ, «CERBUL DE AUR», TROFEUL ATÎT DE MULT VISAT, A FOST CÎȘTIGAT DE UNA DINTRE REPREZENTANTELE MUZICII NOASTRE UȘOARE: **LUMINIȚA DOBRESCU**. ÎN CADRUL CONCURSULUI, MUZICA UȘOARĂ ROMÂNEASCĂ A IMPRESIONAT PRIN CĂLDURA ȘI GENEROZITATEA MELODIILOR, PRIN ACEA NOTĂ LIRICĂ DEOSEBIT DE PREGNANTĂ, PE CARE AU REMARCAT-O DE FIECARE DATĂ ASCULTĂTORII.

TIMP DE CINCI ZILE, CÎT AU EVOLUAT PE SCENA FESTIVALULUI, CONCURENȚII PRECUM ȘI VEDETELE, AU DEMONSTRAT VARIETATEA MODALITĂȚILOR DE EXPRIMARE ALE ACESTUI GEN DE MUZICĂ ATÎT DE IUBIT, CAPABIL NU NUMAI SĂ ÎNCÎNTE AUZUL, DAR ȘI SĂ TRANSMITĂ IDEI GENEROASE.

JURIUL, ALCĂTUIT DIN REPREZENTANȚI DIN NOUĂSPREZECE ȚĂRI, MUZICIENI, COMPOZITORI, DIRIJORI, SPECIALIȘTI AI RADIOTELEVIZIUNII, A ȚINUT SEAMA ÎN APRECIERILE SALE ATÎT DE CALITĂȚILE VOCALE ALE INTERPREȚILOR CÎT ȘI DE CALITĂȚILE SCENICE (GEST, MIMICĂ, MIȘCARE) ADICĂ DE TOT CE FĂCEA CA IDEILE CÎNTECULUI SĂ AJUNGĂ MAI DIRECT LA PUBLIC.

ȚINÎND CONT DE ACESTE CRITERII, CELE TREI REPREZENTANTE ALE MUZICII UȘOARE ROMÂNEȘTI: LUMINIȚA DOBRESCU, MIHAELA MIHAI ȘI ANDA CĂLUGĂREANU AU OBȚINUT FRUMOASE APRECIERI, CONCRETIZATE DE ALTFEL ȘI ÎN DISTINCȚIILE CARE LE-AU FOST ACORDATE.

CÎT DESPRE ORGANIZAREA CELEI DE-A DOUA EDIȚII A FESTIVALULUI DE LA BRAȘOV, ACEASTA S-A BUCURAT DE APRECIEREA UNANIMĂ, DREPT PENTRU CARE, LUÎNDU-ȘI RĂMAS BUN, PARTICIPANȚII ȘI-AU SPUS **LA REVEDERE, ÎN ANUL VIITOR**.

ÎNSEMNĂRILE ȘI FOTOGRAFIILE DIN PAGINILE DE FAȚĂ AU CĂUTAT SĂ SURPRINDĂ PENTRU CITITORII NOȘTRI MĂCAR O PARTE DIN GÎNDURILE ȘI EMOȚIILE CE NE-AU ÎNSOȚIT DE-A LUNGUL CELOR CINCI ZILE DE FESTIVAL MUZICAL.

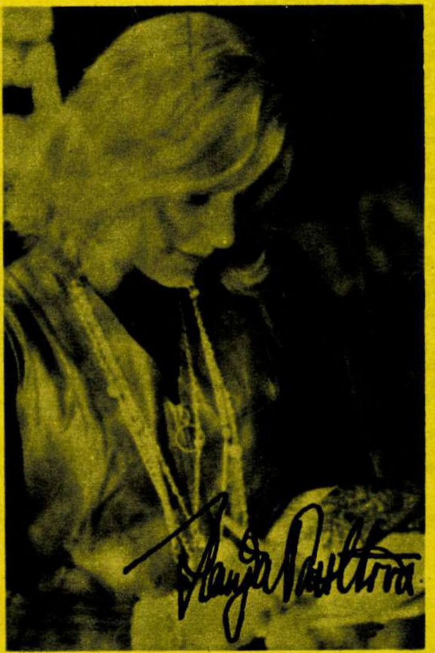

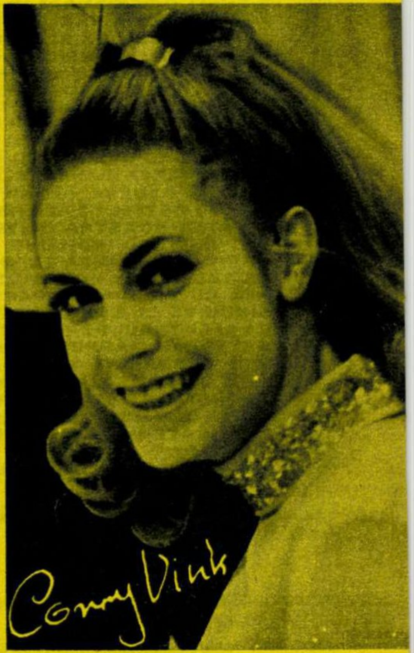

1 — LUMINIȚA DOBRESCU — ROMÂNIA — CÎȘTIGĂTOAREA «CERBULUI DE AUR». — SÎNT FERICITĂ PENTRU TROFEUL PRIMIT ȘI MULȚUMESC CUTEZĂTORILOR PENTRU FELICITĂRI.
2 — HANJA PAZELTOVA — CÎȘTIGĂTOAREA «CERBULUI DE ARGINT» — ESTE O FOARTE TÎNĂRĂ INTERPRETĂ DE MUZICĂ UȘOARĂ DIN CEHOSLOVACIA. EA NE-A DECLARAT: «CUNOSC MULTE CÎNTECE ROMÂNEȘTI ȘI-MI PLAC MAI ALES CELE CARE ADUC O NOTĂ SPECIFICĂ DIN FOLCLORUL DV. ȘTIU CĂ TINERILOR LE PLAC MELODIILE CU RITM ȘI-I ÎNȚELEG, DAR AȘ VREA SĂ-I ROG PRIN INTERMEDIUL REVISTEI DUMNEAVOASTRĂ SĂ URMĂREASCĂ ȘI IDEILE PE CARE LE TRANSMITE UN CÎNTEC, SĂ DESCOPERE ÎN EL POARTA SPRE FRUMOS ȘI POEZIE PE CARE O POATE DESCHIDE. TUTUROR CUTEZĂTORILOR LE TRANSMIT O FLOARE FOARTE FRUMOASĂ, CARE POARTĂ NUMELE DE FLOARE A PRIETENIEI».
3 — CONNY VINK — OLANDA — ESTE CÎȘTIGĂTOAREA «CERBULUI DE BRONZ». BĂIEȚII ȘI FETELE DIN OLANDA O CUNOSC ȘI O ÎNDRĂGESC. M-A RUGAT SĂ LE TRANSMIT CITITORILOR URMĂTOARELE: «SÎNT FERICITĂ CĂ AM VENIT ÎN ROMÂNIA. AM AUZIT MULTE CÎNTECE ROMÂNEȘTI ȘI LE VOI ÎNVĂȚA, CA SĂ LE CÎNT MICILOR MEI PRIETENI DIN OLANDA. LA REVEDERE ȘI SPER SĂ REVIN ÎN CURÎND. ATUNCI AȘ VREA SĂ CÎNT ANUME PENTRU VOI».

* * *

CLIFF

Cînd Cliff era de vîrsta voastră se spunea despre el că are muzica în sînge. Prindea din vînt orice melodie pe care apoi o reda în felul său personal. Avea numai 14 ani cînd a început împreună cu un grup școlăresc să apară în public la un club pentru elevi.

Și iată-l acum la 29 de ani, în al zecelea an de carieră, un artist autentic care te cucerește prin tinerețe, exuberanță, prin felul cum stăpînește fraza melodică.

Îl mai țineți minte din filmul «Tinerii»? Ei bine, Cliff și-a păstrat același temperament neastîmpărat, aceeași veselie pe care o transmite publicului de toate vîrstele. Dar la acestea s-a adăugat arta de a stăpîni mișcarea scenică. Fără ostentație, cu sobrietate el folosește anume mișcarea ca să sublinieze ideile cîntecului.

Cutezătorilor, Cliff Richard le-a transmis o dată cu un autograf și cuvintele «*Tuturor tinerilor le place muzica ușoară, de aceea eu socotesc că ea constituie o trainică punte de legătură între fetele și băieții din toată lumea. O singură condiție cer muzicii ușoare — să fie de cea mai bună calitate. Vă rog și pe voi să puneți cîntecului aceeași condiție ca și mine*».

JULIETTE GRECO

Pour le "CUTEZĂTORII"
avec mon amitié
Greco

O STEA A JAPONIEI

MIE NAKAO CU FRUMUSEȚEA EI PLINĂ DE GRAȚIE, ÎȚI APARE CA UN SIMBOL AL CÎNTECULUI JAPONEZ. POATE CĂ VOI, CEI CARE AȚI ADMIRAT-O DIRECT PE SCENĂ SAU PE MICUL ECRAN, NU ȘTIȚI CĂ EA ESTE ÎN AFARĂ DE O EXCELENTĂ CÎNTĂREAȚĂ ȘI O PREȚUITĂ ACTRIȚĂ DE FILM. MIE NAKAO NE-A RUGAT SĂ VĂ TRANSMITEM VOUĂ, DRAGI CITITORI, SEMNĂTURA EI ÎN LIMBA JAPONEZĂ, CU RUGĂMINTEA CA VOI SĂ ÎNVĂȚAȚI MĂCAR ATÎTA DIN GRAFIA ACESTEI COMPLICATE LIMBI.

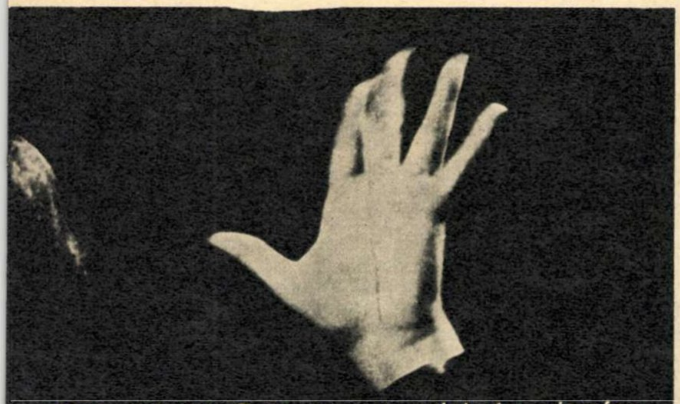

Cînd Juliette Greco s-a apropiat de microfon îmbrăcată cu obișnuita ei rochie neagră și a început să-și «recite» cîntecele, însoțind vibrațiile sunetului cu un ciudat balet al brațelor, simțeai că te afli în fața unei magiciene a muzicii. Ca o adevărată stăpînă a scenei, fiecare mișcare a capului, a buzelor, sau arcuire a sprîncenelor exprima o trăire lăuntrică. Cîntecele ei, fie că povestesc despre o plimbare pe cheiurile Senei, sau despre tristețea toamnei într-un parc parizian, sau pur și simplu istorisesc o întîmplare cu haz, sînt pline de o inefabilă poezie.

Pe drept cuvînt J.P. Sartre spunea despre această cunoscută interpretă a șansonetei franțuzești că «vocea ei poartă milioane de poeme pe care nimeni nu le va putea scrie vreodată».

Copii curajoși!
Mihaela Miha

MAIA ROZOVA — U.R.S.S. a primit Premiul tinereții. La întrebarea: Ce vă preocupă cel mai mult în prezent ne-a răspuns: «*Să învăț, să mă perfecționez*».

JACQUELINE MIDINETTE — Elveția — **a primit Premiul pentru popularitate.** Întrebată care sînt preocupările ei în afara muzicii, ea ne-a răspuns: «*Îmi place astronomia și urmăresc cu pasiune cucerirea cosmosului. Iubesc sportul: călăresc, înot și sînt un bun șofer*».

«Îmi place foarte mult arta populară românească: portul, cusăturile și bineînțeles cîntecele, ne-a spus DAGMAR FREDERIC — R.D. Germană — care a primit *Premiul tinereții.*

Mes amitiés sincères
Frida Boccara

JANOS KOOS — Ungaria — a primit la Brașov Premiul instituit de Uniunea Compozitorilor pentru cea mai bună interpretare a unui cîntec românesc.

Lui **ROY BLACK**, din Republica Federală a Germaniei, i s-a acordat **Premiul special al juriului.**

Cîteva minute cu... MARGARETA PÎSLARU

«Cutezătorii» au adresat prețuitei noastre interprete de muzică ușoară, MARGARETA PÎSLARU, care a susținut cu mult succes, la Festivalul de la Brașov, un recital în afara concursului, întrebarea:

— *Sînteți o vedetă?*

— Depinde... Dacă a fi vedetă înseamnă capricii, ținută excentrică, atitudini voit originale, gusturi care să uimească cu orice preț, atunci *nu* sînt vedetă. Dacă însă a fi vedetă înseamnă să rămîi în atenția publicului prin frumusețea cîntecului, mereu altfel, și mai bine interpretat, mereu autodepășindu-te, dacă a fi vedetă înseamnă să muncești cu perseverență, atunci *da*, sînt și vreau să fiu vedetă. Pentru că vedetă înseamnă pentru mine un artist popular, iubit de public, căruia nu-i înșeli niciodată așteptările.

— *La «Cerbul de aur» de la Brașov ați fost vedetă în înțelesul care-l acordați dumneavoastră cuvîntului?*

— Nu știu dacă am reușit. Dar tot timpul cît m-am pregătit asta am încercat. Un lucru serios cere muncă serioasă.

— *În încheiere, doriți să comunicați ceva cititorilor revistei noastre?*

— Da, vreau să le mulțumesc pentru scrisorile pe care mi le-au trimis la Brașov și să le cer scuze dacă în ultimul timp am întîrziat cu răspunsurile.

ELICOPTERUL NU VA FI INLOCUIT!

Cînd, în urmă cu aproape 500 de ani, **Leonardo da Vinci** și-a început studiul asupra zborului păsărilor,o făcea nu numai de dragul cunoașterii, ci și cu speranța de a da omului aripile pe care le visează încă de pe cînd crea mitologia. Spre deosebire însă de visătorii anteriori, marele artist și inventator italian și-a dat seama că nu imitarea păsărilor poate fi calea desprinderii semenilor săi de suprafața Pămîntului, pentru aceasta fiind necesară simplificarea mișcării naturale a aripilor, înlocuirea ei, de pildă, cu una de rotație. Printre studiile sale a rămas și desenul unei mașini cu o elice portantă (mai multe aripi reunite la un ax rotitor) de mari dimensiuni, care reprezintă principial rotorul elicopterului.

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, savantul rus **Lomonosov** a prezentat Academiei din Petersburg un model zburător de elicopter cu două elici coaxiale, iar francezii **Launoy** și **Bienvenu** au propus Academiei Franceze de Științe un elicopter cu o singură elice portantă. Începutul secolului nostru s-a remarcat prin realizarea unor aparate de zbor propriu-zise. În acest sens trebuie amintită înfăptuirea francezului **Paul Cornu**, care reușește, în 1907, să se desprindă de Pămînt cu elicopterul său, și a inginerului rus **Iuriev**, care a introdus sistemul de conducere și stabilizare cu așa-numitul platou de deviere.

Trebuie remarcat că, paralel cu Iuriev, inventatorul român **Grigore Brișcu** s-a preocupat de realizarea unor sisteme de comandă cu platou de deviere, care, prin variația ciclică imprimată palelor rotorului, să asigure conducerea și stabilizarea elicopterelor. Lucrarea «Helicopterele», apărută în 1910, este o remarcabilă sinteză a activității sale creatoare, o mărturie a credinței în viitorul acestui aparat. Tot din rîndurile inventatorilor români trebuie remarcate realizările lui **Ion Botezatu**, dar mai ales ale lui **Traian Vuia** care, în 1919, construiește în Franța elicopterul «VUIA nr. 1» și în 1921 «VUIA nr. 2», cu care întreprinde interesante experiențe.

2

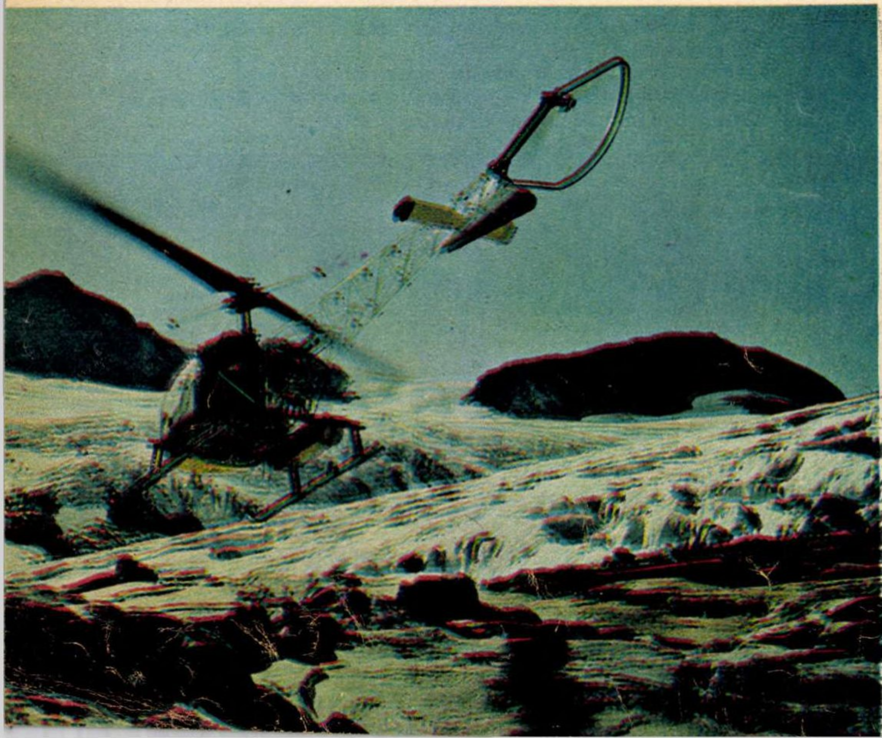

Un mare impuls în direcția perfecționării elicopterului a dat realizarea autogirului de către inginerul spaniol **La Cieva**, care, în dorința de a evita prăbușirile avioanelor datorită pierderii de viteză, a propus ca, în locul aripii fixe, sustentația să fie asigurată de o elice portantă autorotitoare. Este știut că prin deplasarea unei elice în planul său sub o anumită incidență, datorită fenomenului de autorotație, aceasta se învîrtește, dînd naștere astfel unei forțe de sustentație. În acest fel autogirul, a cărui înaintare era asigurată de o elice tractivă ca la avion, a fost în centrul atenției în perioada dintre primul și al doilea război mondial, rezolvîndu-se cu acest prilej o serie de probleme care mai tîrziu aveau să folosească din plin elicopterului.

Cu toate că autogirul nu prezenta pericolul prăbușirii în limită de viteză, putînd decola și ateriza scurt, el rămînea totuși un aparat apropiat de avion. Nu putea zbura pe verticală, dar mai ales nu putea zbura la punct fix. De aceea, atenția constructorilor s-a îndreptat spre realizarea unor aparate care să îndeplinească aceste condiții și în plus să se deplaseze spre înainte tot cu ajutorul elicei portante, fără să mai apeleze la elicea tractivă.

În acest fel a apărut și s-a perfecționat elicopterul modern pe care-l întîlnim azi pretutindeni. În epoca eroică a elicopterului dinaintea celui de-al doilea război mondial trebuie remarcate realizările institutului **TAGHI** din Uniunea Sovietică, ale constructorilor francezi **Breguet** și **Dorand**, precum și ale germanului **Focke**. După cel de-al doilea război mondial, aproape toate problemele legate de calculul și construcția elicopterului au fost rezolvate, tinzîndu-se la continua perfecționare a lui. Propulsarea elicopterului prin înclinarea discului elicei sale portante s-a lovit totuși de un inconvenient, și anume limitarea vitezei la înaintare. Elicopterele cu rotoare cu pale articulare (pale prinse de butuc printr-o dublă articulație) rar ajung în apropierea vitezei maxime de 300 km/oră, cele mai multe rămînînd spre 250 km/oră. Această limitare este impusă de vibrațiile puternice care apar în rotor.

O remarcabilă perfecționare care s-a adus de curînd este înlocuirea rotorului clasic cu pale articulate prin rotorul cu pale avînd prinderea de butuc elastică. Cercetările întreprinse de mine de-a lungul anilor, atunci cînd unii specialiști consacrați nu credeau în posibilitatea realizării și folosirii unor astfel de rotoare, au arătat că stabilitatea și maniabilitatea elicopterelor înzestrate cu rotoare cu prindere elastică a palelor sînt superioare celor cu rotoare cu pale articulate.

Realizări recente ale firmelor «Lockheed» din S.U.A. și «Bőlkow» din R.F.G. au confirmat că elicopterele cu prindere elastică a palelor pot atinge ușor 400 km/oră, avînd o excelentă stabilitate și maniabilitate, ceea ce le permite să execute fi-

3

4

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

1. «DJINN», UN GRAȚIOS MEMBRU AL FAMILIEI ELICOPTERELOR.

2. GHEȚARII NORDULUI AMERICAN OFERĂ ELICOPTERULUI IMACULATE AEROPORTURI.

3. ACEST APARAT SOVIETIC REPREZINTĂ O ANEXĂ NECESARĂ SPĂRGĂTOARELOR DE GHEAȚĂ DIN ZONA STRÎMTORII BEHRING.

4. «POMPIERUL PĂDURILOR» EXECUTĂ O TRAGERE CU CEL MAI PAȘNIC OBUZ: APA, ÎMPOTRIVA UNUI FOCAR DE INCENDIU.

5. UNUL DINTRE CELE MAI RAPIDE ELICOPTERE. PRODUCĂTOR: FIRMA «LOCKHEED».

6. TURISMUL PREFERĂ AUTOBUZUL AERIAN.

7. PENTRU A PLANA ȘI A ZBURA VERTICAL, ACEST «ELICOPTER-AVION» PROIECTAT ÎN REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI VA FOLOSI MOTORUL CU TURBINE, IAR PENTRU MIȘCAREA ORIZONTALĂ DOUĂ ELICE LATERALE.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

5

guri acrobatice ca și avioanele. Aceste performanțe nu pot fi obținute cu ajutorul rotoarelor clasice.

Din punct de vedere constructiv, elicopterele, indiferent de felul de prindere a palelor (cu articulații sau prindere elastică), pot fi cu un singur rotor sau cu mai multe. Din categoria celor cu mai multe rotoare trebuie remarcat că elicopterele cu două rotoare sînt cele mai frecvente, și anume cu două rotoare coaxiale contrarotative, cu două rotoare în tandem sau alăturate. În ce privește greutatea utilă pe care o pot transporta elicopterele, aceasta variază de la 100 la peste 20 000 kg, ceea ce face ca elicopterul să aibă o largă utilitate.

Să ne imaginăm un accident în munți, într-un loc inaccesibil oricărui vehicul. Grație posibilității sale de a ateriza și decola pe verticală, elicopterul poate interveni pentru ajutor medical sau în vederea transportării celor accidentați. Pentru turnurile de televiziune în construcție, pentru podurile în terenuri accidentate, pentru stîlpii liniilor de înaltă tensiune elicopterul s-a dovedit o excelentă macara zburătoare, care transportă și depune cu precizie la locul indicat piese grele. În protecția pădurilor și a culturilor agricole elicopterul, grație suflului vertical al rotorului, s-a dovedit mai eficace pentru prăfuire decît avioanele. De asemenea, în incendii ale pădurilor sau ale clădirilor înalte operațiunile de stingere le execută cu succes numai elicopterul. În transportul de pasageri în marile orașe sau între orașe apropiate elicopterul s-a dovedit deosebit de eficace, făcînd oficiul unui rapid autobuz aerian.

6

7

S-ar putea afirma că, exceptînd zborul pe distanțe mari, elicopterul este una dintre cele mai utile mașini de zburat și nu există domenii de activitate în care el să nu aducă un prețios ajutor.

În ciuda unor asidue căutări, nu s-a găsit un gen de aparat care să înlocuiască elicopterul, mai ales în zbor la punct fix. De aceea constructorii tind să perfecționeze elicopterul și nu să-l înlocuiască. Tonajul sporit și creșterea vitezei de zbor spre înainte sînt sarcinile de viitor ale realizatorilor pe care, fără îndoială, aceștia le vor îndeplini.

Dr. ing. AL. MARINESCU
Institutul de mecanică a fluidelor al
Academiei R.S. România

LA FRANKFURT PE MAIN ÎN CASA LUI
GOETHE

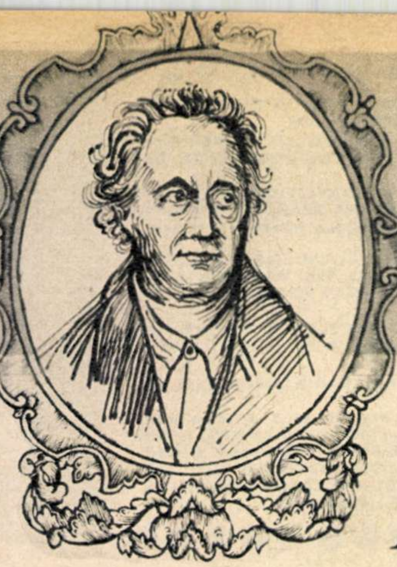

1749 *1832*

Orașul Frankfurt pe Main, cel mai important centru comercial și bancar din Republica Federală a Germaniei, mare centru industrial, renumit nod feroviar și aerian, veche metropolă a unor tîrguri internaționale, loc al unor reputate instituții de cultură este în același timp păstrătorul unor vestigii istorice de mare însemnătate. Aici se află casa unde s-a născut și a trăit marele poet, dramaturg, om de știință și cultură, Johann Wolfgang von Goethe.

În ampla sa scriere cu caracter autobiografic «Poezie și adevăr» scriitorul amintește cu prisosință de anii copilăriei și adolescenței petrecuți acolo, în locul numit «Grosser Hirschgraben», unde bunica sa Cornelia a cumpărat în 1773 două case în stil gotic, unite apoi într-una singură. Cel de al doilea război mondial, care a adus atîtea suferințe întregii omeniri, a rănit și acest sanctuar, de unde a izbucnit flacăra pură a marii poezii. Stranie coincidență, casa poetului a fost dărîmată în mare parte de bombardament în ziua de 22 martie 1944, adică exact în ziua în care, cu peste un secol în urmă, murise, după o îndelungată viață închinată frumosului, «cel mai mare dintre germani» cum îl numea Engels pe Goethe. Mîini harnice au ridicat, însă, după terminarea războiului zidurile casei, redîndu-i întocmai înfățișarea de altădată, din epoca marelui poet. Tot atunci au fost readuse în interioare o mare parte din obiectele aparținînd familiei scriitorului. Astfel, totul a fost reconstituit ca pe vremea copilăriei celui ce a dat omenirii una dintre cele mai valoroase opere poetice.

1

Trei stiluri diferite se îmbină în construcția casei, consemnînd gusturile a trei perioade: barocul din jurul anului 1730 (parterul), rococo-ul anului 1750 (la primul etaj) și stilul Ludovic al XVI-lea (la etajele doi și trei).

Casa-muzeu, cu cele trei etaje și o mansardă, de culoare ocru spre cărămiziu se află pe o stradă îngustă, amintindu-ne de atmosfera orașelor germane de altă dată. Vizitatorul care vine aici, intră mai întîi într-o curte interioară, apoi, printr-un culoar, pășește în grădina păzită de mici cupidoni. Trece apoi, în holul din care niște scări largi, încadrate de balustrade bogat ornamentate în fier forjat, duc spre camerele de la etaje. Casa a devenit locul de pelerinaj a zeci și sute de admiratori ai operei scriitorului, de toate vîrstele și profesiile, de pe toate meridianele și paralelele globului. I-am văzut într-o frumoasă zi de iulie, ascultînd într-o tăcere gravă, explicațiile ghidului și privind cu emoție obiectele care amintesc de epoca plină de glorie a literaturii germane. Fiindcă aici fiecare încăpere păstrează amintiri prețioase. Fiindcă aici ambianța, cadrul familial în care a crescut Goethe, este acela al dragostei pentru frumos. Începînd de la oglinda olandeză, cu sculpturi baroce, din secolul al 17-lea, ori de la soba din aceeași epocă, ornată cu reliefuri reprezentînd scene biblice, și pînă la picturile murale, totul demonstrează grija și dragostea familiei lui Goethe pentru artă.

Un interes oarecum aparte prezintă camera dinspre sud, unde se află portretele lui Pierre Antoine Brentano și a soției sale Maximilianne, născută Laroche. Este important de semnalat — lucru pe care istoria literară l-a trecut cu vederea adeseori — faptul că Maximilianne a jucat un rol definitoriu în scrierea romanului «Suferințele tînărului Werther» inspirat, de altfel, de Charlotte Kestner (Buff). Am putea spune că prima a avut cu adevărat rolul de catalizator — alături și de alți factori — în elaborarea acestei povești de dragoste, tulburătoare, care era închisă dinainte în tainițele sufletului goetheean. În «Poezie și adevăr» poetul se referă la episodul cu Maximilianne care, însoțită de mama ei, a stat un timp în casa lui Goethe.

Fiecare încăpere evocă, de altfel, într-un mod aparte, momente de mare emoție din viața scriitorului. Camera de muzică arată cît de apreciată era această artă în casa lui Goethe. Tatăl lui Goethe alesese chiar, ca emblemă a casei, trei lire, care se află și acum așezate deasupra porții de la intrare. În camera de picturi se găsesc mai multe tablouri lucrate de prietenul familiei, pictorul Ernest Morgenstern, de Juste Juncker și alții.

2

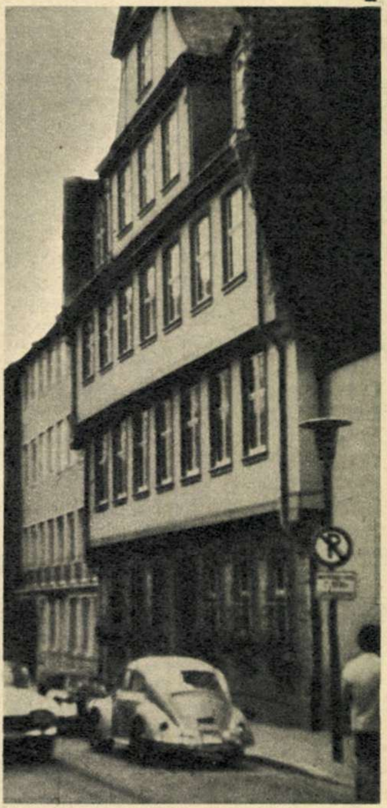

În camera Corneliei (sora poetului), vizitatorului i se înfățișează documente care amintesc de anii copilăriei lor: un portofel din pînză, lucrat de ea, cu multă finețe în motive florale, pe care Goethe îl purta la el cu grijă; una din primele sale poezii, scrisă la vîrsta de 16 ani, pe albumul familiei, cu ocazia zilei de naștere a unui prieten; o pagină a caietului de limba latină al scriitorului, de pe cînd acesta avea 8 ani; manualul de gramatică franceză al Corneliei etc.

Camera poetului se află la etajul trei și aici putem privi de asemenea obiecte ce au aparținut acestuia: micul birou de lucru, primit în dar de la bunica sa (o comodă datînd de prin 1780, care aparținuse odinioară Charlottei), tabloul cu silueta aceleiași Charlotte, eroina romanului «Suferințele tînărului Werther», precum și operele din tinerețe ale lui Goethe, în ediții originale.

Amintiri, imagini, crîmpeie ale unei vieți tumultuoase — toate copleșesc prin prezența lor, aruncînd, între epoca poetului și noi, punți de gîndire și simțăminte vii. Retrăiești aici, la scara condensată a timpului, deceniile de exuberanță și vis, de nostalgice chemări și dezamăgiri, de aprinse pasiuni și nădejdi, pe care Goethe cu marele său talent le-a încorporat artistic în opera sa vastă.

Și simți în acele clipe cum deasupra Frankfurtului se rotește, în zbor necurmat, amintirea uriașă a geniului său nepieritor.

IOAN MIHUȚ

3

1) GOETHE ȘI SCHILLER, DOI MARI PRIETENI.

2) CASA DIN FRANKFURT PE MAIN LEGATĂ DE COPILĂRIA MARELUI POET.

3) WEIMAR. AICI SE AFLĂ MUZEUL GOETHE ȘI CASA-MUZEU SCHILLER.

Duminică de martie

de OCTAV PANCU-IAȘI

Ceva, cineva trebuia să fie de vină, pentru că nu te poți trezi într-o duminică de martie la ora șase, singur, fără să sune ceasul, fără să tragă mama pătura de pe tine, fără să vină tata și să-ți spună pentru a mia oară că omenirea n-a creat nimic de seamă dormind, fără, în sfîrșit, să-ți juri tu însuți că, în vacanță, trei zile încheiate o să dormi neîntors. Ceva, cineva trebuia să fie de vină, pentru că n-o trezești pe bunica la șase și zece, anunțînd-o, gata îmbrăcat, că te duci tu să cumperi lapte, tu cel căruia, duminici și duminici la rînd ți s-a reproșat că nu vei ajunge nimic în viață pentru că nu semeni cu băieții lui Tănăsescu de la patru, minunații băieți care aleargă să cumpere lapte mai repede decît rachetele cosmice, mai bine dispuși decît copilul care, în reclama din ziare, mănîncă delicioasele și hrănitoarele paste făinoase, mai mîndri de fapta lor decît toți eroii cărților noastre pentru copii puși cap la cap. Ceva, cineva trebuia să fie de vină, pentru că, după coada la lapte, tot din proprie inițiativă, el s-a dus să cumpere pîine, în fiecare din aceste drumuri realizînd recorduri absolute de viteză, arborînd un zîmbet care voia să spună tuturor: «Iată, acesta sînt: nu mă uit că e duminică, nu-mi pasă că e sărbătoare, mă scol dimineața și încep să-mi ajut familia...»

Da, aceasta era întrebarea: ce anume, cine anume putea fi de vină? Acuma, nu că i-ar fi plăcut lucrurile exacte, dar voia să știe, avea dreptul să știe ce caută el, într-o duminică de martie, la ora șapte dimineața, după ce a cumpărat lapte și pîine, treaz deci, îmbrăcat deci, pe banca verde din fața blocului, spunînd bună dimineața fiecărui vecin și sărut mîna fiecărei vecine care abia plecau la cumpărături?

Cu Titi n-avea întîlnire deoarece Titi, marea vedetă, regele neîncoronat al driblingurilor și fentelor îl dăduse afară din echipă, îi spusese în față că n-are ce căuta în fotbal, să se apuce mai bine de țintar sau să colecționeze timbre cu pisici.

Îl aștepta pe Dan? Nici vorbă. Se împăcase cu gîndul că Dan n-o să-i mai înapoieze în vecii-vecilor briceagul finlandez, cu renul acela trist imprimat pe prăsele. Ce scapi în mîna lui Dan, adio! Noroc că apucase și el să-i sechestreze pompa de la bicicletă și vreun sfert de metru de ventil!

Voia s-o întîlnească pe Violeta? Exclus! După cele petrecute aseară, tot el să fie acela care să caute s-o întîlnească? Nu, în ruptul capului.

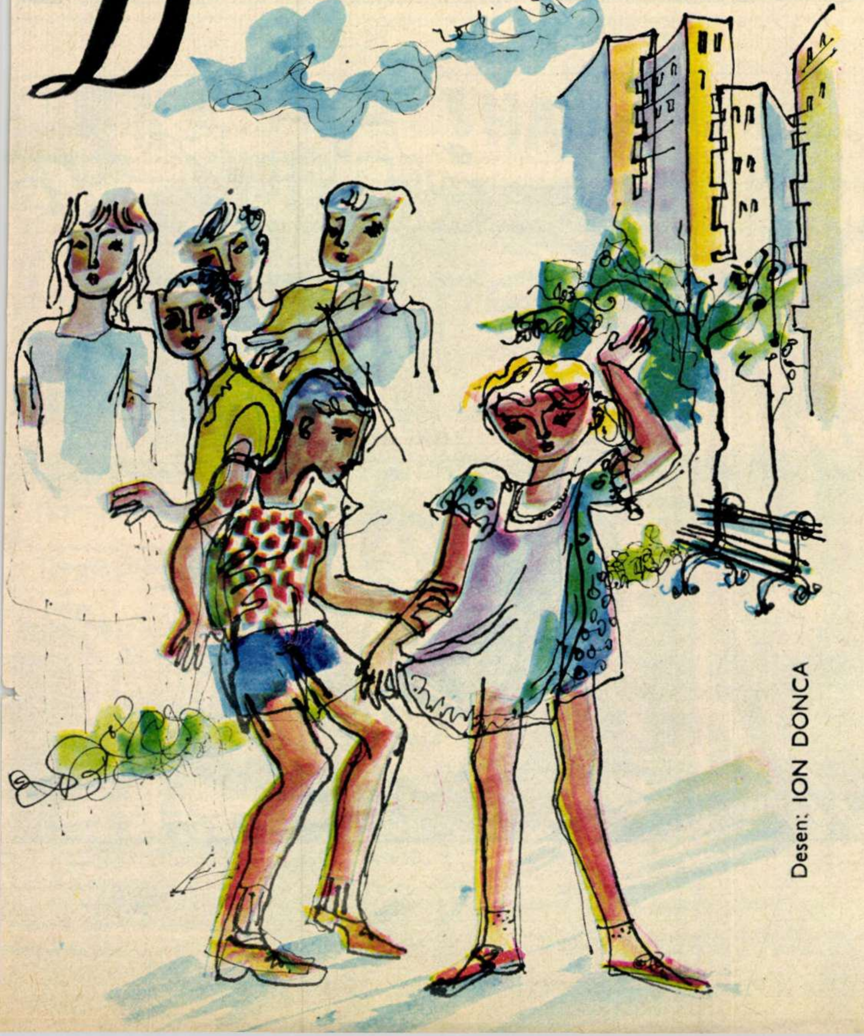
Desen: ION DONCA

Violeta l-a jignit și nimic nu-l doare mai mult ca o jignire, și niciodată nu va putea ierta o jignire. Erau de față toți cînd Violeta i-a spus, prăpădindu-se de rîs, cum îi place ei să se prăpădească de rîs, trăgîndu-l ușurel de ureche, cum îi place ei să-l tragă ușurel de ureche și pe urmă apăsîndu-i cu un deget nasul, cum îi place ei să-i apese cu un deget nasul: «Eu știu de ce nu ești tu acum în casă, în fața televizorului, cînd se transmite tele-enciclopedia, emisiunea ta preferată, de la care n-ai lipsit nici cînd juca pe «Republicii» Real Madrid! «De ce?» a întrebat-o el, fiind convins că nu știe, că n-avea de unde să știe și, poate, nici nu era nimic de știut. «Pentru că, îi răspunse Violeta — și iar rîse și iar îl trase de ureche și iar îi apăsase nasul cu degetul — sînt eu afară și tu nu reziști să stai în casă cînd sînt eu afară». «Prostii, spuse el, o faci pe interesanta, crezi că ai haz cînd o faci pe domnișoara după care toți se dau în vînt. Sînt aici, așa, că vreau eu, că e frumos afară, nu-mi pasă nici dacă tu ai fi la Polul Nord». «Bine, spuse Violeta, (dar nu mai apucă decît să rîdă, de ureche nu-l mai trase și nici nasul nu i-l mai apăsă, deoarece el se retrase la timp) bine, o să vedem. Uite, mîine dimineață la șapte eu mă duc la lapte. O să vedem dacă n-o să vii și tu». «N-ai nici o grijă, spuse el, mîine dimineață o să dorm, n-o să mă poată trezi nimeni nici cu tunul, o să dorm și o să visez lei ca pescarul din «Bătrînul și marea». Vezi-ți de treabă, mai spuse el», și totul se sfîrși.

Și iată-l acum, la ora șapte, pe banca verde din fața blocului, întîmpinînd cu bună dimineața pe fiecare vecin și cu sărut mîna pe fiecare vecină.

Ceva, cineva trebuie să fie de vină. Dar ce anume, cine anume? Se gîndi că n-are rost să-și bată capul degeaba. Cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut era să se ducă în casă, să ia fotografia pe care i-o dăruise Violeta și care o înfățișa de Violeta privind soarele cu ochii întredeschiși, și să-i deseneze o pereche de mustăți negre, răsucite pînă la urechi.

Dar nu se mișcă de pe bancă.

POEȚI CONTEMPORANI

GABRIELA
MELINESCU

Copilăria

Copilăria cu zulufi și funde,
cu dansuri minunate și băieți,
visam cu Robinson o lume
în miezul dulce al albilor pereți.

Călătoria începea fantastic
din ochii mei neadormiți
pe punțile cu flamuri albe
nemaivăzute de părinți.

Vedeam păduri cu animale rare,
insule cu nisipul zburător
patul frumos în care stam, lua
divina grație a unui nor.

Păsări gigantice treceau, țipînd,
era pămîntul un sublim acord.
Aveam curajul de a fi deasupra gheții
cu dor, ca Pytheas vîslind spre nord.

AMFORA SABINĂ

UN SERIAL DE AVENTURĂ ŞI DETECTIVISM

DE POP SIMION

12. PROFESIA: HIPNOTIZATOR

Plouă la Histria. Ancheta e îngreunată. Cîrciuma «La hanul Burebista» e pustie; bate vîntul prin salonul amenajat în stil popular, cu rogojini, blide de lut şi mobilier de brad, ars cu lampa de benzină. Chelnerul Leone dezleagă cuvinte încrucişate din revista «Rebus» (îl înnebuneşte gîndul că ar putea să-i adoarmă perspicacitatea), însă revine iar şi iar la telegrama pe care i-a transmis-o Ringo-Coposu. Ea se constituie dintr-un singur cuvînt şi tocmai de aceea mesajul acesta e colosal. «Scut!» îi ordonă marelui maestru, ceea ce în

-2-

limbajul de toate zilele înseamnă «păzea!», sau «vezi să nu-ţi frîngă oasele, să nu-ţi găurească ţeasta, să nu te facă oale şi ulcele, să nu-ţi pocească mutra» şi altele de acest soi. Leone admiră tocmai conciziunea şi claritatea ordinului dat. Coposu e, orice s-ar zice, un tip genial. Nu taie frunze la cîini, ştie ce vrea şi dirijează totul în chip magistral.

Dimos-Grecul e dus pe «teren», face poze cu anotimp ploios. Fata-băieţoi stă ghemuită în cortul portocaliu, mănîncă ciocolată şi profită de singurătate, se destăinuie jurnalului intim aşa: «Nu mai înţeleg nimic. Dim s-a prins în jocul ăsta de-a detectivii cu entuziasmul şi naivitatea unui copil. Cum poate un asemenea om să scrie romane? Ce poate face un copil cînd propriul lui tată nu-i altceva decît un copil foarte copil?! La Histria, lucrurile se complică, devin cît se poate de serioase. Leon Gaspar nu mai are strălucirea de altădată, dă semne de ramolisment. Cere sfaturi de la şef. N-are pic de orgoliu. Ce va ieşi din ancheta asta? Mi-am luat măsurile de precauţie şi am expediat la Bucureşti trei scrisori de cea mai mare importanţă. Cui? Una lui Adişor, frate-meu, alta lui Andrei Niţeluş-Purceluş (Intrarea Căpitan Preoţescu nr. 3) şi a treia lui vericu Mircea. Vor trebui să sosească toţi trei la faţa locului. Vom prelua operaţiunea pe contul nostru. Altminteri, aici e interesant, mă simt bine, dar sînt înconjurată de oameni naivi. Fac în fiecare dimineaţă exerciţii yoga şi dorm uneori în fîn. Odată m-am bătut cu cineva (nu spun cu cine) în «carate» în genul Emma Piell. Am ajuns la convingerea că nu-s îndrăgostită cu adevărat de italianul acela pletos. A fost ceva trecător, iar alt băiat drăguţ n-a mai apărut. În dimineaţa asta a fost ceva soare (poate ultimul) şi am strîns «ciuboţica cucului». O mulţime. Voi păstra cîteva fire pentru...»

— M-a murat, sînt ud pînă la oase, o loveşte în auz glasul lui Dim şi deschizătura cortului se umple de statura lui masivă, încărcată de catifele şi aparate de fotografiat.

— Să te ajut să te dezbraci, Dim, se oferă Amazoana, sărind în picioare, dar neuitînd să ascundă cu un gest isteţ «jurnalul». Am să-ţi fac un ceai, Dim, şi am să te vîr în sacul de dormit, şi am să-ţi

-3-

usuc hainele, şi am să-ţi dau să mănînci un baton de ciocolată, Dim, un baton întreg, şi am să pun tranzistorul să-ţi cînte toate cîntecele pămîntului, pentru că vreau să te simţi, bine, Dim, să te simţi foarte bine, aici şi oriunde te-ai afla, pentru că eşti un om grozav, Dim, şi cînd te joci, şi cînd faci pe seriosul, vreau să zic că eşti aşa cum trebuie să fie un tic-tătic.

Autorului de romane poliţiste îi dispare toată amărăciunea zilei în faţa nereţinutei exuberanţe a fiicei sale, în faţa acelor efluvii de dragoste filială pe care Amazoana ştie să le transmită cu un talent şi o pisiceală fără egal. Tandreţei i se răspunde cu tandreţe; Dim Epsilon cotrobăieşte prin buzunarul interior, de foarte mare deschidere al canadianei sale, de unde scoate un săcuştean de plastic cu ceva cald, care miroase frumos şi abureşte. I-l dă, zicînd:

— Să roadă căpriţa.

— Cum? A şi apărut porumbul fiert? se extaziază micul detectiv amator, redevenit căpriţă, fetiţă şi veveriţă.

Cam în acelaşi timp, pe poarta hotelului «Continental» din Constanţa pătrunde un om distins, subţiratic şi neobişnuit de înalt; pătrunde e un fel de a spune, pentru că insul în cauză intră ca un Rockefeller, împinge uşa cu vîrful ascuţit al bastonului-umbrelă; îl urmează un şofer de pe taximetre care-i aduce o minusculă servietă diplomat, pe care ar fi putut s-o care, fără cea mai mică osteneală, singur.

— Mă mir că n-aveţi un portar care să deschidă, care să primească oaspeţii, care să pună mîna pe bagaje, care să...; finalul frazei nu se mai aude, pentru că vizitatorul scoate o enormă batistă de damasc alb, cu care îşi tamponează smoculeţul de mustăcioară roşcată, desfăcută în două, cu cărare; parcă ar fi un mic bărzăune care s-a aşezat sub nările lui ciupite de vărsat. Îşi scoate, deget cu deget, mănuşile de antilopă şi se ocupă de lentilele ochelarilor cu ramă lată, care se aburiseră, timp în care salariaţii hotelului îi studiază cu vădită curiozitate pălăria-ţilindru, un joben înalt, păros, negru-înspicat, cum e de altfel şi pardesiul vizitatorului; în picioare are ghete cu elastic, iar la gît un fular mare, de mătase albă.

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

POVESTIRE DE A. WEISS
DESENE PUIU MANU

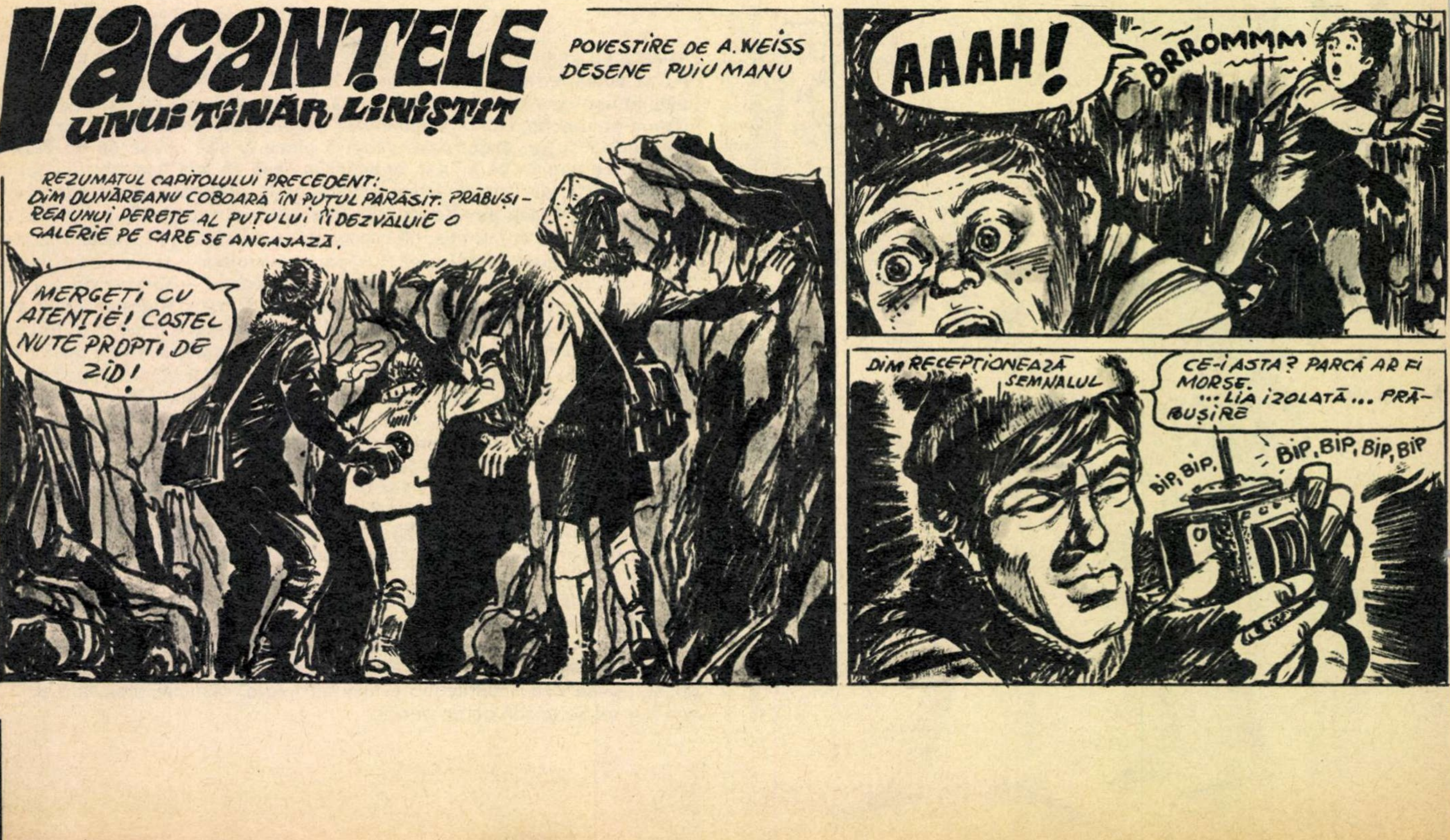
REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
DIM DUNĂREANU COBOARĂ ÎN PUȚUL PĂRĂSIT. PRĂBUȘIREA UNUI PERETE AL PUȚULUI ÎI DEZVĂLUIE O GALERIE PE CARE SE ANGAJAZĂ.
MERGEȚI CU ATENȚIE! COSTEL NU TE PROPTI DE ZID!
AAAH!
BRROMMM
DIM RECEPȚIONEAZĂ SEMNALUL
CE-I ASTA? PARCĂ AR FI MORSE. ...LIA IZOLATĂ... PRĂBUȘIRE
BIP, BIP,
BIP, BIP, BIP, BIP

- 4 -

— Vreau ceva confortabil, o cameră cu vedere la stradă şi ferită de zgomote, precizează clientul, subliniindu-şi vrerea cu gesturi largi, de dirijor caraghios.

— Numele dumneavoastră, cere hotelierul.

— Dio-Mio.

— Dimiu, şi mai cum?

— Leonida Septimiu Sever, declamă clientul cu gravitate.

— Cam multe, nu-mi intră în rubrică, se plînge funcţionarul.

— Sînt omul care are totul din belşug, domnul meu; inteligenţă, talent, bună dispoziţie, poftă de mîncare, succes... (fata de la lift pufneşte în rîs, se închide în colivia aceea şi urcă printre etaje).

— Profesia, mai întreabă cel cu scriptele.

— Hipnotizator.

Hotelierul rămîne cu gura căscată şi tocul suspendat în aer; de mult voise să ştie cum arată de aproape un hipnotizator în carne şi oase, să ştie cum e alcătuit, să-l atingă pe omul care face atîtea lucruri extraordinare. Dar n-are cum şi mai ales n-are cînd; Dio-Mio se strîmbă, scoate o limbă de un cot, îşi agită prin aer faldurile albe ale fularului de mătase, uitîndu-se fix în ochii funcţionarului, care simte în aceeaşi clipă că leşină, că îl loveşte un somn grozav, aude clinchetul celor 288 de chei pe care le are îndărătul său, atîrnate în cuie, se vede undeva pe mare, la Istambul ori în Insula Şerpilor, de unde este însă smuls cu repeziciune, pentru că hipnotizatorul îi desface trei nasturi de la uniformă şi îi bagă mîna în sîn, de unde scoate un şoricel alb, cu mustaţă lungă, pe care îl depune pe registrul mirosind încă a cerneală proaspătă.

— Dixit! zice ciudatul vizitator şi suflă spre funcţionarul uimit, punînd astfel capăt scenei; urcă apoi cu pas egal şi distins scara în serpentină care duce la etajul întîi, înspre camera treisprezece care îi aparţine. Liftierei (revenită între timp), îi pare rău că domnul acela înalt nu a binevoit să urce cu ascensorul; poate i-ar fi scos şi ei din buzunarul halatului un şoricel sau un iepuraş angora. Îi pare extrem de rău.

(Va urma)

Cu PALESTROS despre cheia succesului la volei

Pînă zilele trecute n-aş fi crezut că-mi va fi dat să vorbesc vreodată cu Palestros, zeul sportului. Dar iată că incredibilul s-a întîmplat. În vis, bineînţeles. M-am visat la Mexic, la Olimpiadă, căutîndu-i acolo pe voleibaliştii noştri care, după cum ştiţi, n-au participat la întreceri. Deodată lîngă mine s-a ivit Palestros. M-a întrebat de ce sînt necăjit. I-am spus păsul.

— Şi cînd te gîndeşti — am exclamat eu — că mai mult decît oricare alt sport de echipă voleiul ne-a adus la Olimpiade cele mai multe medalii! Acum 7—8 ani copiii ştiau ca pe apă numele unor voleibalişti renumiţi. Pentru ei *D. Plocon* (recordmen în longevitate cu ai săi 20 de ani la fileu), *Horaţiu Nicolau*, *G. Cherebeţiu* sau *Aurel Drăgan* (declarat de ziarişti cel mai bun ridicător-coordonator al «mondialelor» din 1966) erau adevăraţi idolii. Care o fi fost cheia victoriilor voleibalului nostru de atunci?

— Să-ţi spun eu: tot copiii!

— Nu înţeleg.

— Da, da, să nu te miri. Sutele de echipe de volei ale şcolarilor trimiteau pe atunci jucători de nădejde echipelor divizionare şi chiar voleiului de performanţă, adică echipei naţionale. De la o vreme însă copiii au cam uitat de volei. Şi-atunci, ca într-o poveste din o mie şi una de nopţi, «pomul fermecat» al voleiului n-a mai rodit medalii de aur, ci de argint, apoi de bronz şi, în sfîrşit, a dat semne de bătrîneţe. Se pare însă că se va produce o minune.

— Cu «pomul fermecat»?

— Cu voleiul nostru. Copiii au redescoperit farmecul acestui joc. Să-ţi arăt.

Zicînd acestea, Palestros a deschis un caiet şi mi-a citit cîteva din însemnările sale.

— ...Începînd din toamna anului 1968 se desfăşoară Campionatul divizionar şcolar în care activează 95 de echipe. Fiecare oraş şi fiecare judeţ are campionatul său, de calificare, cu cîte 10, uneori chiar... 40 (!) de echipe. În total, peste 1 500 de echipe, fără a mai socoti pe cele săteşti! Vrei totalul voleibaliştilor între 10 şi 16 ani? Ei bine, curînd va depăşi 30 000.

— Şi oricare dintre aceşti copii poate ajunge ca *Drăgan* sau *Udişteanu*, în naţională? — am întrebat eu.

În loc de răspuns, Palestros m-a dus în zbor din Mexic tocmai la... Rîmnicu-Vîlcea.

— Pe cine căutaţi? ne-a întrebat tovarăşul L. Sile, antrenorul echipei de volei a liceului.

— Pe *Cornel Oros* şi *Laurenţiu Dumănoiu*.

— Ehe! Sînt de mult în A! De cînd am cîştigat campionatul şcolar. În locul lor s-au ivit însă *Dragoş Popescu* şi *Radu Dumitrescu* care-s gata-gata şi ei să «zboare» în lotul naţional de juniori.

Palestros m-a mai dus apoi la Ploieşti, la Liceul «N. Bălcescu» din Cluj, la Şcoala sportivă din Oradea şi, în fine, la Timişoara.

— Noi avem o «tripletă» în naţională — ni s-a spus aici. Pe *Vraniţă*, *Tănăsescu* şi *Armion* (acesta a fost «descoperit» în competiţia «Cravata roşie», la Caransebeş).

La clubul «Viitorul» din Bucureşti l-am întîlnit pe *Dan Ionescu* «gigantul» echipei: 1,98 m la... 15 ani! Se antrena cu alt «gigant», elevul *Mircea Cadoi* de la grupul şcolar 23 August (tot 1,98 m, dar... la 16 ani). Amîndoi sînt în naţionala de juniori, dar au fost încercaţi cu rezultate bune şi în naţionala seniorilor.

— Ce părere ai? — m-a întrebat Palestros la capătul călătoriei.

— Parcă am mai prins curaj. Sînt sigur că la Olimpiada din 1972 vom avea o echipă de valoare, că voleiul nostru îşi va recăpăta strălucirea.

— Cu o condiţie: copiii să joace cît mai mult volei.

— Dar se pare că ei au şi început să facă acest lucru, iubite Palestros. Ar mai trebui, poate să le amintim doar (lor şi acelora care le îndrumă primii paşi în acest elegant sport) că munca şi perseverenţa pentru însuşirea măiestriei nu se opresc la primele succese.

SEVER NORAN

Pentru «uriaşi» înălţimea fileului e o cotă la care se simt... la ei acasă.

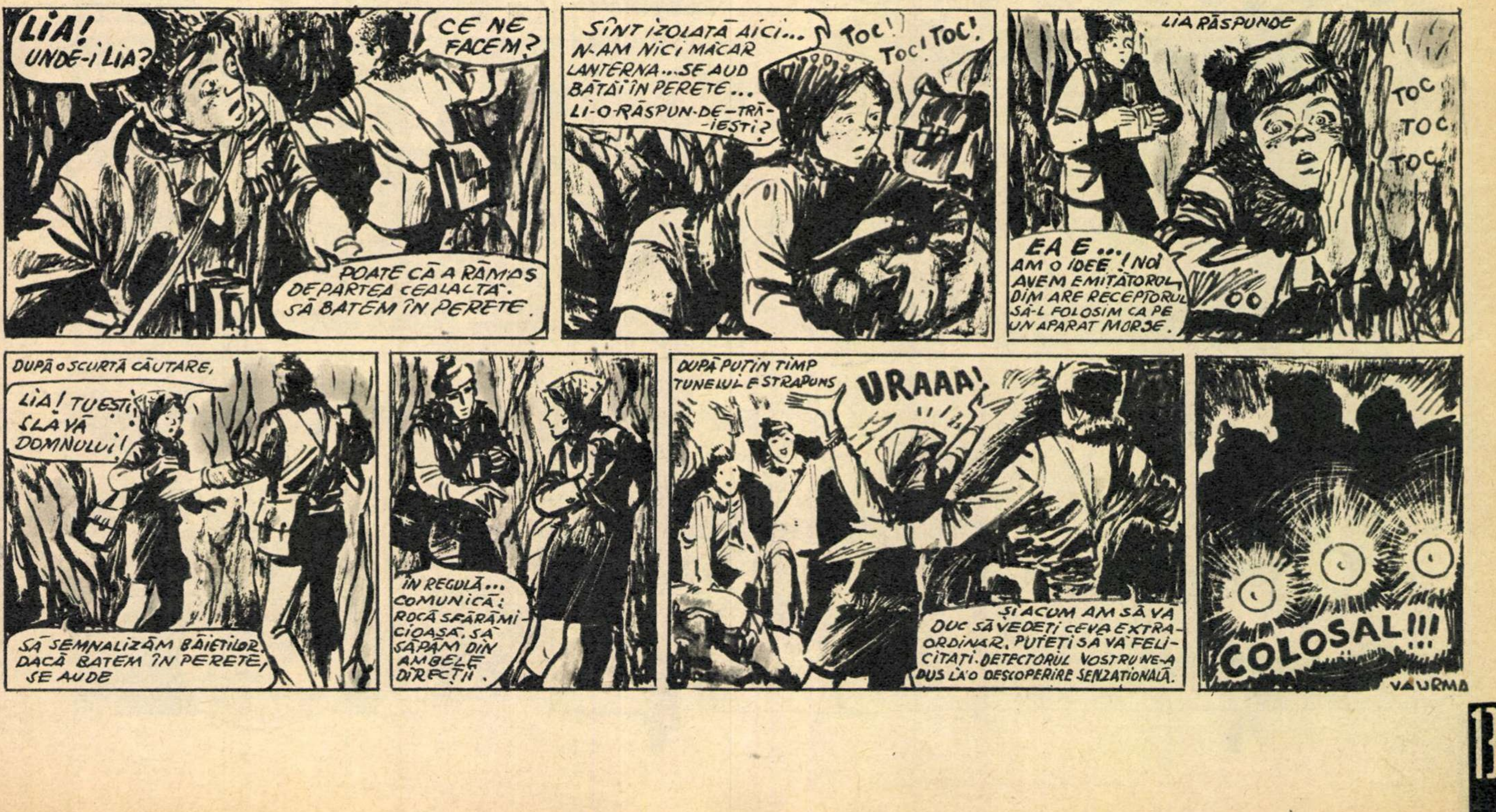
LIA! UNDE-I LIA?
CE NE FACEM?
POATE CĂ A RĂMAS DE PARTEA CEALALTĂ. SĂ BATEM ÎN PERETE.
SÎNT IZOLATĂ AICI... N-AM NICI MĂCAR LANTERNA... SE AUD BĂTĂI ÎN PERETE... LI-O RĂSPUN-DE-TRĂ-IESTI?
TOC! TOC! TOC!
LIA RĂSPUNDE
TOC TOC TOC
EA E... AM O IDEE! NOI AVEM EMITĂTORUL DIM ARE RECEPTORUL SĂ-L FOLOSIM CA PE UN APARAT MORSE.
DUPĂ O SCURTĂ CĂUTARE,
LIA! TU EŞTI! SLAVĂ DOMNULUI!
SĂ SEMNALIZĂM BĂIEŢILOR DACĂ BATEM ÎN PERETE, SE AUDE
ÎN REGULĂ... COMUNICĂ: ROCĂ SFĂRÂMICIOASĂ, SĂ SĂPĂM DIN AMBELE DIRECŢII.
DUPĂ PUŢIN TIMP TUNELUL E STRĂPUNS
URAAA!
ŞI ACUM AM SĂ VĂ DUC SĂ VEDEŢI CEVA EXTRAORDINAR. PUTEŢI SĂ VĂ FELICITAŢI. DETECTORUL VOSTRU NE-A DUS LA O DESCOPERIRE SENZAŢIONALĂ.
COLOSAL!!!
VA URMA

Cosmonautica și... filatelia

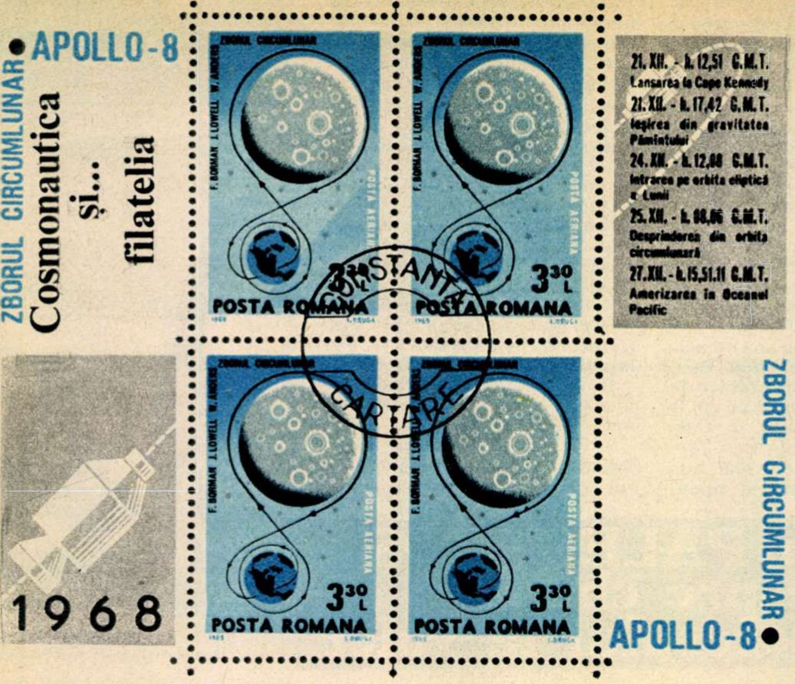
ZBORUL CIRCUMLUNAR
APOLLO-8
1968
ZBORUL CIRCUMLUNAR
POSTA AERIANA
POSTA ROMANA
3,30 L
F. BORMAN J. LOWELL W. ANDERS
CONSTANTA CARTARE

21. XII. - h. 12,51 G.M.T.
Lansarea la Cape Kennedy
21. XII. - h. 17,42 G.M.T.
Ieşirea din gravitatea Pămîntului
24. XII. - h. 12,08 G.M.T.
Intrarea pe orbita eliptică a Lunii
25. XII. - h. 06,06 G.M.T.
Desprinderea din orbita circumlunară
27. XII. - h. 15,51.11 G.M.T.
Amerizarea în Oceanul Pacific

EVOLUȚIA FĂRĂ PRECEDENT ÎN ISTORIA COSMONAUTICII A CABINEI SPAȚIALE «APOLLO 8», AVÎND LA BORD COSMONAUȚII AMERICANI FRANK BORMAN, JAMES LOVELL ȘI WILLIAM ANDERS, PE TRAIECTORIA PĂMÎNT — LUNĂ — PĂMÎNT, S-A ÎNCHEIAT CU SUCCES LA 27 DECEMBRIE 1968 DUPĂ 147 ORE DE ZBOR.

ACESTEI STRĂLUCITE PERFORMANȚE ȘTIINȚIFICE, DIRECȚIA GENERALĂ A POȘTELOR ÎI CONSEMNEAZĂ O EMISIUNE DE MĂRCI POȘTALE. DESTINATĂ POȘTEI AERIENE, EMISIUNEA ESTE FORMATĂ DINTR-O VALOARE DE 3,50 LEI, TIPĂRITĂ ÎN COLI DE 4 BUCĂȚI.

EMISIUNEA ESTE COMPLETATĂ DE UN PLIC «PRIMA ZI» OBLITERAT CU O ȘTAMPILĂ SPECIALĂ.

AGENDA MINITEHNI

Un mare număr de scrisori sosesc din partea minitehnicienilor din intreaga țară și regret sincer că nu pot răspunde fiecăruia în parte. Ca o concluzie generală însă, reiese că mai toată lumea a depășit faza de construcție a obiectelor pentru concurs și că încercarea funcționalității obiectelor este în toi.

Legat de această etapă aș vrea să vă recomand: MULTĂ GRIJĂ!

Cei care concurați cu obiecte alimentate de la rețeaua electrică fiți atenți să nu vă curentați! Folosiți clești, șurubelnițe, chei bine izolate. **Nu atingeți circuitele aparatelor construite de voi pînă cînd nu ați scos ștecherul din priză.**

Rachetiștii, care în afară de carton și clei folosesc și materiale chimice inflamabile, trebuie să umble cu maximum de atenție atunci cînd prepară cartușul propulsiv. **Orice sursă de incandescență trebuie îndepărtată** *din vecinătatea sulfului și a azotatului de potasiu.*

Modeliștii care lucrează cu motoare cu explozie de 1,5 sau 2,5 cm vor avea grijă să-și prepare amestecul carburant **numai în aer liber,** *departe de orice sursă de foc.* **Încercarea modelelor se va face, de asemenea, exclusiv în aer liber.** *Fiți atenți la elice! O pornire bruscă a motorului vă poate face să vă alegeți cu o lovitură peste degete.*

Constructorii de carturi să se mulțumească cu viteza de 20—25 km pe oră și asta după ce s-au asigurat că sistemul de direcție și frînă funcționează perfect. **Criteriul de premiere al carturilor nu va fi viteza atinsă, ci perfecțiunea de execuție.**

În general, pentru toți concurenții:

ÎNCERCAȚI-VĂ CONSTRUCȚIILE, APARATELE, NAVO, AERO ȘI RACHETO-MODELELE NUMAI SUB DIRECTA SUPRAVEGHERE A PROFESORILOR, INGINERILOR, TEHNICIENILOR SAU MAIȘTRILOR CARE SE OCUPĂ DE ÎNDRUMAREA VOASTRĂ.

Prof. univ. EDMOND NICOLAU
Președintele clubului
«Minitehnicus-Cutezătorii»

aplauze

AVENTURI ELECTRONICE

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

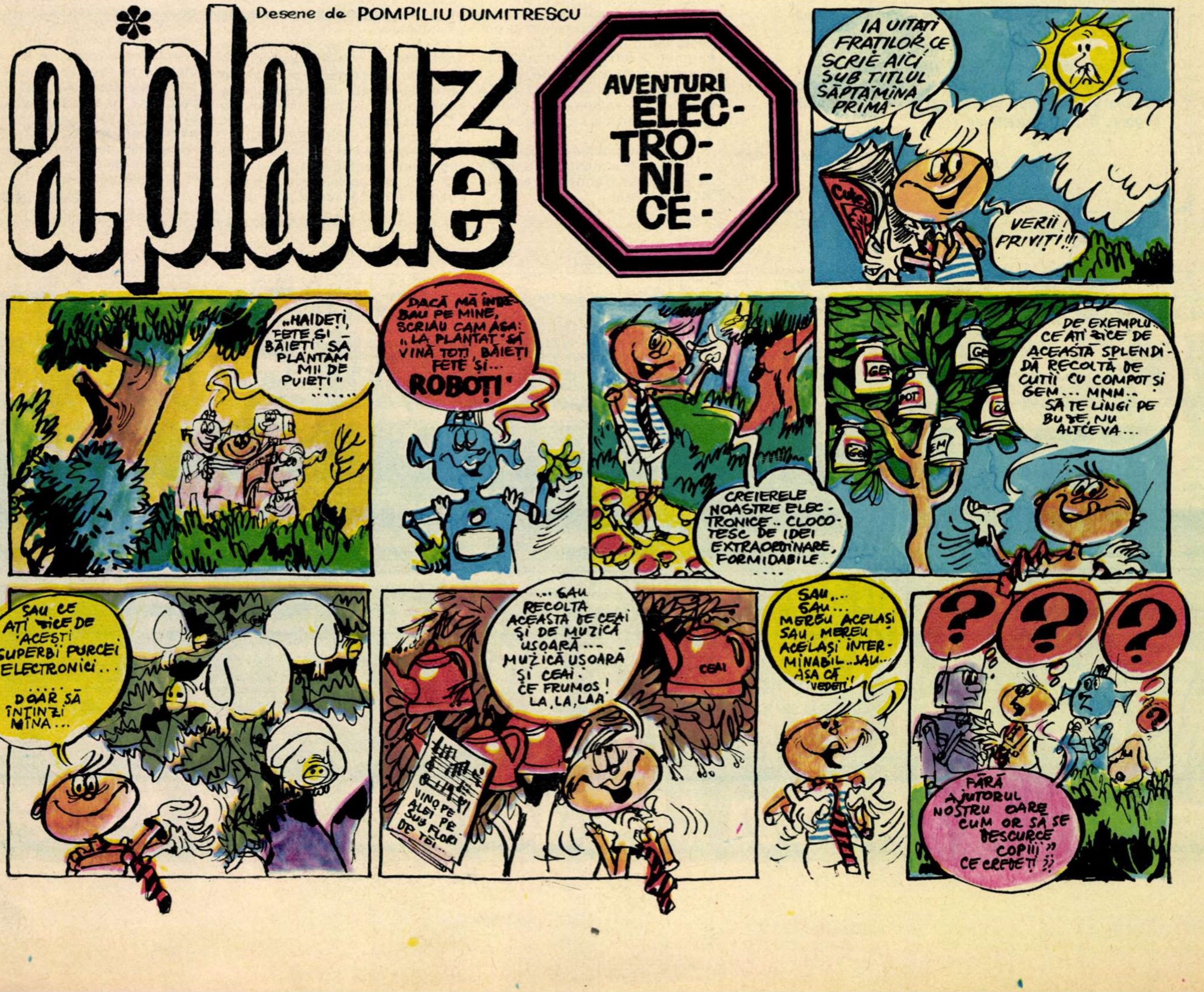
IA UITAȚI FRAȚILOR CE SCRIE AICI SUB TITLUL SĂPTĂMÎNA PRIMA
VERII! PRIVIȚI!!!
„HAIDEȚI, FETE ȘI BĂIEȚI SĂ PLANTĂM MII DE PUIEȚI" ......
DACĂ MĂ ÎNTREBAU PE MINE, SCRIAU CAM AȘA: „LA PLANTAT SĂ VINĂ TOȚI, BĂIEȚI FETE ȘI... ROBOȚI"
CREIERELE NOASTRE ELECTRONICE.. CLOCOTESC DE IDEI EXTRAORDINARE, FORMIDABILE.. ....
DE EXEMPLU.. CE AȚI ZICE DE ACEASTĂ SPLENDIDĂ RECOLTĂ DE CUTII CU COMPOT ȘI GEM... MMM.. SĂ TE LINGI PE BUZE, NU ALTCEVA...
GEM
POT
SAU CE AȚI ZICE DE ACEȘTI SUPERBI PURCEI ELECTRONICI... ..... DOAR SĂ ÎNTINZI MÎNA...
... SAU RECOLTA ACEASTA DE CEAI ȘI DE MUZICĂ UȘOARĂ... MUZICĂ UȘOARĂ ȘI CEAI. CE FRUMOS! LA, LA, LAA
CEAI
VINO PE ALEI PE SUB FLORI DE TEI..
SAU... SAU... MEREU ACELAȘI SAU, MEREU ACELAȘI INTERMINABIL.. SAU... AȘA CĂ VEDEȚI!
???
FĂRĂ AJUTORUL NOSTRU OARE CUM OR SĂ SE DESCURCE COPIII?? CE CREDEȚI ??

S

JURIUL ROAGĂ pe toți concurenții să nu înceapă trimiterea construcțiilor la concurs, înainte de 1 aprilie 1969, pentru a nu se produce îngreunarea operațiilor de depozitare.

JURIUL REAMINTEȘTE că toate construcțiile vor trebui să fie însoțite de fișa tehnică detaliată (cu schemă). Întrucît e foarte posibil ca o parte dintre cele mai frumoase construcții să constituie obiectul unei cărți, îi rugăm pe participanți să trimită o dată cu fișa tehnică și fotografia lor (individual sau în grup).

JURIUL PRECIZEAZĂ că toate construcțiile vor trebui să sosească în redacție, în stare de funcționare. De aceea, reamintim pentru secția A:

— Construcțiile electrice vor trebui să funcționeze la rețeaua de 220 V.

— Schimbați bateriile la aparatele ce funcționează cu baterii, cît mai aproape de data trimiterii lor la redacție.

— Pentru roboții radio ghidați, sugerăm folosirea unui redresor conectabil la rețea pentru tabloul de comandă, folosirea de acumulatori sau în orice caz, de dispozitive care să evite descărcarea prea rapidă a potențialului electric.

POȘTA REDACȚIEI

ADRIANA TRĂNCĂU — Craiova. *«Am făcut o prinsoare. Într-o discuție despre muzica ușoară susțineam că Salvatore Adamo este de origine belgiană. Răspundeți-mi urgent. Dacă nu e așa, va trebui să renunț la o frumoasă excursie. Așa a fost prinsoarea».*

Ai cîștigat, dragă Adriana. Vei merge în excursie. Ai avut dreptate. Chiar dacă acum se află în Franța, Salvatore Adamo a trăit în satul belgian Jemapp. Ca să-ți facem plăcerea îți trimitem și fotografia sa. În felul acesta răspundem și dorinței altor numeroși corespondenți.

ȘTEFAN TIȚĂ — Cîmpulung Moldovenesc. *«De curînd, cercul filatelic din scoala noastră a deschis o expoziție. Am fi bucuroși să ne împrietenim cu alți filateliști din țară. Scrieți-ne pe adresa Școlii generale nr. 2, Cîmpulung Moldovenesc — jud. Suceava».*

Mulțumim pasionaților filateliști pentru interesantul album filatelic trimis cutezătorilor.

IONESCU I. ION — Leordeni, Argeș. Din lunga ta scrisoare am înțeles cît de mult dorești să devii aviator. Vezi, în nr. 10 al revistei noastre, la «Poșta redacției» am publicat adresa care te interesează.

Îți dorim ca visul tău să... prindă aripi.

FLORI DE LUMINĂ

Cine-mi scrie din uzină
Tot cu fire de lumină?
Învîrtesc de un buton
Și am soarele-n plafon.
Cînd se lasă seara lină,
Înfloresc sori în grădină,
Peste satul meu — și iată
Umbra fuge speriată.
Un buton doar, răsucii
Și-am făcut din noapte... zi!

COJOCEA VASILE,
cl. a VI-a B,
Nămoloasa, jud. Galați

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

- **Cercul de corespondenți,** *Școala generală nr. 2. Tisa, com. Sîngeru, jud. Prahova* — **corespondență, filatelie.**
- **Demirian Luiza,** *Calea Griviței nr. 107—109 Bloc B, Scara A, et. III, ap. 45, Sector 8, București* — **ilustrate și filatelie.**
- **Moise I. Nicolae,** *Str. Nucilor nr. 8, Isaccea, jud. Tulcea* — **fotografii de actori.**
- **Benea Mona,** *B-dul 23 August nr. 18, ap. 1, Craiova, jud. Dolj* — **fotografii, actori români și străini.**

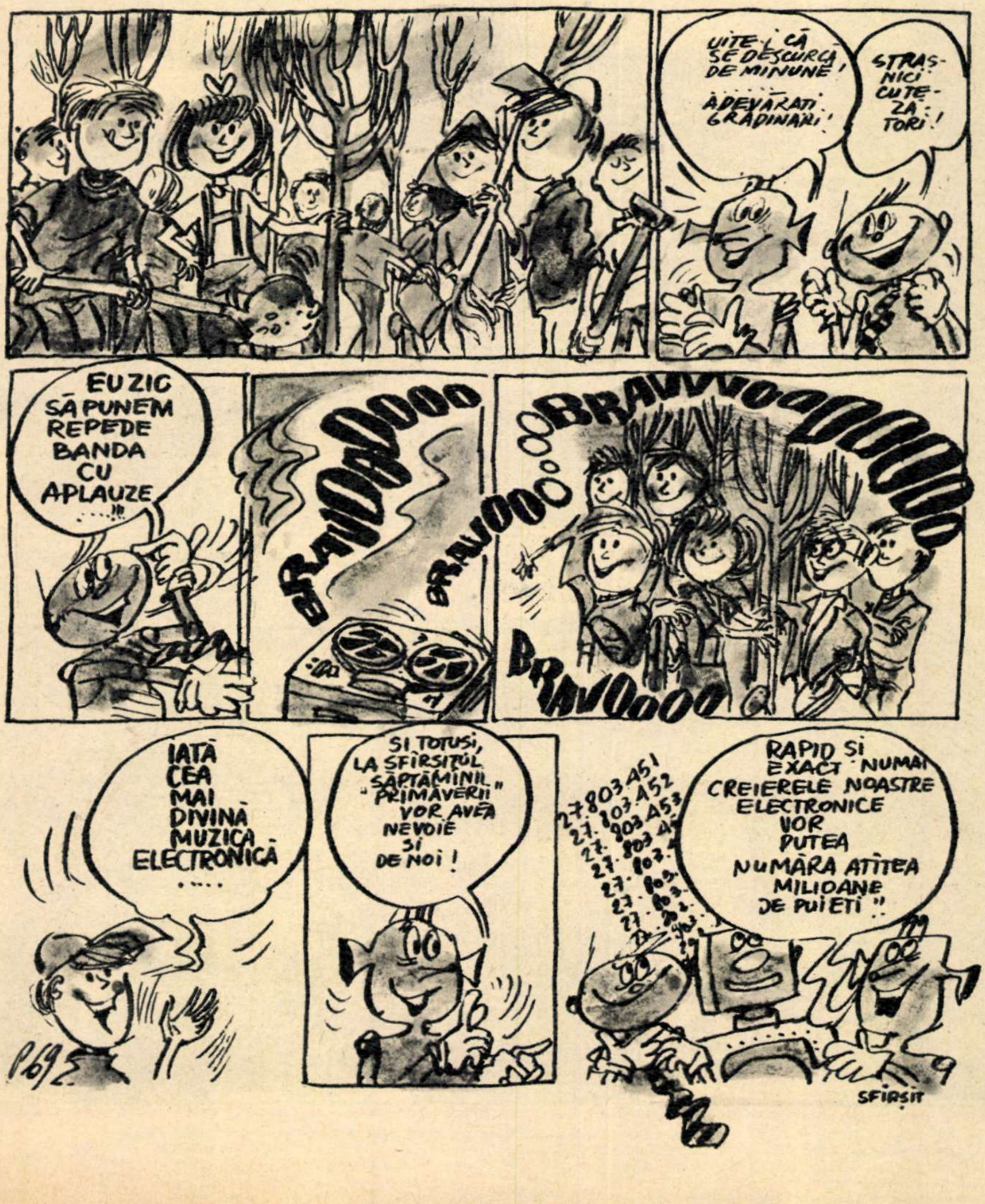
UITE-I CĂ SE DESCURCĂ DE MINUNE!
ADEVĂRAȚI GRĂDINARI!
STRAȘNICI CUTEZĂTORI!
EU ZIC SĂ PUNEM REPEDE BANDA CU APLAUZE .....!!
BRAVOOOOOO
BRAVOOOO
BRAVVVOOOOOOOOO
BRAVOOOOO
IATĂ CEA MAI DIVINĂ MUZICĂ ELECTRONICĂ .....
ȘI TOTUȘI, LA SFÎRȘITUL SĂPTĂMÎNII „PRIMĂVERII" VOR AVEA NEVOIE ȘI DE NOI!
27.803.451
27.803.452
27.803.453
RAPID ȘI EXACT NUMAI CREIERELE NOASTRE ELECTRONICE VOR PUTEA NUMĂRA ATÎTEA MILIOANE DE PUIEȚI!!
P69
SFÎRȘIT

PENTRU PARTICIPANȚII LA CONCURSUL «CELE MAI FRUMOASE LEGENDE» AL REVISTEI «ALBINA»

Ca urmare a anunțului pe care l-ați citit în revista «Cutezătorii», publicația «Albina» a primit de la pionieri și școlari sute de scrisori pentru concursul «Cele mai frumoase legende». Multe dintre ele oglindesc figuri de seamă din trecutul poporului nostru, vorbesc despre frumusețea locurilor, despre obiceiuri din bătrîni, despre formarea unor sate și orașe, despre munți și ape.

Concursul este deschis în continuare. Puteți trimite legende pe care să le fi auzit de la cei vîrstnici, din satul sau orașul în care trăiți și pe care să le repovestiți frumos, într-o limbă îngrijită. Nu intră în concurs legendele cunoscute, difuzate la radio sau tipărite în cărți și reviste.

Urmăriți revista «Albina» care publică, aproape număr de număr unele din cele mai bune lucrări primite în cadrul acestui concurs.

Aveți încă timp să trimiteți legendele culese de voi, pînă la 30 aprilie a.c., pe adresa Revista «ALBINA», BUCUREȘTI, OFICIUL 33.

Vă urăm succes!

108

Vremea lui Țepeș Vodă

9

Scenariu: **VASILE MĂNUCEANU**
Ilustrații: **ANTON PERUSSI**

SPĂTARUL HOLBAN ȘI ALȚI BOIERI HOTĂRĂSC SĂ-L PIARDĂ PE VLAD VODĂ ȘI SĂ ÎNCHINE ȚARA VRĂJMAȘULUI. ÎMPREUNĂ CU CĂPITANUL PETREA ȘI CU ALȚI OȘTENI DE CREDINȚĂ, ȚEPEȘ PORNEȘTE SPRE CETATEA TÎRGOVIȘTEI, PENTRU A-I PEDEPSI PE TRĂDĂTORI.

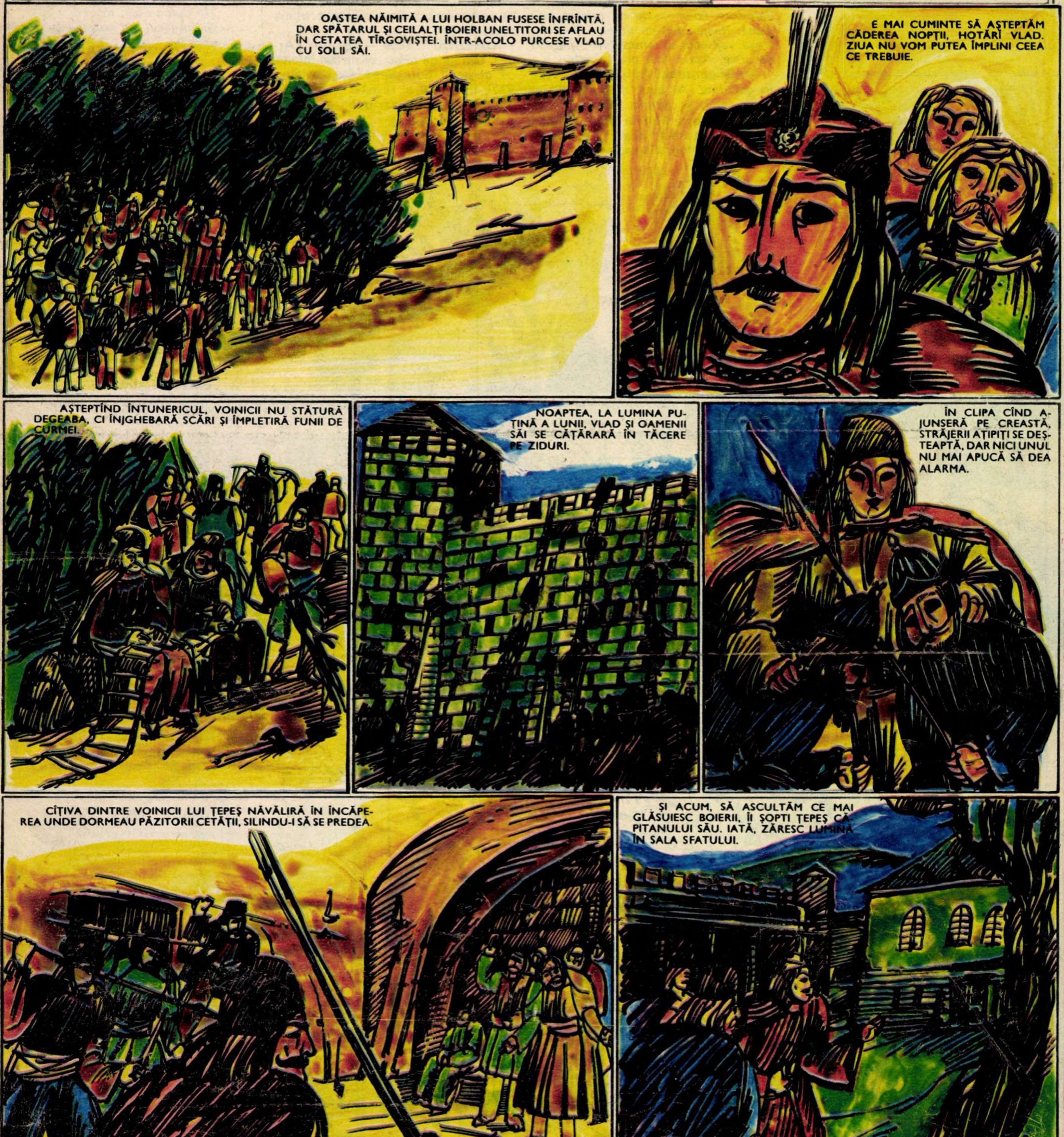
OASTEA NĂIMITĂ A LUI HOLBAN FUSESE ÎNFRÎNTĂ, DAR SPĂTARUL ȘI CEILALȚI BOIERI UNELTITORI SE AFLAU ÎN CETATEA TÎRGOVIȘTEI. ÎNTR-ACOLO PURCESE VLAD CU SOLII SĂI.
E MAI CUMINTE SĂ AȘTEPTĂM CĂDEREA NOPȚII, HOTĂRÎ VLAD. ZIUA NU VOM PUTEA ÎMPLINI CEEA CE TREBUIE.
AȘTEPTÎND ÎNTUNERICUL, VOINICII NU STĂTURĂ DEGEABA, CI ÎNJGHEBARĂ SCĂRI ȘI ÎMPLETIRĂ FUNII DE CURMEI.
NOAPTEA, LA LUMINA PUȚINĂ A LUNII, VLAD ȘI OAMENII SĂI SE CĂȚĂRARĂ ÎN TĂCERE PE ZIDURI.
ÎN CLIPA CÎND AJUNSERĂ PE CREASTĂ, STRĂJERII AȚIPIȚI SE DEȘTEAPTĂ, DAR NICI UNUL NU MAI APUCĂ SĂ DEA ALARMA.
CÎȚIVA DINTRE VOINICII LUI ȚEPEȘ NĂVĂLIRĂ ÎN ÎNCĂPEREA UNDE DORMEAU PĂZITORII CETĂȚII, SILINDU-I SĂ SE PREDEA.
...ȘI ACUM, SĂ ASCULTĂM CE MAI GLĂSUIESC BOIERII, ÎI ȘOPTI ȚEPEȘ CĂPITANULUI SĂU. IATĂ, ZĂRESC LUMINĂ ÎN SALA SFATULUI.

(Va urma)

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul poligrafic «CASA SCÎNTEII» Redactor de număr: Lidia NOVAC; Redactor artistic: Ion DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.

Cutezătorii

13
JOI, 27 MARTIE
1969, ANUL III
(79)

Biblioteca municipală
Tîrgu Mureș

REVISTĂ EDITATĂ
DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL
ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

ÎN APARTAMENTELE
FAMILIEI VULPES VULPES!
(AMĂNUNTE ÎN PAG. 11)

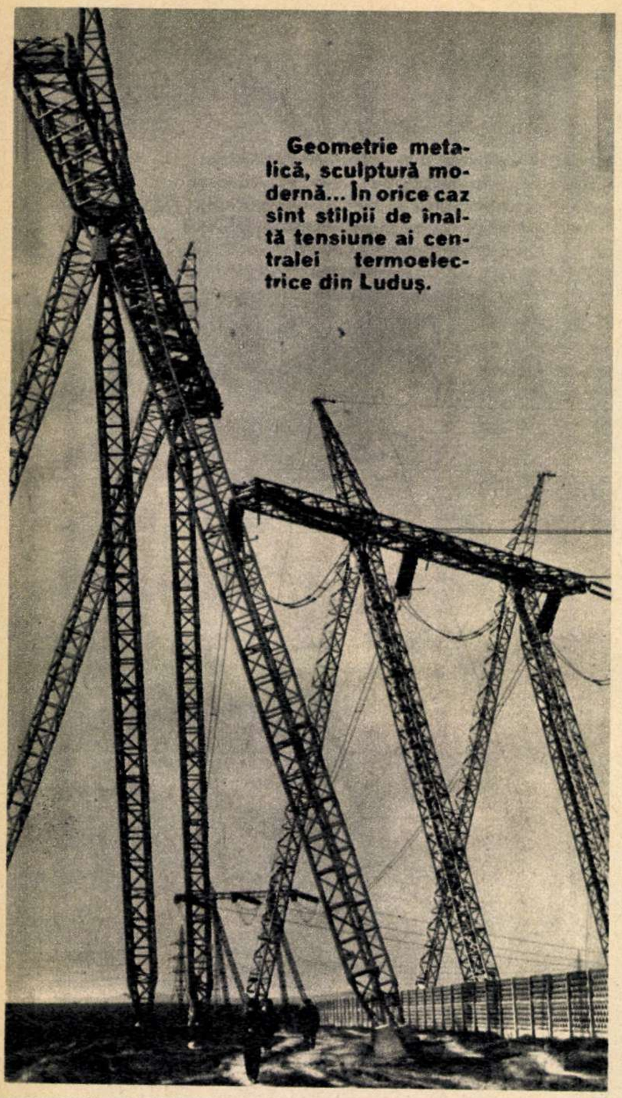

Geometrie metalică, sculptură modernă... În orice caz sînt stîlpii de înaltă tensiune ai centralei termoelectrice din Luduș.

Noi, strălucitoare și puternice, tractoarele produse de marea uzină de la Brașov așteaptă să ia cu asalt ogoarele.

Membrii orchestrei de acordeoane de la Casa pionierilor din Tîrgu Jiu se pregătesc pentru Festivalul cultural-artistic al pionierilor și elevilor.

O ilustrată pe adresa voastră:
Lacul Sfînta Ana.

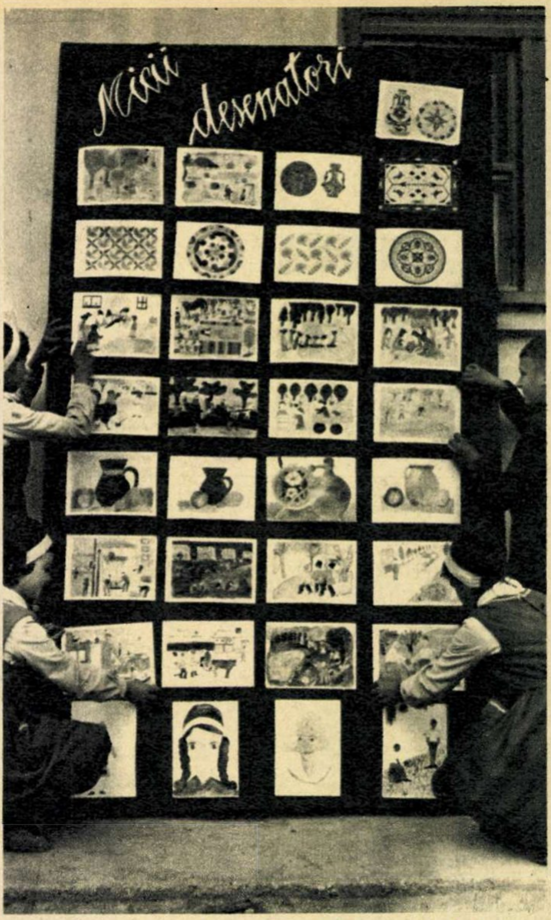

Poftiți la vernisaj! Membrii cercului de arte plastice de la Școala generală din Bolintinul din Vale, județul Ilfov, vă invită la expoziția lor.

Scrisoarea săptămînii

ILUSTRATA DE PRIMĂVARĂ

Se întîmplă ceva mai atrăgător decît cea mai captivantă aventură recomandată de telezîmbetul lui Simon Templar... «Pe cai!» ar striga voios bunul Cowboy, «Sus ancora!» ar comanda Marinarul Neînfricat. Voi însă nu trebuie să vă grăbiți. E de-ajuns să ieșiți în curte, pe stradă, în parc. Aerul e proaspăt și dulce, părînd parfumul unui gigantic și neasemuit fruct. Acest fruct e poate soarele, acest fruct e poate pămîntul! **A venit primăvara,** *și după cum se știe, ea face parte din restrînsul număr de un... miliard al lucrurilor mai importante decît chewing-gum-ul, televiziunea, automobilele și muzica ușoară! Dar uite că m-am luat cu vorba și nici n-am observat cum în grădina școlii voastre a apărut un covor de flori proaspăt răsădite! Sînt sigur că dacă întorc capul am să văd că dealul pînă mai adineauri chel este acum acoperit de coafura energică a unei plantații de puieți! Deci, nu numai că a venit primăvara, dar a început și săptămîna pe care pionierii i-o dedică în fiecare an. Așadar, cutezătorii noștri care au știut umbla acum trei luni cu plugușorul strigînd «Semne bune anul are» se pricep acum să dea ei înșiși o mînă de ajutor naturii pentru ca izbînda noului an să fie deplină.*

Se întîmplă ceva mai captivant decît aventurile lui Simon Templar? Da! Un băiat pe care-l știe toată lumea de ulițarnic și certăreț se uită pe cer de o săptămînă și notează într-un carnețel toate păsările călătoare care se întorc...

Ovidiu Zotta

P.S. *În clipa cînd aceste rînduri pleacă la tipar, a început din nou să ningă. Dar cine nu știe că petalele acestei zăpezi tîrzii sînt prefața florilor de măr și de cireș!*

RADAR
Cutezătorii

Un muzeu original

Grupa micilor cercetători ai stației de excursioniști din ținutul Kurgansk (U.R.S.S.) colecționează de mai mulți ani diverse materiale despre N.K. Krupskaia, tovarășa de viață și de muncă a lui Lenin. Cercetătorii — pionierii — și-au alcătuit un muzeu în care sînt păstrate scrisori, fotografii rare, istorisiri culese și redactate de copii, în care localnicii povestesc diverse episoade legate de întîlnirile lor cu Krupskaia. De curînd, muzeul s-a îmbogățit cu medalia jubiliară Nadejda Konstantinovna Krupskaia.

Hobby

La Budapesta, la Casa de cultură a Capitalei, e o animație neobișnuită în fiece duminică, înainte de prînz. Copii cu diferite pasiuni (hobby) se întîlnesc aci pentru a realiza schimburi de cutii de chibrituri, timbre, fotografii de artiști, modele de autoturisme, ministicluțe și cîte și mai cîte.

ECRAN
CUTEZĂTORII

ROMANIA
…AREA FINALĂ A FESTIV…
…LUI CULTURAL ARTISTIC…
RILOR ȘI ELEVI…

„Ștafeta pionieriei“

Din mulțimea de scrisori sosite la **ALERTA ROZETELOR-«Ștafeta pionieriei»,** am ales doua care, asemenea unor file de jurnal, consemnează cele mai frumoase activități pionierești desfășurate în cursul anului trecut și păstrate în memoria detașamentului, a unității.

● Iată-i pe elevii **Școlii generale din comuna Rîureni, județul Vîlcea,** evocînd — cu prilejul comemorării a 120 de ani de la revoluția din 1848 — momente din viața revoluționarilor din tabăra generalului Magheru, chiar pe locul unde odinioară a existat această tabără.

Spectacolul istoric de mare amploare s-a bucurat de răsunet în tot județul. În clișee: scenă din spectacol și tabăra într-un moment de odihnă.

● În urmă cu un an, cu prilejul «Zilei pionierilor», elevii și pionierii de la **Școala generală Bărbătești, comuna Cocu, județul Argeș** au inaugurat un interesant muzeu. Pe lîngă bogata colecție numismatică, muzeul posedă și obiecte care vorbesc despre îndeletnicirile din trecut ale localnicilor. Un ciocan de piatră dovedește existența în aceste locuri a unor oameni din comuna primitivă Sînt expuse acolo costume naționale care reconstituie portul specific local. Colecțiile muzeografice constituie un izvor de cunoaștere a trecutului satului și, în același timp, un bogat material didactic.

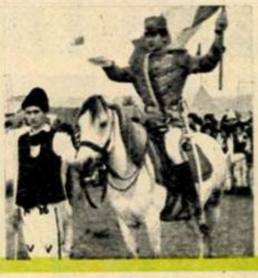

DIN AMERICA SPRE EUROPA, PE GHEAȚĂ?

DA! SPUN Cutezătorii

Patru oameni, patru sanii înfruntă zilnic (zilnic e un fel de-a spune, în împărăția ghețurilor veșnice «ziua» durează două ore și jumătate). Săptămînal trebuie parcurși 100 km.

Trebuie! Distanța de parcurs: 6 100 km (legarea Americii de Europa pe puntea ghețurilor Oceanului Arctic).

De aproape patru secole, navigatorii și exploratorii englezi s-au dovedit a fi cei mai îndîrjiți deschizători de drumuri de-a curmezișul Arcticii, fie în direcția polului, fie spre America și Asia. Numeroase regiuni glaciale de dincolo de Cercul Polar, mări arctice, strîmtori și golfuri poartă numele acestor eroi. Mulți au pierit, dar cei ce-au urmat au continuat cercetările.

De data aceasta trei englezi și un american încearcă ghețurile nordice: Wally Herbert, 33 de ani (este șeful expediției); căpitanul-maior Ken Hedges, în vîrstă de 32 de ani (medicul expediției); Fritz Koerner, 34 de ani (profesor de glaciologie și meteorologie la Universitatea din Ohio); Allan Gill, decanul de vîrstă, 36 de ani, geofizician.

Ei și-au propus să străbată în 16 luni cei 6 100 km care leagă Point Barrow (punctul cel mai nordic din Alaska) de arhipelagul Spitzberg din Nordul Norvegiei («Este cea mai mare aventură de la cucerirea Everestului, în mai 1953», afirma ziarul englez «Times»).

Cei patru temerari au pornit la 25 februarie 1968 din Point-Barrow. Fiecare sanie cîntărea 7,5 tone (conținea hrană, îmbrăcăminte, corturi, aparate).

Au plecat cu 40 de cîini eschimoși din Thulé (Groenlanda) dintre care au mai rămas doar 37 de cîini în viață. Cu toate descoperirile și mijloacele moderne, succesul expediției depinde de... cîini! Deși încărcătura este impresionantă, aceștia pot străbate 100—200 km pe zi (vă mai amintiți nuvelele lui Jack London?).

Expediția este aprovizionată în mod regulat de avioane militare care zboară deasupra Arcticii. Cei patru temerari sînt puși în legătură radiofonică permanentă fie cu Laboratorul de Cercetări navale arctice din Point Barrow, fie cu mica stație meteorologică T-3. Cu toate acestea, micul post emițător este frecvent perturbat de interferențele caracteristice regiunii. Iar uneori trec săptămîni întregi fără nici o veste de la cei patru oameni aflați în lumea imensă a zăpezii...

Și cînd se vor întoarce toți patru teferi, bucuria reușitei acestei extraordinare expediții nu va fi numai a lor, ci a tuturor oamenilor de pe glob care i-au urmărit, cu inima și gîndul, în cutezătoarea și marea lor aventură.

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

Acesta este traseul pe care-l vor străbate cei patru temerari. Urmăriți pe hartă Point Barrow, traversați, împreună cu săgeata, oceanul glacial arctic, și veți vedea drumul în imensul ocean alb al ghețurilor.

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

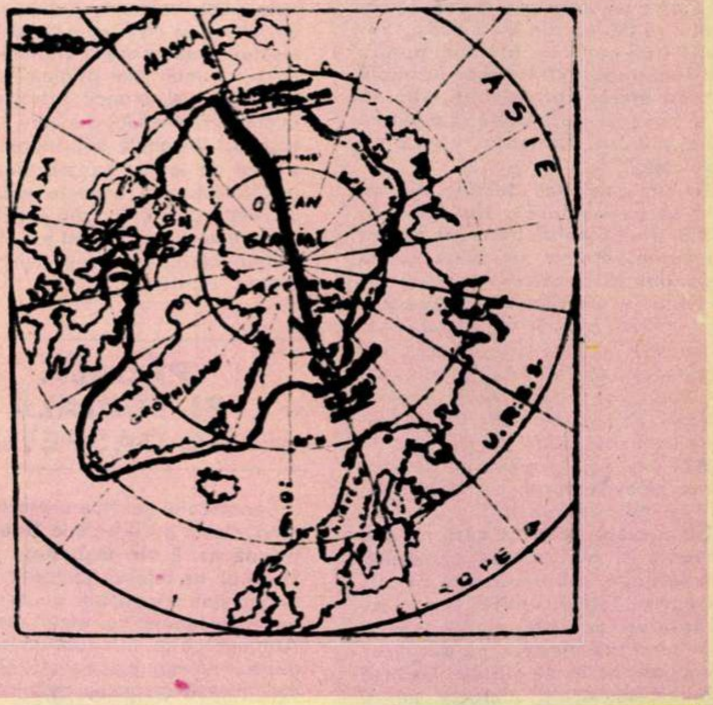

FAPTE PIONIEREȘTI

Anonimii!

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Ei, da unii copii sînt povestitori grozavi! Stau cîteodată cu gura căscată să-i ascult. Credeți, poate, că un «puștiulică» de 8—9 ani nu este în stare să «ia de coarne» un dulău fioros care băgase spaima într-un cartier întreg? L-am auzit cu urechile mele! (Nu pe dulău). Era de altfel un băiețaș norocos. Epopeea se ținea scai de dînsul. A doua sau a treia zi, dacă nu cumva peste 1—2 ore, tot el pusese cu «botul pe labe» un taur, un taur adevărat, atît de adevărat încît băiețașul putea să imite pînă și felul în care își «clănțănea caninii»... Ce-i drept, de la distanță e greu să urmărești firul întreg al unei povestiri, mai ales cînd te afli cu sufletul la gură. Așa, n-aș putea spune cu precizie dacă în al III-lea lui recital (căci avea ca și Homer 24 de «cînturi» și eu le-am auzit pe toate în tabăra de la Timișul de Sus) el a salvat o oaie din gura unui lup, lupul l-a salvat din gura unei oi sau viceversa. Totul era atît de dramatic, atît de palpitant, mai ales din clipa cînd în luptă a intervenit și un vultur pleșuv — asta e sigur că eroul avea și o pană drept mărturie, dar pana era de gîscă deoarece, ați reținut, desigur, vulturul era pleșuv. Dar poate credeți că acvila a intervenit așa, de dragul ciondănelii? Aș, el atacase un șarpe ce tocmai se încolăcise în jurul «fazei». Exagera? Cum vă permiteți să credeți așa ceva? Băiatul avea și martori. Da. Exact în clipa aceea trecea deasupra gîrlei (dar exact deasupra gîrlei) o farfurie zburătoare. Mă opresc însă aici: întîlnirea cu «marțianul de pe Venus» o fi avut loc în cîntul al IV-lea din ziua a II-a. Vedeți? Unii copii au un dublu noroc: pe lîngă faptul că lor li se întîmplă lucruri mereu formidabile, știu să le și povestească. Unde mai pui că au și martori. Fantastic, vorba lor, nu-i așa?

Și alți copii fac destule, dar nu știu să povestească. Un exemplu din multe posibile, transcris cuvînt cu cuvînt dintr-o scrisoare sosită redacției «Cutezătorii»: *«În ziua de 16 februarie am căzut din greșeală în gîrla umflată. M-a salvat un băiat căruia îi mulțumesc și pe această cale, deoarece pe urmă noi am fost internați în spitale deosebite și nici măcar nu știu cum îl cheamă. Vă rog să-i mulțumiți prin revista dumneavoastră».*

Aceasta este scrisoarea *în întregime*. «Povestitorul» — băiat? fată? — nu semnează.

Și această poveste care nu e o poveste și nici măcar povestită, mă subjugă, mă urmărește de zile întregi și, totuși, vedeți, are în total 5 rînduri (poate tocmai de aceea).

Și cînd mă gîndesc că din *nimic* alți copii fac 24 de cînturi! Eu însă îi felicit pe ceilalți. Inclusiv pentru anonimatul lor.

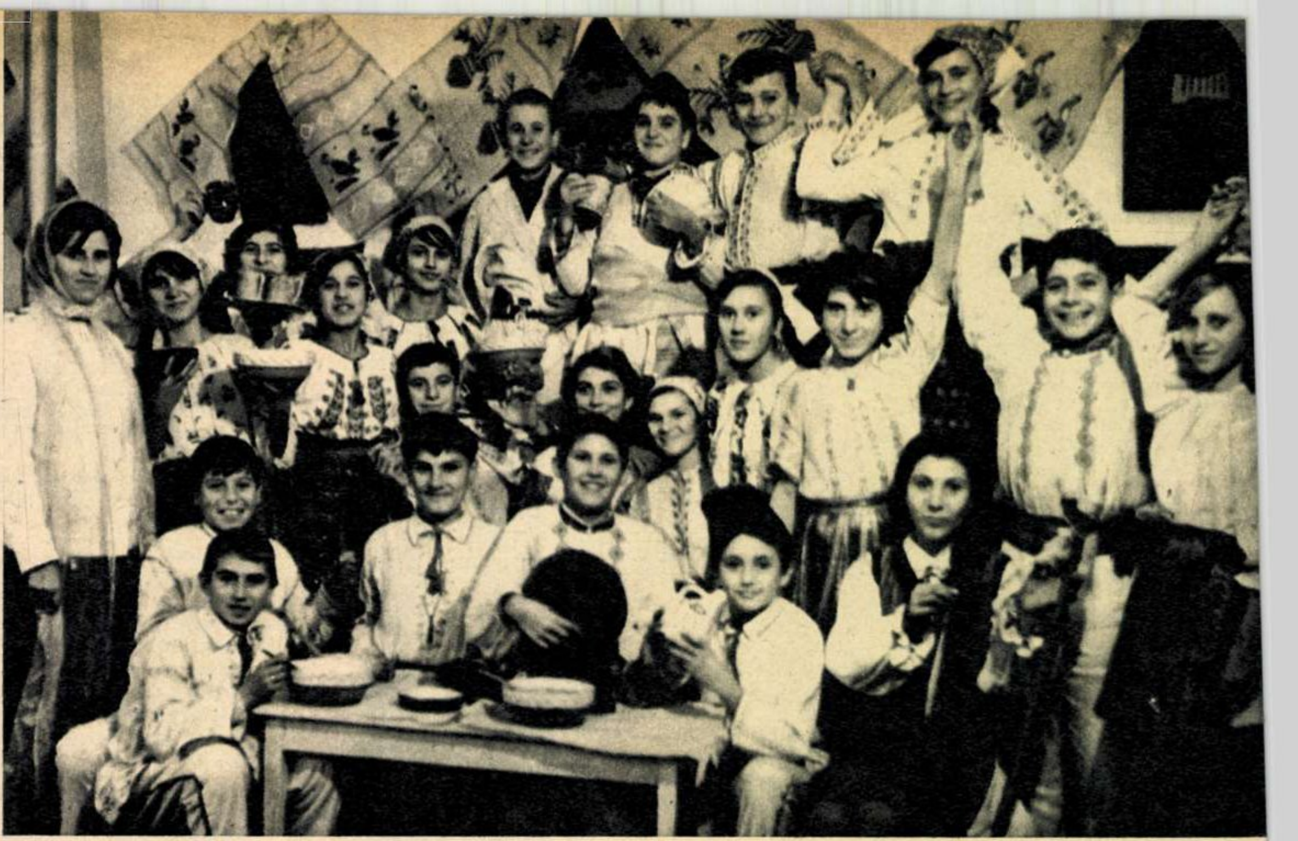

Mozaicul

2

Nu din macadam, nu din ceramică și nici împodobit cu arabescuri potrivit tradițiilor acestor ținuturi dunărene, peste care s-au suprapus epoci de istorie și civilizație eteroclită, s-a alcătuit acest mozaic, ci dintr-un material cu mult mai original, acela al fanteziei, al muncii inteligente, al tinereții. Obiectivul cu care s-au înregistrat imaginile și-a îndreptat fasciculul de lumini asupra cîtorva din multitudinea de aspecte variate ale activității pionierilor din județul Tulcea, pe care le-a reținut și selectat în scopul mărturisit de a le reuni într-un mozaic pionieresc.

PĂCALĂ ȘI TÎNDALĂ AU OASPEȚI

Spectacolul-șezătoare prezentat de elevii clasei a VII-a de la **Școala generală nr. 2 din Babadag** (foto 1). Decorul: un interior țărănesc ai cărui pereți sînt împodobiți cu scoarțe și marame țesute cu mare meșteșug. Aproape ca te miri cum de au ajuns gazdele să adune așa avuție și frumusețe în casa lor, ba mai mult, să aibă la cină atîția oaspeți, căci nu sînt altele decît cei doi mucaliți — prieteni vechi din poveștile noastre — Păcală și Tîndală. Se cuvine să spunem că și oaspeții sînt de seamă: tușa Mărioara, moș Marin și alți eroi din lumea «Amintirilor» lui Creangă. Păcală și Tîndală i-au înveselit pe oaspeți cu tot felul de glume și năzdrăvănii. Dar nici moș Marin nu s-a lăsat mai prejos cu ghicitorile și povestitul întîmplărilor hazlii. Fetele au tors, au cîntat, iar flăcăii s-au îndeletnicit mai mult cu bucatele aflate în castroanele și ulcelele de lut (ca din pămînt a răsărit o masă cu toate bunătățile «ce este pe lume și ce nu este!» — sarmale, plăcinte, floricele de porumb, nuci), și abia mai la urmă cu snoavele și cîntecele. Iar la cîntecul din fluier al lui Păcală — lipsind mioarele — mai, mai să salte masa și scaunele laolaltă. Șezătoarea s-a încheiat în aplauzele spectatorilor cu o cadînească așa cum se obișnuiește aici pe plaiurile Babadagului. Menționăm numele interpreților: mai întîi cei doi comici vestiți ai școlii — **Popa Ion** (Păcală) și **Viorel Șoricel** (Tîndală); apoi **Geană Constantina** (tușa Mărioara) și **Birică Marin** (moș Marin). N-a lipsit nici **Pavel Vasile,** un autentic Ion Torcălău, căci i s-a dus vestea în toată școala pentru minunile

ISTORIE ȘI

● Acum aproximativ 100 de milioane de ani creștea prin apropierea Babadagului uriașul arbore *Sequoia gigantea*, întîlnit azi în America de Nord. În vestitul parc din California el atinge înălțimea de 150 de metri.

● Numele Babadagului este de origine turcă și înseamnă «tatăl munților», iar colina Denis Tepe are înțelesul de «Colnicul mărilor». O legendă susține că de inelul de fier înfipt în stînca de pe vîrful lui au legat corabia lor argonauții, care după ce au furat «lîna de aur» din Colchida (Caucaz) au trecut pe aici în drum spre Grecia. Cert este că și astăzi există un inel de fier prins de stîncă și este posibil ca în trecutul îndepărtat apele mării să fi ajuns la poalele lui Denis-Tepe, permițînd corăbierilor să ancoreze aci.

● În drum spre Enisala șoseaua trece prin fața ruinelor cetății Heracleea. Se crede că cetatea ar fi existat și în timpul împăratului roman Constantin cel Mare, deoarece s-au găsit aici «periperi» (monezi în circulație pe acea vreme, cu care se pare că se plătea peștele cumpărat). Dar cetatea pare a fi cu mult mai veche, după cum spune legenda, căci aici zice-se și-ar fi găsit o vreme loc de odihnă mult-umblata Medea, fiica lui Aettes, re-

fanteziei

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

care ies din mîinile lui la războiul de țesut.

TINEREȚEA STRĂVECHILOR RITMURI

Coborîte parcă din alte timpuri sînt chipurile acestor fete îmbrăcate în costume pitorești, dar și ciudate totodată, executînd în pas lent un dans de ritual grecesc (foto 2). Într-adevăr, acest dans numit «Lăzărelul», se leagă de un vechi obicei de primăvară, cînd fetele din satul Izvoarele îmbrăcau acel costum de sărbătoare (alcătuit din gearul alb, împodobit cu cinci rînduri de zale prinse într-o pafta, din bluza și fusta de atlaz sau catifea, încinse cu brîul lat peste șorțul încărcat de dantele) și porneau cîntîndu-i bucuria sosirii primăverii. În coșurile acoperite cu un frumos șervet înflorat primeau din mîinile gospodarilor ofrande pentru ca anul să fie bogat și roditor. Cu acest dans, reprezentînd de fapt transfigurarea străvechiului rit grecesc, echipa **Școlii generale din comuna Izvoarele**, care are și un repertoriu autentic dobrogean, a cîștigat locul I la faza județeană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și elevilor.

DIALOGUL VÎRSTELOR

De data aceasta am ales un prim plan — o imagine semnificativă pentru poezia acestor locuri născute din ape pline de cîntec. (foto nr. 3). Nu e încă vremea ca lotcile să pornească spre împărăția deltei, căci «abia s-a rupt zăporul apelor», spun bătrînii pescari. Marele povestitor **Christian Andersen**, călătorind pe Dunăre, asemuia bătrînul fluviu (pe care, străbătînd atît Europa, colonii întregi de sloiuri de gheață migrează spre mare) cu apele Nordului. Și în aceste zile de silită odihnă și așteptare, bătrînul pescar și nepoata lui, fiică a deltei, zăbovesc cu privirea pe o carte, căutînd să-i deslușească tainele. Curînd însă copiii din **Caraorman**, potrivit tradiției, de «Ziua pionierilor», vor porni cu lotcile spre a se întîlni cu cei de la Crișan. Inserarea va răsuna atunci nu de cîntecele grave ale pescarilor, ci de voci tinerești. Întreaga deltă va fi inundată de bucuria lor și de lumina făcliilor

«Apoi în împărăția apelor
cu linia stufului singur contur
cu fluierul vîntului singur năier,
va fi din nou numai:
apă și cer
trestii și cer
sălcii și cer
păsări ce măsoară zările largi
cu un echer

. . . . .

și pescarii cîntînd
pescarii cu vocile pline și
grave...»

Acestea sînt, de fapt, o parte din versurile «Cîntecului din deltă» al poetei Aurora Conțescu, versuri cu care pioniera Coman Liliana de la Școala generală nr. 5 din Tulcea va participa la faza republicană a Festivalului.

Pentru a zugrăvi delta am ales și un desen intitulat «La chei», lucrare a elevei Fărăgău Simona din clasa a VII-a, **Școala generală nr. 5 din Tulcea** (foto nr. 4), care-l sugerează într-un fel pe Steriadi prin aceste tușe sigure care dau o senzație de contururi precise și de mișcare totodată.

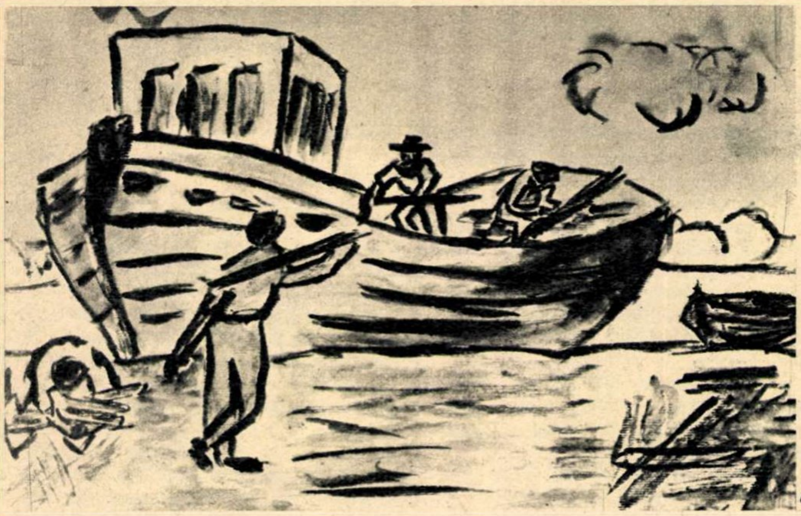
4

...ȘI SECRETUL SUCCESULUI

Ansamblul coral al aceleiași școli (foto nr. 5) numără 150 de pionieri și școlari. Din relatările cîtorva dintre ei am aflat că din 1964, la toate concursurile artistice locale s-au clasat pe primul loc. Am încercat să știu care e cheia acestor repetate succese. Pînă la momentul festiv, cînd ansamblul se prezintă în fața publicului cu cele mai frumoase piese din bogatul său repertoriu, trebuie zile în șir de muncă, de repetiții... în pianoforte. Acesta e stilul: la un registru grav, susținut, cu efort. De altfel ansamblul are și acompaniament orchestral — fără pian însă. Deocamdată sînt suficiente 7 viori, 8 acordeoane, 3 trompete, un contrabas și o baterie. Fiecare compartiment orchestral (partidă) are un «concert-maestru» cu care lucrează exclusiv pe partitură pînă la eliminarea ultimei disonanțe. Numai după aceea întreaga orchestră se reunește sub bagheta «șefului de orchestră», Zaharia Mihai. Apoi soliștii repetă și ei împreună cu orchestra, în vreme ce corul, constituit pe 3 voci, își însușește la rîndu-i melodiile sub conducerea maestrului. Profesorul Ion Ștefănescu lucrează cu acest ansamblu din 1964 și faptul acesta e edificator ținînd seama că de atunci datează primul lor succes. Repertoriul cuprinde cîntece patriotice, pionierești, prelucrări folclorice, dar cel mai îndrăgit este cîntecul compus anume pentru ei, intitulat «Steaguri pionierești», darul muzical oferit de maestru elevilor săi.

3

ȘCOALA
generală
5
5

O METAFORĂ MODERNĂ ÎN INIMA DELTEI

Un neobișnuit stejar secular care, supus unei metamorfoze, a devenit... metaforă modernă, găzduind o cutie poștală în peisajul deltei. De aici pornesc în toată țara zeci de scrisori obișnuite, dar și mesajele copiilor din deltă, din care se deslușesc însușirile vîrstei lor: ingenuitatea și spontaneitatea, munca și pasiunea, într-un cuvînt, entuziasmul tinereții — liantul acestui mozaic pionieresc (foto 6).

ILEANA PIȚA

6

LEGENDĂ

gele Colchidei.

- Tulcea — poarta de intrare în Delta Dunării — a fost întemeiată acum 2 600 de ani de către grecii din Milet, o dată cu coloniile Tomis, Callatis, și purta numele Aegyssus.

- Dintre marii peregrini care au vizitat Tulcea în secolul trecut menționăm pe vestitul autor de romane științifico-fantastice *Jules Verne*, care a fost foarte plăcut impresionat de forma amfiteatrală a acestui oraș dunărean. *Jules Verne* a încercat să deslușească numele fluviului care, după părerea sa, vine de la cuvîntul zendic «asdanu», care înseamnă repede.

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

Băiatul

de NICOLAE DAMIAN

Adevărul este că nu văzuse în viața lui un ceas solar. Am înțeles asta abia după două ore, timp în care își dăduse niște aere grozave. Că, pentru așa ceva i-ar trebui un băț nici mai lung și nici mai scurt de zece centimetri, un cui cu un inel suficient de mare la unul din capete, o sfoară și mai nu știu ce. Cînd, după căutări îndelungate, avu tot ceea ce își dorise, se roti încet, de cîteva ori, și deodată, brusc, azvîrlindu-și mîna în față cu arătătorul întins strigă:

— Acolo.

Am pornit după el. Locul ales era aproape de gardul ce înconjura spitalul și, sincer să fiu, nu mi s-a părut foarte nimerit. Chiar și numai pentru că nu era perfect orizontal. Dar cum ori de cîte ori am vrut să-mi dau și eu cu părerea,se întorcea spre mine privindu-mă ironic, l-am lăsat în plata domnului. Mai întîi lovi cu piciorul o piatră, apoi, aplecîndu-se, a măturat cu vîrful degetelor frunzele, bucățile de hîrtie și ce mai era pe suprafața terenului. Abia după aceea spuse:

— Gata, ne apucăm de treabă. Tu fii atent să-mi dai exact ceea ce-mi trebuie.

Înfipse cuiul în pămînt, după ce a trecut mai întîi prin inel sfoara, și cu un capăt al acesteia începu să se învîrtă descriind pe pămînt un cerc. Pînă aici încă am mai crezut că poate va ieși ceva. Însă în tot ce făcu după aceea își dădu în petic de atîta neîndemînare. Odată i s-a rupt sfoara, de vreo cîteva ori a reușit să smulgă cuiul din pămînt și, neatent cum este el de obicei, călca mereu pe marginile cercului. Cînd l-am văzut obosit, transpirat și gata să lase totul baltă, i-am spus:

— Lasă, Bebe, zău, o să-mi arăți altădată.

— Ce ți-a venit? se întoarse el spre mine repezit și supărat. În clipa aceea de sus, de deasupra noastră, s-a auzit un glas:

— Hei, voi de colo, ce faceți?

În pervazul unei ferestre la etajul unu al spitalului, am zărit chipul unui băiat. Întîi am avut impresia că-l cunosc de undeva. Sau mi se părea numai. Oricum,ochii aceia mari și negri și foarte strălucitori nu-mi erau străini:

— Și povestea aia ce e? întrebă băiatul arătînd cu mîna. Avea o mînă subțire și palidă. De altfel și obrajii îi erau palizi.

— Vreți să spuneți că e un ceas solar? mai întrebă el văzînd că nu aveam de gînd să-i răspundem. Abia atunci se ridică și Bebe și, privindu-l neîncrezător, mormăi:

— Tu ce crezi?

— Asta-i bună, spuse băiatul. Se vede limpede că e un ceas solar. Doar să-i mai puneți orele. Terenul pe care l-ați ales însă nu e cel mai bun. În curînd îl va acoperi umbra.

Mă uitam la Bebe. I se luminase fața de bucurie ca unul căruia, în sfîrșit, i se recunoșteau meritele sale deosebite.

— Să nu-ți închipui că n-am prevăzut așa ceva, spuse el și făcu un pas mai aproape de gard. Mă uimea cu cîtă ușurință își recîștiga Bebe încrederea în el.

— Spune-mi însă, continuă băiatul, îl vei lăsa așa sau ai de gînd să construiești un ceas-calendar?

L-am văzut pe Bebe îndepărtîndu-și dintr-o dată picioarele, de-ai fi zis că pămîntul se clătina sub el. Întrebarea era mortală, se vedea clar, dar el se ținu bine totuși.

— Cred că îl voi face și calendar, adică sigur va fi un ceas-calendar. Nu știu însă dacă și tu ai același sistem de construcție ca al meu.

— Ei, sistem!? făcu cel din pervazul ferestrei aplecînd capul într-o parte și tot părul mare și negru îi alunecă în față acoperindu-i fruntea. E o chestie foarte simplă pe care am pus-o la punct aici, în spital. Fii atent. Stabilirea precisă a punctelor cardinale are o importanță excepțională. Fiindcă...

Și băiatul a vorbit așa timp de vreo cinci minute, curgător și limpede, așezînd fiecare cuvînt la locul lui; pol, deviație, zenit, cvadruplu și altele. Mai greu îi venea cînd simțea nevoia unui creion și a unei hîrtii. Se dădea puțin înapoi de la geam pentru a desena cu mîinile în aer fel de fel de scheme. Atunci i se vedea corpul necrezut de subțire. La sfîrșit se propti din nou în coate și fără să-și ascundă curiozitatea întrebă ceva mai încet:

— Ei, ce părere aveți?

— Grozav, spuse Bebe și urgent mi-am dat seama că băiatul îl făcuse praf. Eu am tăcut fiindcă nu prea fusesem atent. Tot timpul am căutat să-mi amintesc de unde îl cunoșteam. Vru să spună ceva,dar dintr-o dată se întoarse și răspunse cuiva nevăzut aflat în aceeași încăpere cu el.

— Băieți, mă așteptați cîteva clipe? A venit sora să-mi facă injecție. Mă așteptați?

— Desigur, i-am răspuns eu.

— Ce mai, tipul e deosebit, îmi spuse Bebe îndată ce băiatul dispăru de la fereastră.

Apoi am tăcut amîndoi așteptîndu-l. După nici două minute apăru din nou.

— Gata, zise el, numai că nu am voie să mai stau prea mult de vorbă cu voi.

— Ce injecție ți-a făcut? l-am întrebat.

— De somn.

— Ce vorbești?! se miră Bebe. Nu dormi bine?

— Ba da. Dar în noaptea asta trebuie să dorm și mai bine fiindcă mîine voi fi operat. Înainte de operație fiecăruia i se face o injecție ca asta. Da' nu doare, să știți.

Vorbea așa de liniștit ca și cînd nu trebuia să fie operat a doua zi. Și începu imediat să ne explice un sistem de rachetă ce funcționează pe bază de energie solară. Formidabil ce-i mergea gura. În cele din urmă însă discuția reveni tot la problema ceasului.

— Abia aștept să plec, ne spuse el în încheiere. Trebuie să recunoașteți că ideea cu ceasul-calendar e excepțională.

— Cînd ieși din spital? îl întrebă Bebe.

— Poimîine.

— Așa curînd?! Nu-mi vine mie să cred. Parcă spuneai că mîine vei fi operat.

— Da, dar e vorba de un fleac. Asta mi-au spus-o chiar doctorii. Gata, vă las. Ne vedem poimîine. Mă puteți aștepta la prînz la poartă. Salve!

Ne-a mai făcut un semn cu mîna din spatele geamului după care a dispărut.

A doua zi n-am știut altceva decît să ne întrebăm unul pe altul, eu și Bebe, ce o fi făcînd băiatul în clipele acelea. Îl numeam «băiatul» pentru că uitasem amîndoi să-l întrebăm cum îl cheamă. La un moment dat eram gata să ne ducem la spital și să ne interesăm de el. Cum însă el însuși ne spusese că e vorba de un fleac la mijloc, ne-am mai liniștit. Și am făcut planuri peste planuri despre felul cum trebuie să-l întîmpinăm a doua zi. La sfîrșit am hotărît că nu-și aveau rost nici flori, nici bomboane, nici altceva.

— Îi vom strînge mîna, îi urăm sănătate și după aia lucrul cel mai înțelept ar fi să-l conducem pînă acasă, spuse Bebe. Cred că va ieși tare slăbit.

Numai că în ziua următoare băiatul n-a apărut,cu toate că l-am așteptat pînă tîrziu după-amiază. Eu stăteam în dreptul porții,iar Bebe patrula, după colț, prin fața ferestrei de la etajul întîi. Am revenit și seara. Abia atunci ne-a dat prin cap să-l întrebăm pe portar dacă în ziua aceea părăsise cineva spitalul.

— Azi nu s-a făcut nici o ieșire.

Cîteva zile la rînd am dat tîrcoale spitalului fără nici un rezultat. Cînd ne-am pierdut răbdarea ne-am dus din nou la același portar și i-am povestit totul. Ne asculta încruntat și mi-a fost imposibil să-mi dau seama ce crede pentru că tot timpul privea undeva în pămînt.

— Poate o fi ieșit pe poarta cealaltă. Da, da, numai așa se explică, ne spuse el.

Pînă acasă n-am mai scos nici unul o vorbă. Poate că Bebe știa, ca și mine, că spitalul acela nu avea decît o singură poartă...

ALEXANDRU ODOBESCU DESPRE „CÎNTAREA ROMÂNIEI“:

«ARAREORI ÎNTR-O SCRIERE ROMÂNEASCĂ S-A REVĂRSAT MAI MULT DIN ACEL SPIRIT NAȚIONAL, CULES DIN PRIVELIȘTEA NATURII PITOREȘTI A ROMÂNIEI, DIN TRAIUL SIMPLU AL PLUGARULUI SAU AL PLĂIEȘULUI ROMÂN, DIN POVESTIRILE VITEJEȘTI ALE LETOPISEȚILOR VECHI ȘI ALE BASMELOR BĂTRÎNEȘTI, DIN GRAIUL MLĂDIOS ȘI EXPRESIV AL POPORULUI ROMÂN.»

1

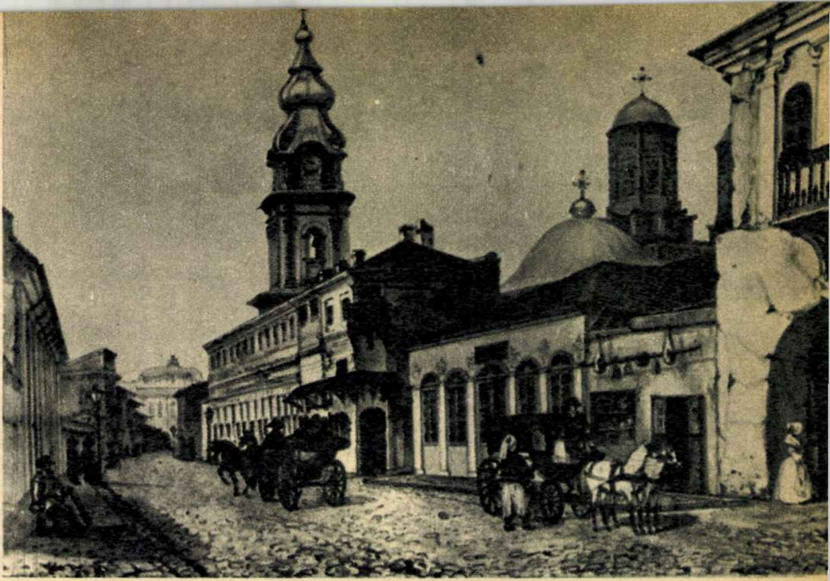

150 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI

ALECU RUSSO

Martie 1848. Iași.

Un manifest chema poporul să se ostenească pentru binele țării. El venea din partea unor patrioți care fremătau așteptînd **«baterea ceasului și a unui clopot de unire spre îndreptare»** *a tuturor fărădelegilor.*

Erau de îndreptat multe și adînci nedreptăți într-o Moldovă în care marii boieri storceau vlaga țării sub oblăduirea lacomului și despoticului domn Mihail Sturza. Burghezia și tinerii intelectuali instruiți în apus urau privilegiile boierești, care puneau stavilă oricărei idei de progres. O pleiadă de tineri luminați — generația pașoptistă — elabora planuri și programe străbătute de idei generoase de dreptate socială și națională. Printre ei, un loc de frunte ocupă **Alecu Russo.** *Înzestrat cu o sclipitoare inteligență, sensibil față de ideile înaintate ale vremii, întreaga sa operă literară poartă mesajul vibrant al luptătorului pentru libertate și dreptate socială.*

S-a născut în 1819, într-un **«sat frumos, răschirat între grădini și copaci pe o vale a codrilor Bîcului.»** *Trimis la studii în Elveția și Austria s-a instruit în spiritul ideilor patriotice și umanitare ale timpului. Din această epocă datează primele lui încercări literare, cîteva* **«poeme liberale»,** *care prin conținutul lor înaintat au determinat o percheziție a poliției habsburgice la domiciliul său. În 1836 s-a întors în Moldova fără să-și fi terminat studiile. Curînd relațiile cu tatăl său au fost brusc întrerupte, datorită ideilor înaintate pe care tînărul Russo le îmbrățișează cu căldură. Se hotărăște să ducă o viață independentă, dedicată exclusiv activității cultural-politice.*

Iașul acelor ani l-a atras în vîltoarea evenimentelor, alături de toți cei care luptau pentru aceleași idealuri. În 1839, împreună cu Alecsandri, a făcut o călătorie în ținutul Neamțului. Entuziasmat de frumusețea folclorului din această regiune, Russo avea să noteze mai tîrziu: **«Iată poezie! iată adevărata literatură de care se pot mîndri românii!»**

Îl aflăm între 1841—1844 funcționar la tribunalul din Piatra Neamț, fără a renunța însă la preumblările întru cunoașterea celor obidiți și a frumuseților peisajului românesc. În 1842, în compania aceluiași Alecsandri, cutreieră valea Bicazului, culegînd numeroase legende. În 1844, fiind destituit din postul pe care îl ocupa, s-a întors la Iași. Începea cea mai rodnică perioadă din viața sa. Temperamentul vulcanic, firea sa pasională l-au situat în mijlocul evenimentelor, participînd activ la acțiunile ce se pregăteau în vederea declanșării revoluției.

Anul 1845. În cadrul emoționantelor întîlniri anuale de la Mînjina, proprietatea lui Costache Negri, Russo a avut ocazia fericită să-l cunoască pe Nicolae Bălcescu. Se întîlneau adesea aici revoluționari munteni și moldoveni (Mihail Kogălniceanu, Alecsandri, Negruzzi, Ion Ionescu de la Brad, Nicolae Bălcescu, Ion Ghica, Costache Negri și alții), toți animați de aceeași dorință a propășirii patriei. Ion Ghica își amintea că aici Bălcescu **«s-a găsit în strînsă legătură cu Alecu Russo, și nu este de mirat că acești doi tineri să-și fi exersat în comun pana...»** *Cert este că patosul revoluționar, totala dăruire a lui Bălcescu pentru ideile progresului, l-au impresionat profund pe Russo, au trezit în el noi resurse creatoare. La numai un an, Russo prezenta publicului primele creații literare —* **«Băcălia ambițioasă»** *și* **«Jignicerul Vadră»** *—, mici lucrări dramatice cu puternice accente critice la adresa moravurilor boierești, care au dus la surghiunirea autorului lor la mănăstirea Soveja, pe motiv că* **«tulbură orînduiala».**

2

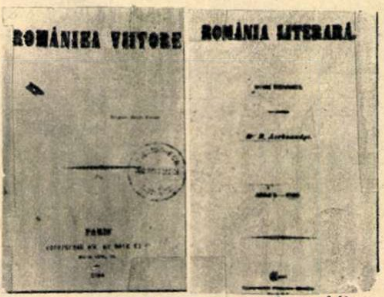

Întors din surghiun găsește țara în mare fierbere. Se alătură cu tot sufletul acțiunii din martie 1848. Deși nu avem informații privind participarea sa la adunarea organizată la hotelul **«Petersburg»,** *a suportat și el asprimea măsurilor represive, apucînd, ca și ceilalți revoluționari, calea exilului. Ion Ghica își amintea mai tîrziu că l-a ascuns o vreme la București, pînă a* **«putut lua drumul spre Brașov».**

La Viena, Blaj, Sibiu, Brașov sau Lugoj, peste tot pe unde a trecut în timpul pribegiei, s-a dovedit același suflet mare, patriot înflăcărat, gata în orice clipă a-și da obolul său pentru binele patriei. În 1849—1850, aflîndu-se la Paris, s-a alăturat acțiunilor organizate de emigranții revoluționari români. În semn de prețuire, Bălcescu a tradus și a prefațat **«Cîntarea României»,** *publicată în 1850 în revista* **«România viitoare».**

Frescă a frumuseților patriei și a vieții unui popor care și-a păstrat și înfrumusețat cu credință meleagurile moștenite din străbuni, **«Cîntarea României»** *este un poem străbătut de încrederea nestrămutată în viitorul fericit al poporului nostru.*

«Cinge-ți coapsa ta, caută și ascultă... ziua dreptății se apropie... toate popoarele s-au mișcat... căci furtuna mîntuirei a început...»

Poemul, vibrantă profesiune de credință, și-a cucerit un loc nemuritor în patrimoniul literaturii noastre, păstrîndu-și și azi neștirbite bogățiile de sentimente și idei.

În 1851 s-a întors la Iași. Lipsurile materiale și sănătatea șubredă nu l-au împiedicat să fie prezent în vîltoarea frămîntărilor unioniste. A publicat în coloanele revistelor vremii, printre care amintim **«Zimbrul», «Steaua Dunării», «România literară»,** *elaborează cele mai semnificative lucrări ale sale:* **«Cugetări», «Amintiri»,** *o nouă traducere a* **«Cîntării României»,** *făcută de data aceasta de autor. Tot în această perioadă a lucrat, probabil, la studiul* **«Poezia poporală»** *(publicat postum), care îi oferă un loc de cinste în rîndul celor care s-au aplecat cu atenție și dragoste asupra creației populare, descifrîndu-i autentica valoare.*

Îl găsim alături de unioniști, punîndu-și semnătura pe cîteva proteste elaborate în anii 1856—1857. A avut fericirea să trăiască și el momentul emoționant al Unirii. Dar la numai cîteva zile după acest mare eveniment, ftizia care-i măcinase sănătatea l-a răpus. Avea doar 40 de ani...

S-au scurs 150 de ani de la nașterea scriitorului-cetățean. Timpul, care cerne cu exigență valorile, ni-l înfățișează astăzi pe **Alecu Russo** *ca pe un scriitor de prestigiu, cunoscător și prețuitor al folclorului, cu certe calități de critic literar și, mai presus de toate, ca pe un luptător pentru* **«slobozenia dinlăuntru și din afară»** *a neamului său.*

ȘTEFAN MARIAN

● ● ● ● ● ●

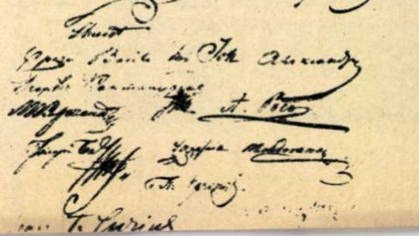

Maiu 1848

3

4

1. Iașii la mijlocul secolului 19. Strada Mare (gravură de J. Ray).

2. Coperta revistei «România viitoare» (editată la Paris în 1850, de N. Bălcescu) în care a apărut pentru prima dată «Cîntarea României» — și coperta publicației «România literară» (1855) în care au fost publicate principalele opere ale lui Russo.

3. Printre semnatarii celui mai radical program al revoluției de la 1848 se află și numele lui Alecu Russo. (Acest program a fost întocmit la Brașov, în mai 1848).

4. Mînjina — Casa lui Costache Negri, loc de întîlnire a revoluționarilor pașoptiști, din Muntenia și Moldova. Aici l-a cunoscut Alecu Russo pe N. Bălcescu.

ORAŞUL DE PE DOUĂ CONTINENTE

ISTANBUL

Ieşind din Bulgaria, trecînd prin Edirne şi prin alte localităţi turceşti, am străbătut şoseaua în suişuri şi coborîşuri line, lăsînd în urmă satele rare, cu şcolile aşezate de obicei la margine, uneori înconjurate de elevii ieşiţi în recreaţie, îmbrăcaţi în şorţuleţe negre cu guleraşe albe, care din goana maşinii ni se păreau nişte stoluri de stăncuţe. Ne apropiem de Istanbul. Pe măsură ce sîntem tot mai aproape de graniţa celor două continente, Europa şi Asia, se face simţită tot mai mult Marea Marmara. Temperatura ni se pare tot mai ridicată, poate şi din cauza peisajului predominat de pomi cu frunze puţine, dar cu ramuri bogate, pe care atîrnă ciorchini roşii de fructe, cărora localnicii le spun «merele paradisului».

Ştim că ne mai despart puţine clipe de cel mai frumos oraş din Turcia, unul dintre vestitele porturi ale lumii, că vom cunoaşte oameni care fac parte dintr-un popor paşnic şi muncitor.

Maşina mai ridică o culme şi iată că în zare apare Istanbulul.

E înainte de amiază. Oraşul e învăluit într-o piclă subţire şi mai mult îi bănuim conturul pe cele şapte coline care l-au făcut pe cuceritorul său, împăratul roman Constantin cel Mare, să-i dea numele de Mica Romă, cînd în anul 330 l-a şi declarat capitală a Imperiului bizantin. Oraşul se va numi apoi Constantinopol, iar mai tîrziu, fiind cucerit de Mahomed al II-lea, în 1453, va deveni capitala Imperiului otoman şi-şi va schimba din nou numele, în Istanbul. E un oraş bătrîn, cu o istorie zbuciumată, schimbîndu-şi adesea numele şi stăpînii, fostă capitală a două mari imperii, jucînd un rol însemnat în istoria celor două continente, iar astăzi cea mai mare aşezare urbană, principalul centru economic şi cel mai important port al Turciei.

Încă de la intrarea în oraş ne întîmpină vechile ziduri de apărare, impresionante ruine ale trecutului, apoi strada asfaltată, mărginită de mari panouri pe care citim reclame de Coca-Cola şi alte produse. Sîntem în Istanbul, putem privi oraşul de aproape şi ceea ce ne atrage mai întîi atenţia este mulţimea moscheilor, cu cupolele şi minaretele lor, aceste turnuri albe şi suple, prelungindu-se spre zenit, care contrastează cu blocurile moderne. Vom înţelege mai apoi că în Istanbul nu acesta este singurul contrast. Pe lîngă cartiere ca Beyoglu de pildă, cu construcţii moderne şi elegante, cu bănci şi hoteluri luxoase, restaurante şi mari magazine, vei întîlni la Istanbul cartiere cu ulicioarele strîmte, cu casuţe mici şi vechi, aplecate de parcă ar vrea să se culce. Pe străzile din centrul oraşului, printre zecile de mii de taxiuri, de maşini elegante, turistul întîlneşte adesea şi mici vehicule trase de măgăruşi.

Peste tot e un amestec de strălucitor şi opac. Lustragiii îşi aureolează modestia înconjurîndu-se de nişte figurine înalte de tablă alămie, al căror galben auriu înfloreşte străzile. Patronii magazinelor sau vînzătorii ambulanţi îşi împing mărfurile pînă în stradă, oamenii cu baloturi în spate intră nepăsători pe mijlocul străzii făcînd să se oprească cele mai moderne maşini. De altfel, în Istanbul,

HAVUZLU LOKANTA
RESTAURANT
HAVUZLU

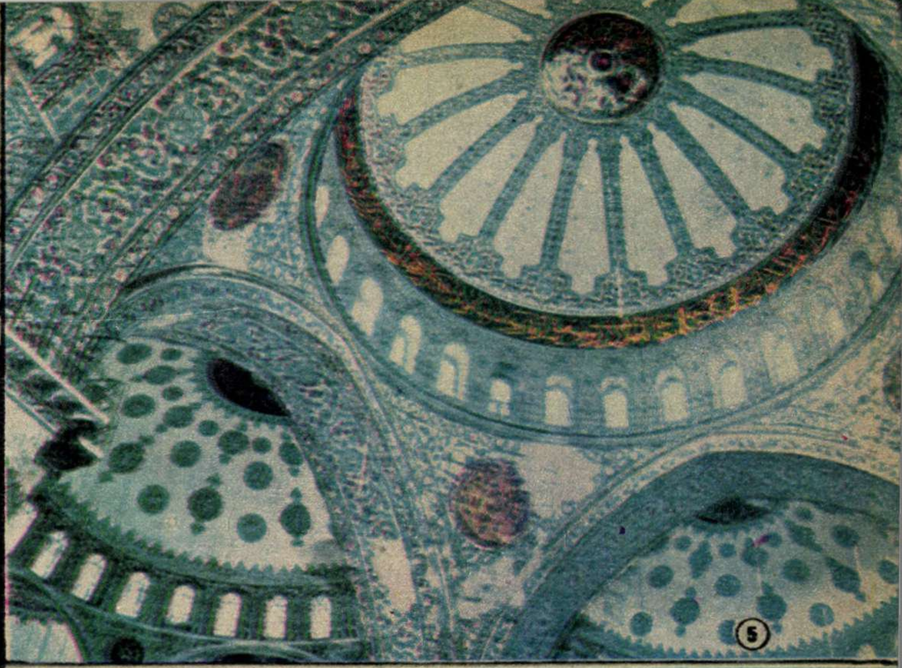

⑤

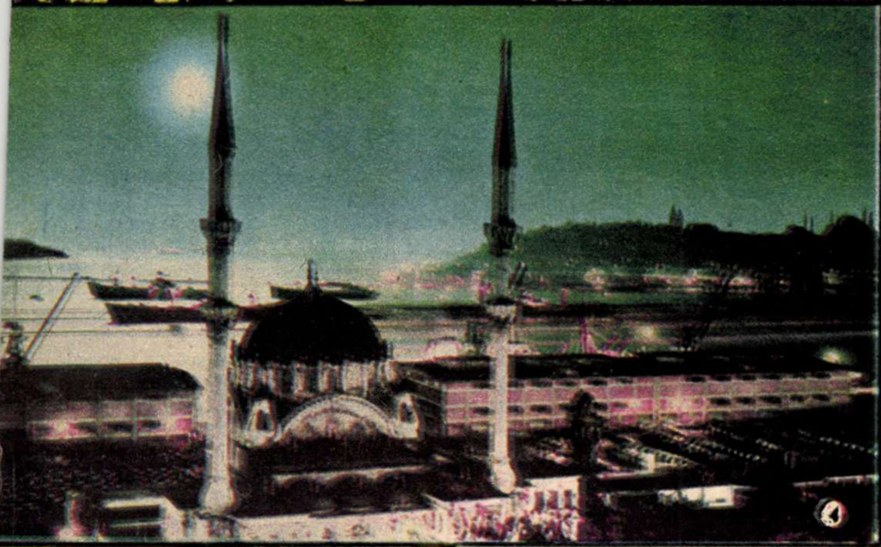

④

⑥

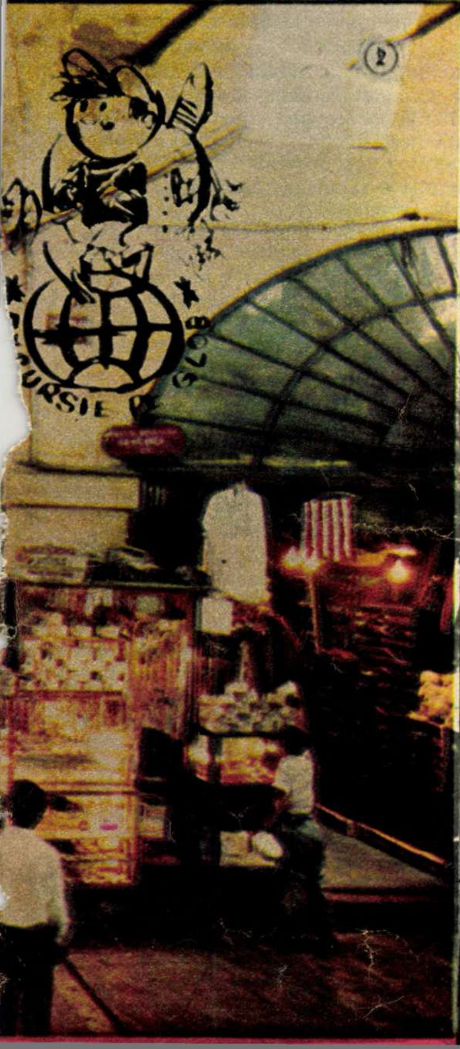

②

circulaţia nu se supune prea multor reguli. Pe străzile mari maşinile merg pe cîte trei-patru rînduri, cu încetineală, întorc unde vor, depăşesc pe unde pot şi pe cine pot, fiecare cum apucă. Conducătorii autovehiculelor nu se supără însă, nu au loc discuţii între ei. S-ar putea afirma un paradox, anume că în acest dute-vino dezordonat s-a statornicit o armonie perfectă.

Bosforul împarte oraşul în două: partea europeană, cea mai întinsă de altfel, şi partea asiatică, unde se află marele cartier Skutari. Sînt celebre răsăriturile de soare de pe Bosfor, care dau oraşului aureola din basmele orientale. Am călătorit pe valurile Bosforului şi ale Cornului de Aur, printre numeroasele şlepuri şi remorchere, bărci, iahturi şi petroliere, am trecut peste cele două poduri deasupra Cornului de Aur, dintre care renumitul pod Galata, construit pe pontoane, care se înalţă zilnic pentru scurtă vreme, pentru a face loc navelor spre larg.

Aşa cum se oferă astăzi privirii călătorului, Istanbulul, prin înfăţişarea lui, prin îmbinarea de vechi şi modern, prin peisajele şi monumentele lui, pare că vrea să vorbească despre îndelungata sa viaţă de peste 2500 de ani.

Iată-ne în faţa catedralei Sfînta Sofia, unul dintre cele mai strălucitoare monumente ale arhitecturii bizantine. Intrăm o dată cu un grup de elevi, liniştiţi, sfioşi, îmbrăcaţi în aceleaşi şorţuleţe negre cu guleraşe albe, care rămîn uimiţi ca şi noi în faţa acestei capodopere construită de împăratul Justinian, transformată azi în muzeu.

De cealaltă parte a străzii se văd cupolele impresionante, zidurile şi cele şapte minarete ale celebrei Moschei Albastre, construită de sultanul Ahmed, care a vrut să întreacă prin acest măreţ monument de artă catedrala Sfînta Sofia.

Pe una din cele şapte coline ale Istanbulului se înalţă moscheea lui Suleiman Magnificul, cea mai frumoasă din întreaga ţară. De aici turiştii pot privi Cornul de Aur în toată splendoarea lui. Intrăm apoi în vechea reşedinţă a sultanilor, Palatul Seraglio, astăzi muzeu. Aici se află de fapt un buchet de palate, fiecare din ele cu altă arhitectură, potrivită veacului cînd au fost construite. Înconjurat de ziduri înalte, cu celebrele lui grădini, cu acele interioare fantastice, palatul Seraglio pare că s-a detaşat din basmele celor «1001 de nopţi». Un alt palat, muzeul Topkapi, păstrează în el veşmintele sultanilor, tronuri împărăteşti, corturi lucrate în fir de aur, obiecte de artă şi podoabe nepreţuite.

Părăsim uimiţi aceste muzee şi ieşim pe străzile Istanbulului de azi. Amestecindu-ne cu mulţimea pe stradă, înţelegem că poporul turc este un popor cinstit, sincer şi primitor. Muncitorul din uzină sau din port, funcţionarul şi meseriaşul, micul negustor, tînărul din autobuz, într-un cuvînt omul de pe stradă, te copleşeşte cu atenţiile lui şi se oferă să-ţi fie de folos. Poate că nicăieri nu-ţi poţi da seama mai bine de felul de a fi al populaţiei Istanbulului, ca în Marele Bazar. Acest loc de negoţ (mai multe străzi întretăiate şi acoperite, luminate cu lămpi de neon) oferă cumpărătorului podoabe şi obiecte de metal strălucitor, papuci brodaţi în fir, jucării, pînzeturi şi haine, mărfuri de tot felul. Încercăm să ne tocmim din preţ asupra unui obiect, nu ajungem la un rezultat, dar negustorul nu dă semne de nerăbdare. Dimpotrivă, cheamă un negustor ambulant, care trece cu nişte păhărele mici pline cu ceai fierbinte pe o tavă, şi ne îndeamnă să ne servim.

Istanbulul de azi este oraşul vestigiilor, dar în acelaşi timp şi al manifestărilor de cultură şi arhitectură modernă, al minunatelor peisaje orientale, dar şi al aspectelor de viaţă trepidantă, iar călătorul care poposeşte aici rămîne, fără îndoială, cu impresii de neuitat.

GEORGE NESTOR

---

1. PODUL GALATA, ZIUA.
2. SECVENTĂ DIN MARELE BAZAR.
3. MĂRTURII ALE UNEI CULTURI MILENARE.
4. PESTE ORAŞ SE LASĂ ÎNSERAREA ŞI LINIŞTEA.
5. UN DETALIU DE INTERIOR DIN CELEBRA MOSCHEE ALBASTRĂ.
6. ACESTE FRUMOASE COSTUME FOLCLORICE NE AMINTESC PARCĂ DE DECORURILE FERMECĂTOARE DIN 1001 DE NOPŢI.

swiat
MŁODYCH
GAZETA HARCERSKA

ÎN VIZITĂ LA

Cutezătorii

SWIAT MLODYCH ESTE GAZETA HARCERZILOR*) POLONEZI. NU DE MULT REVISTA «CUTEZĂTORII» A AVUT CA OASPETE PE WIESLAWA MROCZEK, REDACTOR LA ACEASTĂ GAZETĂ, PE CARE AM RUGAT-O SĂ SCRIE PENTRU VOI ACEST REPORTAJ ÎN CARE SE PREZINTĂ UN ASPECT DIN BOGATA ACTIVITATE A COPIILOR POLONEZI.

Instantanee din FROMBORK:

OPERAȚIA 1001 FROMBORK

Vechiul tîrgușor Frombork se află în partea nord-vestică a voievodatului Olsztyn. Cu toate că numără numai 1 500 de locuitori, el e cunoscut în toată Polonia. Cu secole în urmă și-a petrecut aici, pe lîngă catedrala gotică, o bună parte a vieții sale, **Nicolai Copernic,** primul om care a fundamentat științific sistemul heliocentric.

Ca multe alte orașe ale Poloniei, și Fromborkul a avut de suferit în timpul ultimului război. A fost distrus aproape tot — locuințele oamenilor, vechile clădiri medievale, portul de pescari. Obuzele n-au cruțat nici măcar zidurile puternice care înconjurau vechea catedrală.

Mulți ani după război totul a rămas așa. Dar în 1966 harcerzii au hotărît să reconstruiască vechea așezare la fel cum a fost înainte, încît în 1973, cînd savanți din toată lumea se vor aduna aici să comemoreze 500 de ani de la moartea marelui astronom, Fromborkul să-i poată primi cu demnitate. Inițiativa lor, la care au răspuns cu entuziasm copii și tineri din întreaga Polonie, a primit denumirea de «Operațiunea 1 001 — Frombork».

Acum, aici se lucrează. Din primăvară, de cînd încep să înflorească merii, și pînă toamna tîrziu. Dorind să văd cum muncesc harcerzii, cum se descurcă ei în niște lucrări atît de complexe și grele, le-am făcut nu de mult o vizită.

Mai văzusem orașul, cu ani în urmă. Acum însă erau locuri pe care nu le mai recunoșteam. Comandantul «Operațiunii», **Ieremia Sekula,** l-a rugat pe șofer să oprească în fața unei clădiri în construcție, în preajma căreia se aflau grămezi de cărămizi, nisip, ciment și var. Am intrat înăuntru. Printre mai mulți copii care lucrau la ridicarea zidurilor se afla și o bătrînică. Meșterea ceva lîngă o căldare cu apă.

— Și dumneavoastră ajutați la reconstruirea orașului? am întrebat-o, curioasă.

— Le dau o mînă de ajutor copiilor. Cînd și cînd. Acum am adus apă și le spăl mistriile. Îmi place de ei! De mulți ani trăiesc pe lume, dar așa copii n-am mai văzut pînă acum. Să înalțe case!... Mai că nu-mi vine să cred.

Sînt emoționată. Și poate mai emoționată decît mine va fi bunicuța în ziua aceea în care, clădirea fiind gata, harcerzii se vor încolona cîte patru și-n timp ce orchestra va cînta, în timp ce invitații din împrejurimi îi vor aplauda, ei vor înmîna cheia clădirii gospodarilor orașului.

— Acum să mergem la brutărie — mi-a propus comandantul.

Locuitorii orașului se aprovizionează cu pîine de la Browiewo, aflat la o depărtare de 10 km. De aceea se așteaptă cu nerăbdare inaugurarea ei. Poate că unii nici nu prea cred în această brutărie.

— Lucrările au început în iulie — mi se explică. Acum clădirea a ajuns pînă la plafon, i se pot pune traversele pentru acoperiș. La vară brutăria va fi terminată.

Și tot așa mai departe. Pentru că în Frombork harcerzii au înălțat deja multe clădiri, au terminat numeroase lucrări. În piața teatrului, de pildă, molozul a fost îndepărtat, terenul nivelat, s-a construit o estradă, s-a terminat turnarea trotuarelor. Apoi mai sînt clădirile instituțiilor construite pe locul vechilor dărîmături, fundamentul școlii din Klejnow — un sat aflat la o distanță de cîțiva kilometri de oraș. Dar mai e și altceva care-i preocupă pe harcerzi aici, la Frombork.

Orașul ascunde multe taine. Una dintre ele este și mormîntul lui **Nicolai Copernic.** Se știe că renumitul astronom a murit în Frombork, iar după moarte a fost îngropat la catedrală. Dar dintre numeroasele epitafe de pe tăblițele frumos sculptate lipsește tocmai cea mai importantă, în care se indică locul mormîntului său.

Spre sfîrșitul vieții sale, **Copernic** a căzut în dizgrație. Marea sa operă **«Despre învîrtirea corpurilor cerești»** i-a creat mulți dușmani. Se vede că cei lezați au dorit ca să nu rămînă nici o urmă după moartea astronomului și-au distrus multe documente care cuprindeau date despre el. Nici pînă azi nu se știe, de pildă, unde a locuit Copernic. Din însemnările rămase se știe doar că în grădină, în fața casei, se afla o placă orizontală. Pe această placă Copernic își așeza instrumentele, executa măsurători ale mersului corpurilor cerești. Un savant de la Academia Polonă de Științe, profesorul **Pagaczewski,** caută această placă de mai mulți ani. Dar pînă acum n-a descoperit-o încă. N-ar fi exclus ca vreuna dintre aceste taine să fie dezlegate de către harcerzii care reconstruiesc orașul. Pînă în prezent ei au executat deja lucrări în valoare de peste 2,5 milioane de zloți. Faptul acesta ne dă convingerea că în 1973, anul limită al «Operației 1 001 Frombork», orașul va îmbrăca haina pe care a purtat-o dintotdeauna.

WIESLAWA MROCZEK

---

*) harcerzii sînt pionierii polonezi (N. Red.).

TYTUS, ROMEK ȘI ATOMEK

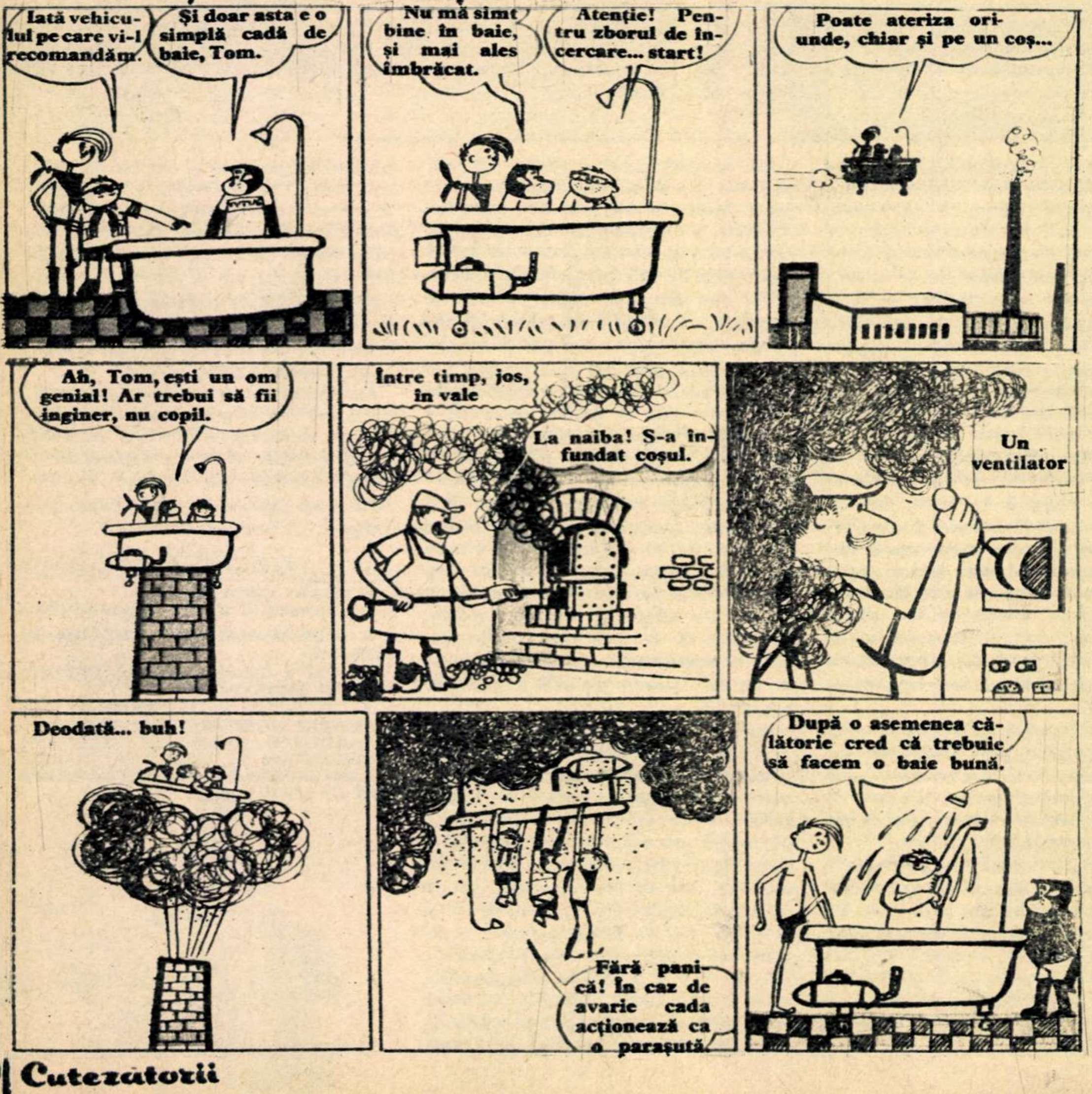
Iată vehiculul pe care vi-l recomandăm.
Și doar asta e o simplă cadă de baie, Tom.
Nu mă simt bine în baie, și mai ales îmbrăcat.
Atenție! Pentru zborul de încercare... start!
Poate ateriza oriunde, chiar și pe un coș...
Ah, Tom, ești un om genial! Ar trebui să fii inginer, nu copil.
Între timp, jos, în vale
La naiba! S-a înfundat coșul.
Un ventilator
Deodată... buh!
Fără panică! În caz de avarie cada acționează ca o parașută.
După o asemenea călătorie cred că trebuie să facem o baie bună.

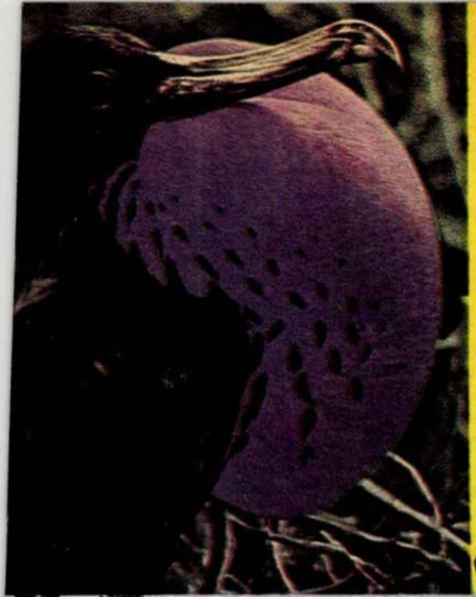

①

MINUNI ALE LUMII

Minuni ale lumii sînt stelele,
Minuni ale lumii sînt pietrele,
Minuni ale lumii sînt grelele,
Pline de suflet — vetrele.

Minuni ale lumii sînt frunzele,
Minuni ale lumii sînt cîntătoarele,
Paserile, prin ramuri ascunsele,
Lacul umbros, căprioarele...

Minuni ale lumii sînt lumile
De aripi, de glasuri, de murmure,
Ce umplu cu forfotă culmile,
Țărmure, fumure, drumure.

Minuni ale lumii sînt inimele
Ce bat întru ardere, gîndule,
Frumusețile, marile, minimele,
Întru slava noastră născîndu-le.

PETRE GHELMEZ

②

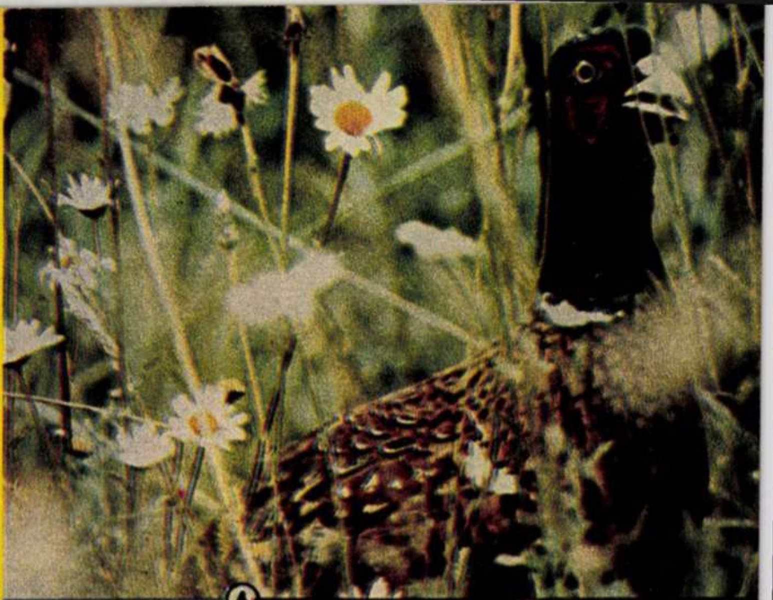

④

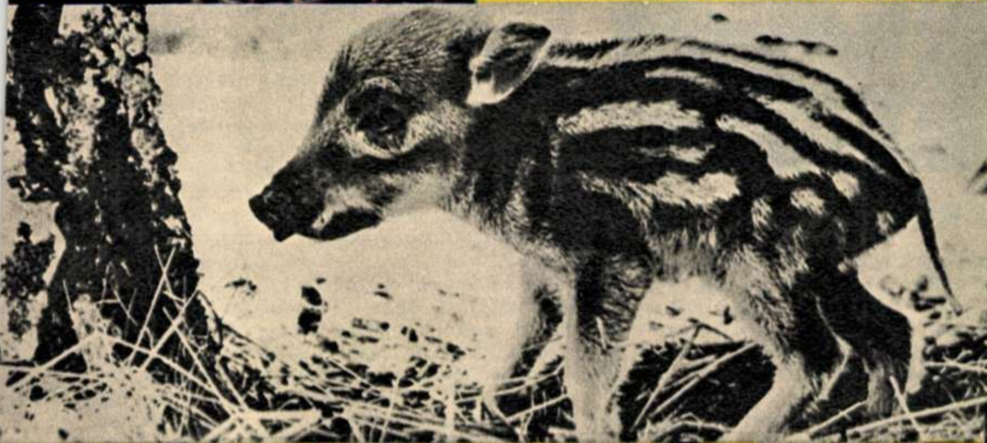

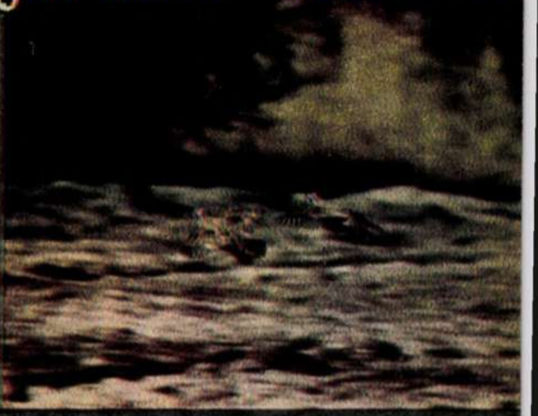

MICRO ENCICLOPEDIE

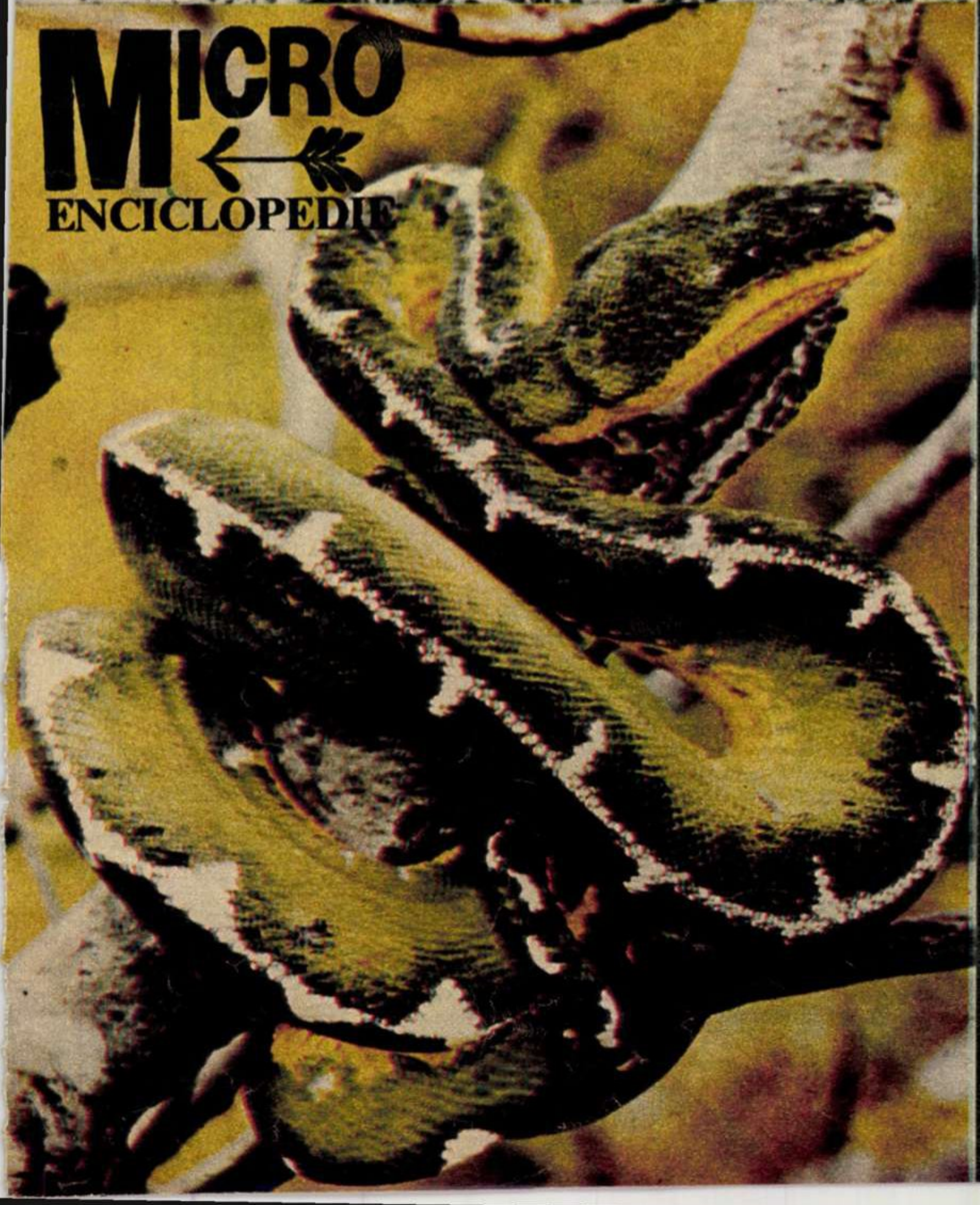

③

DIN TAINELE CELOR CARE NU CUVÎNTĂ

Fregata minor, (foto 1), trăiește în insulele Galapagos. Ea se hrănește cu pești zburători. Cînd Fregata minor este nemulțumită de ceva, gușa ei împodobită cu pene roșii devine mare și rotundă ca un balon.

Simpaticul pui de mistreț din fotografia noastră (foto 2) nu are decît cîteva zile. Aproape nu-ți vine să crezi, că, nu peste mult timp, el va ajunge la o înălțime de un metru și va atinge greutatea de 200 kg. Din cauza agresivității și şireteniei sale dă multă bătaie de cap... vînătorilor.

Se știe că șarpele (foto 3) se poate deplasa tîriș cu o viteză mai mare chiar decît a unui om care aleargă. Pe sticlă sau marmură însă nu poate înainta nici măcar un... centimetru!

Phasianus colchicus, (foto 4), adică fazanul, este o specie de pasăre din ordinul galiformelor, cu coada lungă și ascuțită. Cocoșul are un penaj mai bogat și viu colorat. Este cunoscut și în Carpați, unde crește mai ales în rezervații.

De fapt este originar din Mesopotamia, dar data apariției sale în pădurile Europei nu se cunoaște cu precizie. E o pasăre mîndră de penajul ei.

Despre vulpe și șiretenia ei s-au scris nenumărate istorioare vesele, o cunoaștem din fabule, din basme și proverbe, o putem admira cînd dorim în grădinile zoologice. Naturaliștii au numit-o științific Vulpes vulpes. Domnul Vulpoi din fotografia noastră (pag. 1-a) ține neapărat să ne invite la el:

— Eu sînt cel care am amenajat apartamentul familiei. Vizuina noastră se compune dintr-un dormitor în care trăiesc cei doi micuți împreună cu mama lor, Doamna Vulpe. Alimentele familiei le păstrăm într-o cămară scobită în pămînt. Mai avem un adevărat salon pentru musafirii familiei, iar coridoarele apartamentului au circa 15—20 metri. După cum vedeți, sîntem gata să vă oferim o bună primire.

MARTIE

Să stingem lampa iernii de pe crengi!
Lumină nouă umblă-n muguri, iată!
Să ne-așezăm în calea primăverii
Cu fața bucuroasă și curată.

Și drumurile lungi să le trezim
Să ne primească pașii mai departe.
Ni-e sete de priveliști și culori
De visuri albe, de minuni, de fapte.

Să stingem lampa iernii! Și ușor
Să dezvelim din sîmburi colțul ierbii,
Caietul să-l desfacem și pe el
Să-și deseneze umbrele lor cerbii.

GH. ISTRATE

LEGENDA SATULUI LĂMĂȘENI

Din numeroasele legende trimise de către elevii din toată țara la concursul organizat de către revista «Albina» (despre care v-am vorbit de două ori în revistă noastră), am ales-o pentru voi pe cea trimisă de către eleva *Irimescu Mariana* de la *Școala generală din satul Lămășeni*, jud. Suceava.

Se povestește că demult, pe vremea lui Ștefan cel Mare, doi ciobani veniți de prin părțile Transilvaniei, s-au așezat în ascuns cu turmele lor în pădurea care se afla pe-atunci pe locul unde e azi satul. N-au ales locul la întîmplare. Auziseră ei că pe drumul care străbătea pădurea, Ștefan Vodă trecea deseori spre Suceava. Odată, aflînd că domnul va trece cu mare alai spre Baia, au făcut un caș mare pe care l-au așezat pe o roată de car și au ieșit cu el în calea lui. Ciobanii au îngenuncheat în fața domnului și cu lacrimi în ochi l-au rugat să le dea slobozenie domnească pentru a sta cu turma de oi în pădurea aceea. Înduioșat de ruga lor fierbinte, Ștefan a scos pana și cu slove de aur a scris aceste cuvinte: «A voastră să fie pe veci». Ciobanii i-au mulțumit cum s-au priceput mai bine, apoi s-au înapoiat bucuroși la turmele lor. Și și-au ridicat case în groapa dinspre apus de drum, unde cu timpul a apărut o așezare care a fost botezată cu numele pe care-l aveau cei doi ciobani.

POȘTA MINITEHNICUS

Pentru rachete, trimiteți cîte un exemplar în plus cu încărcătura respectivă pentru a putea fi lansat. La 5 rachete, două vor fi încărcate, la 10 rachete, 3 vor fi cu încărcătură.

Pentru aeromodele și navomodele cu motor cu explozie anexați cîte un flacon de combustibil suficient pentru 3 încercări. Pentru auto și navomodele cu motor electric schimbați bateriile cît mai aproape de data trimiterii lor la redacție.

MODELELE VOASTRE VOR FI MÎNUITE DE SPECIALIȘTI PUȘI LA DISPOZIȚIE DE FEDERAȚIA DE MODELISM.

AMBALAȚI OBIECTELE CU GRIJĂ. NU ÎNTÎRZIAȚI TRIMITEREA CONSTRUCȚIILOR DUPĂ 15 APRILIE 1969 (DATA POȘTEI).

TRIMITEȚI-NE DOCUMENTĂRI CÎT MAI AMPLE (SCHIȚE, CALCULE, EXPLICAȚII), ÎNTRUCÎT CONSTRUCȚIILE VOASTRE VOR FORMA OBIECTUL UNEI VIITOARE CĂRȚI TEHNICE.

AMFORA SABINĂ

UN SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM

DE POP SIMION

13. TREI SCATII

Pe panglica de asfalt a șoselei care leagă Constanța de Histria alunecă un SETRA, splendid autocar bleu-argintiu cu insemnele organizației naționale de turism; e un autovehicul cu care ne-am obișnuit pe șoselele României și hoinarii acestui timp (vreau să zic, turiștii de marcă) i-au verificat din plin calitățile. Autocarul e încăpător, circulă în viteză, iar construcția lui solid-armonică îți dă sentimentul unei perfecte securități; are

②

fotolii rabatabile, cu spătar înalt și moliciuni de plastic, ventilație de cea mai bună calitate, geamuri fumurii absorbante cu vizibilitate în toate direcțiile, instalație stereofonică și o însoțitoare care spune tot. Probabil că la aceste amănunte le e gîndul celor treizeci și nu știu cîți de pasageri care umplu autocarul bleu-argintiu, în timp ce fata-ghid sporovăiește în microfonul mașinii despre gorgane, marea sarmatică, Hercinici, migrațiuni, cetăți pontice și alte lucruri utile care îi înconjură pe expediționari de o semisomnolență meditativă. A fugi din București spre Histria sîmbătă după-amiază, cu reîntoarcere duminică seara e un lucru reconfortant, mai ales cînd se practică în grupuri și de către oameni care se cunosc, cum e și cazul nostru; în autobuz se află membrii unei brigăzi de la Electroaparataj care și-au făcut o tradiție din a evada, săptămînă de săptămînă, în sînul naturii. Evocă întîmplări comune, se tachinează, glumesc, joacă gaj și popa prostul, scot merinde din traistă comună, sînt veseli și încîntători, de parcă autobuzul le-ar aparține. Într-un fel, chiar le aparține, dacă avem în vedere că ei au închiriat covîrșitoarea majoritate a locurilor disponibile; mai călătoresc, în afara lor, două studente de la medicină, colege de cămin, un popă și trei băieți de vîrstă școlară. Atît. Situația o cere ca să renunțăm deocamdată la descrierea detaliilor acestei călătorii și, cu tot regretul, să părăsim grupa veselă, în mijlocul căreia cititorul s-ar simți excelent. Nici de studente n-avem timp; acestea discută despre ravagiile gripei Hong-Kong și mănîncă bomboane în cantități industriale. Popa picotește, doarme în barbă, strîngînd la piept un frumos cocoș alb, pintenat, cu creastă roșie, pe care îl cară la niște rude. Curiozitatea noastră se îndreaptă spre băieții de vîrstă școlară, care sînt tăcuți și au ceva enigmatic pe figură. Atrage în primul rînd atenția că, deși se cunosc (pentru că s-au salutat la urcare), aceștia au preferat să se așeze pe locuri diferite. În primele cinci minute ale voiajului, fiecare s-a simțit

③

obligat să studieze mișcările celuilalt, pas cu pas, atent și cu minuțiozitate; clar că nu s-au apucat să se holbeze unul la altul ca vițelul la poarta nouă, și-au ticluit în scopul acesta mici trucuri și alibiuri care să nu-i dea de gol. Băiatul atletic, cu canadiană, s-a așezat în rîndul prim, în spatele șoferului, de unde nu contenește să-i examineze pe cei doi prin dreptunghiul unei oglinjoare de buzunar pe care o manevrează în variate poziții. Cel cu zulufi și nas mic, cît butonul de sonerie, șade cam pe la mijlocul elegantului autocar, pe un scaun ce dă în spațiul intermediar, prin care de altfel circulă, pentru că măruntul pasager n-are astîmpăr, se tot ridică și caută ceva în sacul de voiaj așezat pe polița cu plasă, deasupra capului, prilej să cotrobăiască, dar mai ales să controleze cu privirile întreg spațiul mașinii, fie zona din față, unde se află băiatul atletic, fie spatele, unde-i cealaltă pasăre rară pe care nu trebuie să o piardă din ochi. Băiatul dolofan cu frizură-vîrtej s-a postat într-adevăr în ultimul rînd, unde se simt hopurile și îți fierb creierii de hurducătură, ceea ce nu-l deranjează prea tare, pentru că vrea să-i aibă sub ochi pe cei doi, fără a recurge la prea mari mașinațiuni; ține în față, de ochii lumii, revista Cutezătorii *deschisă la palpitantul serial polițist pe care îl parcurge, în general, cu încîntare, însă menținîndu-și față de autor mai vechiul diferend, anume că Epsilon e prea viclean, servește faptele «tari» cu lingurița și te ține cu sufletul la gură cale de trei-cinci-șapte episoade, încît cel care trage cu pistolul, ăl care dă pumni, sau insul cu lanterna din subsolul cu mistere, apar pe nepusă masă, în mijlocul unei descrieri. Te și ia cu frig. Dar cititul serialului e un alibi pentru băiatul dolofan, cu frizură-vîrtej, e o mască spre a-i putea spiona pe cei doi.*

Cititorul ghicește, desigur, că cei trei băieți cu enigme nu-s alții decît aliații Amazoanei chemați la Histria prin scrisori; în băiatul atletic va trebui să recunoașteți pe Mircea, vericul fetei-băiețoi, în

④

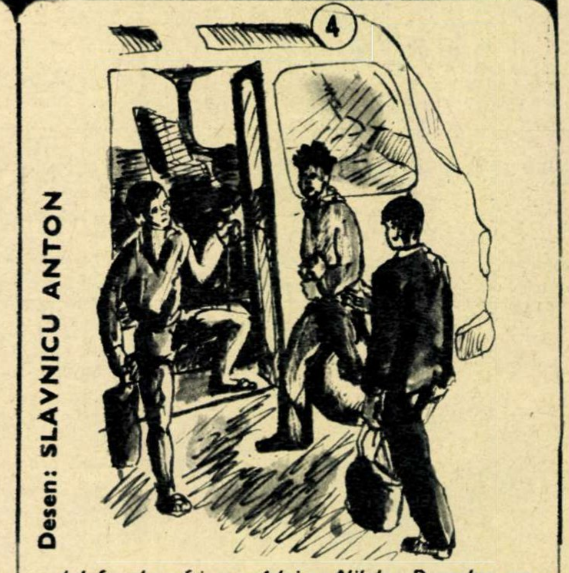

Desen: SLAVNICU ANTON

dolofanul cu frizura-vîrtej pe Nițeluș-Purceluș, un vecin mucalit al Sabinei și, în sfîrșit, băiatul cu zulufi și nas mic, cît butonul de sonerie, nu-i altul decît Adrian, fratele micei balerine. Ceea ce îi face pe toți trei să fie bănuitori și să se spioneze reciproc este amănuntul că Sabina, chemîndu-i, a omis să precizeze că mai invită pe cutare și cutare; posibil să fi procedat astfel dinadins și cu bună știință (lucru pe care îl vom afla la timp potrivit). Fapt e că în zori s-au trezit urcînd toți în autobuzul cu aceeași destinație și au făcut ochii mari; au socotit însă că nu trebuie să-și trădeze prea tare surpriza și au înfiripat acest dialog în dorul lelii, să salveze aparențele:

— Salve. E un mai vechi vis al meu să...

— Cetățile dacice? Sigur că da. E pasionant să...

— Pot spune că arheologia e noul meu amor. Da, da. Salut-salut.

(Va urma)

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

POVESTIRE DE A. WEISS
DESENE PUIU MANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: LICĂ, LIA ȘI COSTEL VRÎND SĂ-L URMEZE PE DIM DUNĂREANU ÎN SUBTERAN SÎNT VICTIMA UNEI PRĂBUȘIRI. FOLOSIND RADIO-EMIȚĂTORUL, LICĂ ȘI COSTEL ÎL PREVIN PE DIM. CU TOȚII SE REÎNTÎLNESC CU BINE.

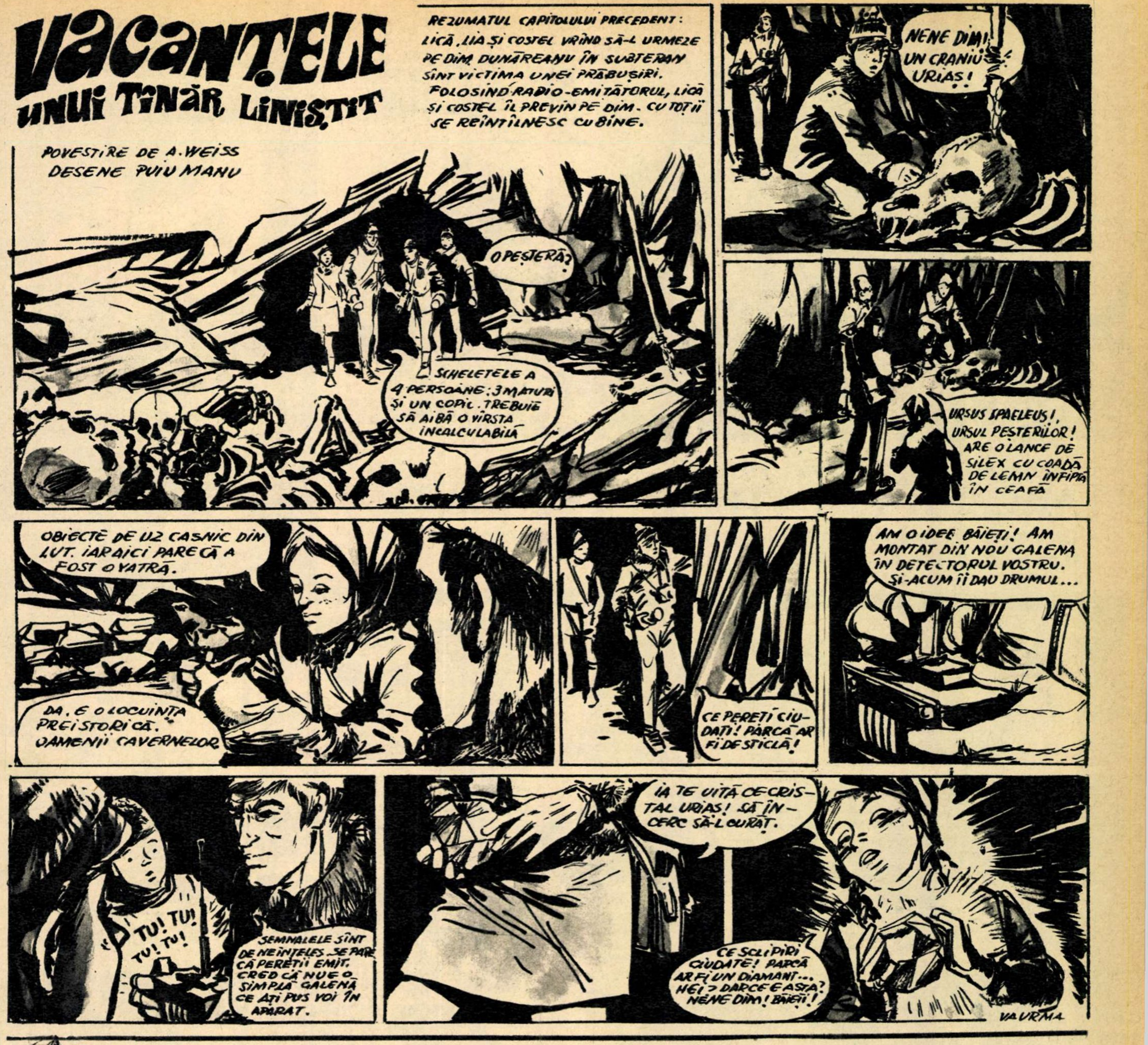
O PEȘTERĂ?
SCHELETELE A 4 PERSOANE: 3 MATURI ȘI UN COPIL. TREBUIE SĂ AIBĂ O VÎRSTĂ INCALCULABILĂ
NENE DIM! UN CRANIU URIAȘ!
URSUS SPAELEUS! URSUL PEȘTERILOR! ARE O LANCE DE SILEX CU COADĂ DE LEMN ÎNFIPTĂ ÎN CEAFĂ
OBIECTE DE UZ CASNIC DIN LUT. IAR AICI PARE CĂ A FOST O VATRĂ.
DA, E O LOCUINȚĂ PREISTORICĂ. OAMENII CAVERNELOR
CE PEREȚI CIUDAȚI! PARCĂ AR FI DE STICLĂ!
AM O IDEE BĂIEȚI! AM MONTAT DIN NOU GALENA ÎN DETECTORUL VOSTRU. ȘI ACUM ÎI DAU DRUMUL...
TU! TU! TU! TU!
SEMNALELE SÎNT DE NEÎNȚELES. SE PARE CĂ PEREȚII EMIT. CRED CĂ NU E O SIMPLĂ GALENĂ CE AȚI PUS VOI ÎN APARAT.
IA TE UITĂ CE CRISTAL URIAȘ! SĂ ÎNCERC SĂ-L CURĂȚ.
CE SCLIPIRI CIUDATE! PARCĂ AR FI UN DIAMANT... HEI? DAR CE E ASTA? NENE DIM! BĂIEȚI!
VA URMA

REDACȚIEI

ÎNCERCAȚII CĂLĂTORI

Călătoria lor în jurul lumii a început o dată cu acest an școlar. Primul drum l-au făcut prin Europa. Apoi au traversat Mediterana și plini de curaj au străbătut Sahara înaintînd spre inima Africii. Într-un moment de răgaz se gîndeau chiar la alte călătorii îndepărtate, pe alte continente. Cînd cineva le-a adus o veste: numărul hărților s-a mărit! Aveau noi hărți ale Africii, Australiei, Antarcticei... Bucuria că vor călători mai departe — căci ei călătoresc pe... hartă deocamdată — ne-o descrie corespondentul nostru **Rusu C. Viorel.** Cine sînt «cartografii» care au făcut hărțile? Viorel și colegii lui, elevi în clasa a VI-a a Școlii generale nr. 1, Dobrovăț, Iași.

Primiți felicitările noastre, neobosiți călători și harnici cartografi.

●

SCURT BILANȚ

— din clasa I-a — pînă în clasa a VII-a a obținut numai premiul I.

— în 1968 a obținut premiul II la Concursul pe țară al gazetei de matematică.

— tot în 1968 a obținut premiul II la faza republicană a Concursului de literatură organizat de Consiliul Național al Organizației pionierilor.

— activează la cercul de poezie de la Palatul pionierilor

— face sport (natație și atletism);

— corespondează în limbile franceză și engleză.

Cine întrunește toate aceste calități? Pioniera **Rodica Simion** din clasa a VII-a de la Școala generală nr. 96 din București. Pentru a o cunoaște pe cititoarea noastră, îi publicăm fotografia. În felul acesta răspundem dorinței ei de a coresponda cu elevi din țară pe diferite teme. Scrieți-i!

●

Mihai Constantin — Eforie Nord. Ne bucură perseverența cu care vrei să ne distrezi. Și ca să nu ne amuzăm singuri, publicăm cea mai reușită caricatură pe care ne-ai trimis-o.

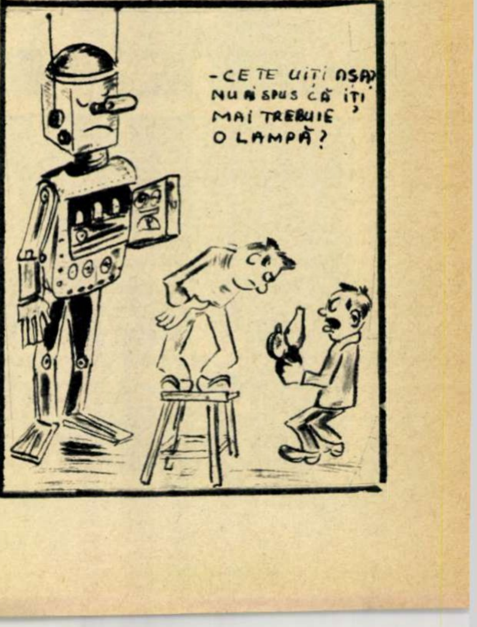
— CE TE UIȚI AȘA? NU ȚI-AM SPUS CĂ ÎȚI MAI TREBUIE O LAMPĂ?

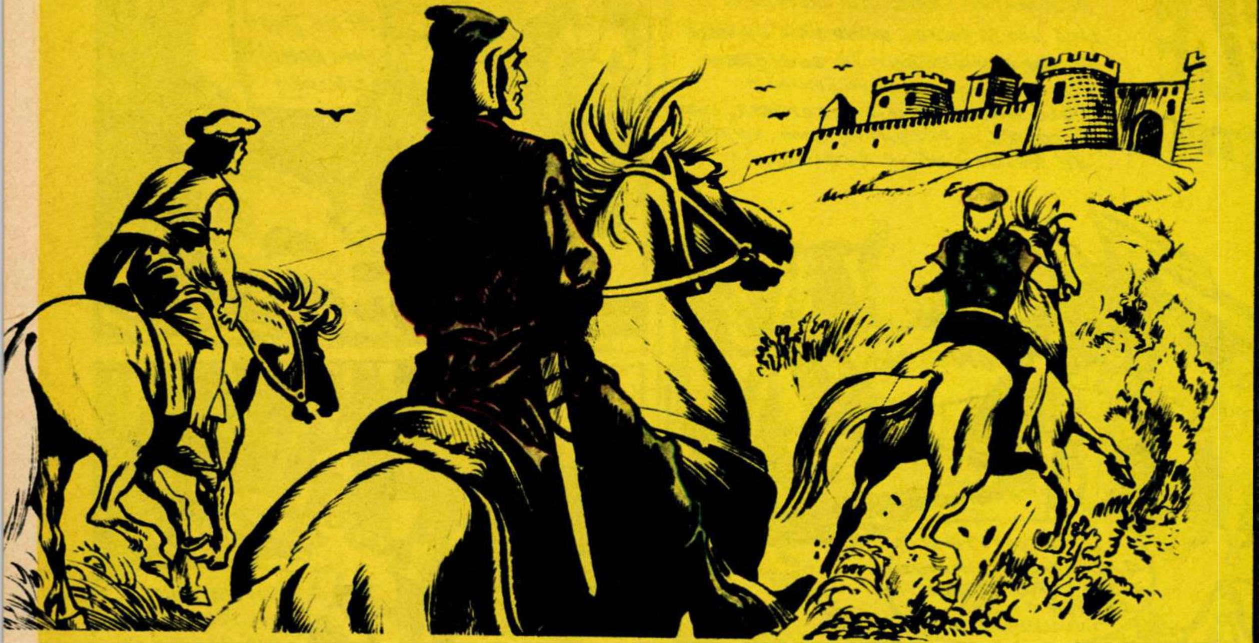

Începînd din numărul viitor:

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

Un nou serial istoric în imagini și culoare din care acțiunile palpitante și faptele de vitejie nu vor lipsi.

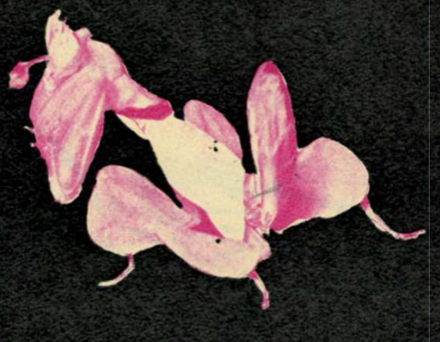

RĂSPUNS LA O ÎNTREBARE

Fotografia din pagina a paisprezecea a numărului 11 (13 martie a.c.) reprezintă o insectă care trăiește în pădurile ecuatoriale din Malaya. Numele ei este Hymenopus coronatus. Ea poate fi descoperită foarte greu din cauza camuflajului său perfect, care seamănă mai degrabă cu petalele desfăcute ale unei orhidei.

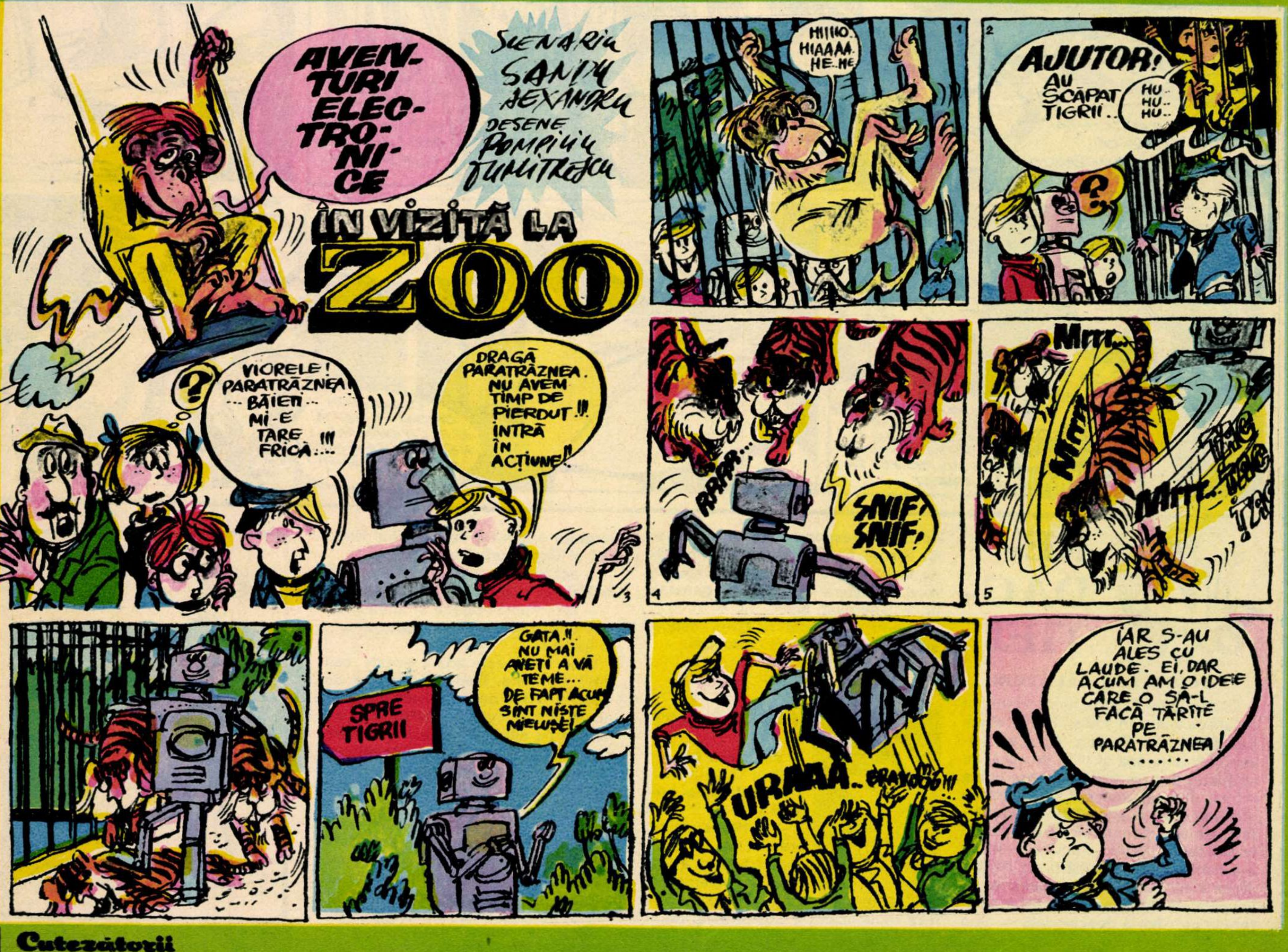
AVENTURI ELECTRONICE
SCENARIU SANDU ALEXANDRU
DESENE POMPILIU DUMITRESCU
ÎN VIZITĂ LA ZOO
?
VIORELE! PARATRĂZNEA ... BĂIEȚI ... MI-E TARE FRICĂ...!!!
DRAGĂ PARATRĂZNEA, NU AVEM TIMP DE PIERDUT!!! INTRĂ ÎN ACȚIUNE!!
3
1
HIIIIO... HIAAAA... HE..HE
2
AJUTOR! AU SCĂPAT TIGRII...
HU.. HU.. HU..
?
4
RRRRR...
SNIF! SNIF!
5
Mrrr...
Mrrr
Mrrr...
6
SPRE TIGRII
GATA!!! NU MAI AVEȚI A VĂ TEME... DE FAPT ACUM SÎNT NIȘTE MIELUȘEI
URAAA... BRAVOOO!!!
IAR S-AU ALES CU LAUDE. EI, DAR ACUM AM O IDEE CARE O SĂ-L FACĂ TĂRÎȚE PE PARATRĂZNEA! ......

TRIUNGHI

Orizontal: 1. Floare de grădină. 2. Pom fructifer de pădure. 3. Piesă mică de metal. 4. Articol nehotărît. 5. Consoană.

Vertical: la fel.

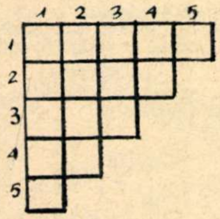
1 2 3 4 5
1
2
3
4
5

DESEN

Desenați aceste figuri dintr-o singură linie fără întrerupere.

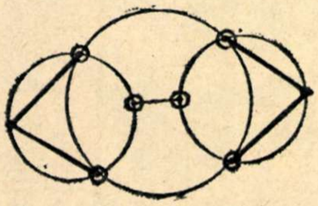

DE 1 APRILIE...

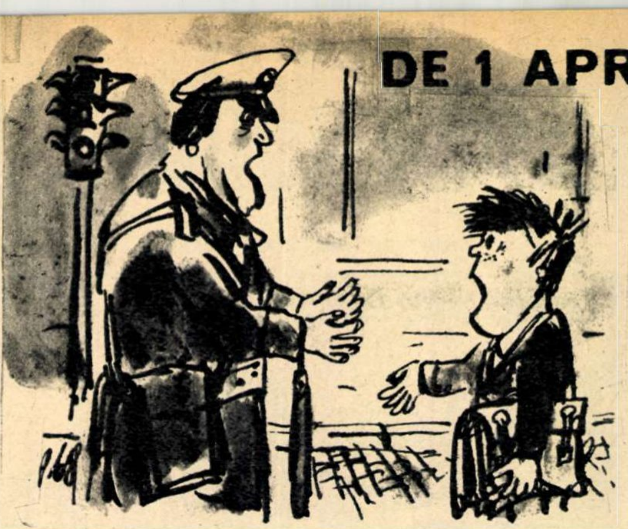

— Nu știi că nu e voie să traversezi pe «roșu»??
— Știu, dar... am vrut așaa... să vă păcălesc...

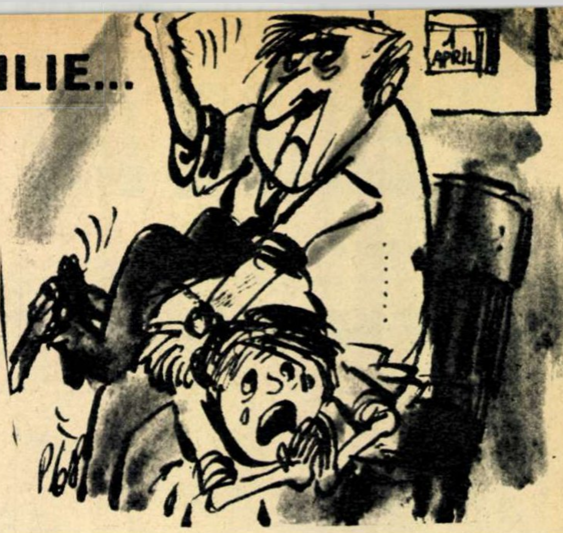

— Tată! Și ce dacă astăzi e-ntîi aprilie... Am luat «un zece» la fizică... De ce nu mă crezi???

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

R.S. CEHOSLOVACIA

Zdenka Fibigerova bi. Lidovych milici 1044 Mlada Boleslav (corespondență în limbile cehă, rusă, germană, schimb de vederi, de fotografii ale artiștilor etc.).

FRANȚA

Serge Lefebre, 8, rue du 4 Septembre, 62 Vimy (corespondență în limba franceză).

IUGOSLAVIA

Salem Koravdic Visoko I.N.A. b.b. Bosna (corespondență în limba franceză, schimb de vederi și timbre).

ITALIA

Magliola Carlo, Piazza Stracca 4, Ancona (corespondență în limba franceză).

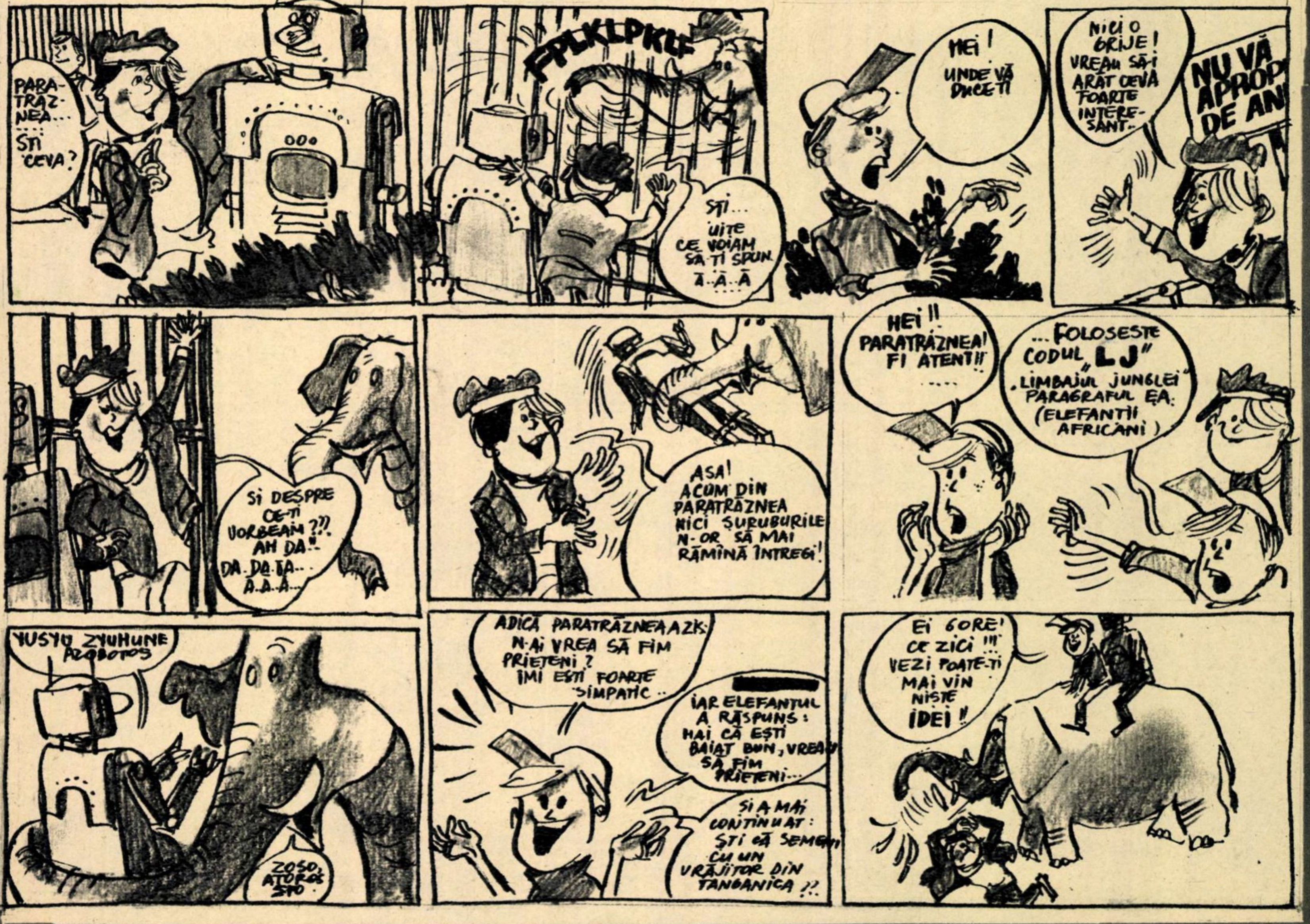
PARATRAZNEA... ȘTI CEVA?
FPLKLPKLF
ȘTI... UITE CE VOIAM SĂ-ȚI SPUN. Ă..Ă..Ă
HEI! UNDE VĂ DUCEȚI
NICI O GRIJE! VREAU SĂ-I ARĂT CEVA FOARTE INTERESANT..
NU VĂ APROP DE AN
ȘI DESPRE CE-ȚI VORBEAM??! AH DA!! DA..DA.TA... Ă..Ă..Ă...
AȘA! ACUM DIN PARATRĂZNEA NICI ȘURUBURILE N-OR SĂ MAI RĂMÎNĂ ÎNTREGI!
HEI!! PARATRĂZNEA! FI ATENT!! ....
...FOLOSEȘTE CODUL „LJ" „LIMBAJUL JUNGLEI" PARAGRAFUL EA. (ELEFANȚII AFRICANI)
YUSYU ZYUHUNE PROBOTOS
ZOSO, ATOROȘ SPO.
ADICĂ PARATRĂZNEA AZK: N-AI VREA SĂ FIM PRIETENI? ÎMI EȘTI FOARTE SIMPATIC..
[redacted]
IAR ELEFANTUL A RĂSPUNS: HAI CĂ EȘTI BĂIAT BUN, VREAU SĂ FIM PRIETENI...
ȘI A MAI CONTINUAT: ȘTI CĂ SEMENI CU UN VRĂJITOR DIN TANGANICA ?!.
EI GORE! CE ZICI!!! VEZI POATE-ȚI MAI VIN NIȘTE IDEI!!